

มาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุข
เพื่อควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

นางสาวชนกนันท์ นวรัตน์ ณ ออยุธยา

เอกัตศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2561

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของเอกัตศึกษาที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของเอกัตศึกษาที่ส่งผ่านทางคณะที่สังกัด

The abstract and full text of individual study in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the individual study authors' files submitted through the faculty.

หัวข้อเอกัตศึกษา	มาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขเพื่อควบคุมโรงแรม ที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก
โดย	นางสาวชนกนันท์ นวรัตน์ ณ อยุธยา
รหัสประจำตัว	6086171534
หลักสูตร	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
หมวดวิชา	กฎหมายธุรกิจทั่วไป
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์ทัชชมัย ทองอุไร
ปีการศึกษา	2561

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้เอกัตศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ

ลงชื่อ.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ศาสตราจารย์ทัชชมัย ทองอุไร)

บทคัดย่อ

การศึกษาในงานเอกัตศึกษาเล่มนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขของกิจการโรงแรม เพื่อตอบข้อสมมติฐานของการศึกษาที่กำหนดว่า “มาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขของไทยเพื่อควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักยังไม่เหมาะสมเพียงพอ ดังนั้น จึงควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง”

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับด้านสาธารณสุขของกิจการโรงแรม พบว่ามาตรการทางกฎหมายในปัจจุบันไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับควบคุมกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เนื่องจากในปัจจุบันยังพบปัญหาที่ผู้เข้าพักในโรงแรมประสบ เช่น ผู้เข้าพักไม่ทราบว่าโรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ทราบภายหลังว่าห้องพักที่ตนเข้าพักเคยมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักมาก่อนและรู้สึกไม่พอใจ ผู้เข้าพักพบขนสัตว์และหมัดสุนัขภายในห้องพัก ห้องพักมีกลิ่นเหม็น รวมถึงได้รับการรบกวนจากเสียงของสัตว์เลี้ยงที่เข้าพักในโรงแรม เป็นต้น ผู้เขียนจึงได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา คือ มาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ ประกอบกับมาตรการของรัฐแมริแลนด์และรัฐเทนเนสซี พบว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในประเด็นดังนี้ (1) การกำหนดความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก (2) การกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม (3) มาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม (4) มาตรการควบคุมการเลี้ยงสัตว์

ผู้เขียนจึงเสนอแนะแนวทางในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยให้เหมาะสมมากขึ้นโดยอาศัยมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศมาเป็นแนวทางกำหนดมาตรการที่สามารถบังคับโดยทั่วไปประกอบด้วย (1) การกำหนดความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเพื่อกำหนดนโยบายของโรงแรม เพื่อกำหนดค่านิยมของคำศัพท์เกี่ยวกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่สำคัญ เช่น คำว่าสัตว์เลี้ยง สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ห้องพักทั่วไป เป็นต้น (2) การกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมให้เหมาะสมสำหรับการดูแลจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เช่น หน้าที่ในการแจ้งให้ผู้เข้าพักทราบว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก การติดป้ายเพื่อแจ้งที่แผนกต้อนรับและทางเข้าห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก (3) การกำหนดมาตรการเพื่อควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ได้แก่ กำหนดให้ระบบระบายอากาศของห้องพักที่กำหนดให้เป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก แยกเป็นอิสระจากห้องพักทั่วไป กำหนดมาตรการดูแลสุขอนามัยของห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก มาตรการควบคุมร้านอาหารที่อนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงไปรับประทานอาหารที่ร้านได้ เช่น ให้ร้านอาหารเตรียมพื้นที่ outdoor สำหรับลูกค้าที่มารับประทานอาหารที่ร้านพร้อมสัตว์เลี้ยง

มาตรการควบคุมบริเวณสถานที่ให้บริการสปา ร้านนวด และสระว่ายน้ำ เช่น กำหนดไม่อนุญาตให้ สัตว์เลี้ยงเข้าไปในสถานประกอบการ รวมถึงกำหนดข้อยกเว้นสำหรับสัตว์ให้ความช่วยเหลือผู้ บกพร่องทางร่างกายเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และ (4) การกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมสัตว์เลี้ยงภายในบริเวณโรงแรม ไม่ให้วิ่งเป็นอิสระภายใน บริเวณโรงแรม

กิตติกรรมประกาศ

เอกัตตศึกษาเรื่องมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก จะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีหากผู้เขียนไม่ได้รับความเมตตากรุณาจากผู้ที่เกี่ยวข้องหลายๆ ท่าน

ผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ทัชชฌัย ทองอุไร เป็นอย่างสูงที่ได้เสียสละเวลาเพื่อให้คำแนะนำ คำปรึกษา และคำชี้แนะในการจัดทำเอกัตตศึกษาเล่มนี้ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งผู้เขียนสามารถทำเอกัตตศึกษาเล่มนี้ได้สำเร็จลุล่วง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชากฎหมายเศรษฐกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการอบรม สั่งสอน ให้ความรู้ และให้มุมมองใหม่ๆ ที่ผู้เขียนไม่เคยทราบมาก่อน ตลอดจนเจ้าหน้าที่หลักสูตรฯ ที่อำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เขียนตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในหลักสูตรนี้

ผู้เขียนขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว และเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจให้ผู้เขียนมีความอดทนและความพยายามในการทำเอกัตตศึกษาเล่มนี้ให้สำเร็จลุล่วง

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณเพื่อนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในหลักสูตรนี้ จนกระทั่งถึงการทำเอกัตตศึกษาเล่มนี้ได้สำเร็จลุล่วง

หากมีความผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขอน้อมรับไว้ด้วยความยินดี

ชนกนันท์ นวรัตน์ ณ ออยุธยา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
1.3 สมมติฐาน.....	3
1.4 ขอบเขตการศึกษา.....	3
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 มาตรการทางกฎหมายและปัญหาของมาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุข ของประเทศไทยเพื่อควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	5
2.1 โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	6
2.1.1 ความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	6
2.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เพื่อการกำหนดนโยบายของโรงแรม.....	7
2.2 การจัดตั้งและเลิกธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	7
2.2.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งธุรกิจโรงแรมที่ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	7
2.2.1.1 การขอใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม.....	7
2.2.1.2 การต่ออายุใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม.....	12
2.2.1.3 การขอโอนและการอนุญาตให้รับโอนใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจโรงแรม.....	12
2.2.1.4 การเลิกธุรกิจโรงแรม.....	13
2.3 การบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	13
2.3.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาต ให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	13
2.3.1.1 ผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม.....	13

หน้า

2.3.1.2	มาตรการเกี่ยวกับสุขอนามัยของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	15
2.3.1.3	มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสัตว์เลี้ยงในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	21
2.3.1.4	การตรวจสอบกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักและการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่.....	22
2.3.2	ปัญหามาตรการด้านการบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	24
2.3.2.1	ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม.....	24
2.3.2.2	ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม.....	25
2.3.2.3	ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการการควบคุมการเลี้ยงสัตว์เพื่อกำหนดนโยบายของโรงแรม.....	27
2.4	บทกำหนดโทษ.....	27
2.4.1	บทลงโทษตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547.....	27
2.4.2	บทลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522.....	28
2.4.3	บทลงโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535.....	28
บทที่ 3	มาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	31
3.1	ความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	32
3.2	การจัดตั้งและเลิกธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	33
3.2.1	การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม.....	33
3.2.2	การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม.....	35
3.2.3	การเพิกถอนใบอนุญาต.....	35
3.3	การบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	35
3.3.1	มาตรการควบคุมด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรม.....	35
3.3.1.1	มาตรการควบคุมกรณีที่มีสัตว์เลี้ยงภายในโรงแรม.....	35
3.3.1.2	มาตรการควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรม.....	39
3.3.2	การควบคุมสัตว์เลี้ยงภายในบริเวณโรงแรม.....	42
3.3.3	การตรวจสอบกิจการโรงแรม.....	42

	หน้า
3.4 บทลงโทษ.....	44
3.4.1 การระงับใบอนุญาตชั่วคราว.....	45
3.4.2 ความรับผิดทางแพ่ง.....	45
บทที่ 4 แนวทางการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขของประเทศไทย เพื่อให้เหมาะสมสำหรับควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	46
4.1 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับการกำหนด ความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเพื่อกำหนดนโยบาย ของโรงแรม.....	46
4.2 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการบริหารจัดการโรงแรม ที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	47
4.2.1 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับการกำหนด หน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม.....	47
4.2.2 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับมาตรการ ควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม.....	48
4.2.3 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขมาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยง เพื่อกำหนดนโยบายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก.....	53
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	54
5.1 บทสรุป.....	54
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	57
บรรณานุกรม.....	60
ภาคผนวก	
ก. พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	
ข. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	
ค. พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522	

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การปรับตัวทางธุรกิจเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้ประกอบต่างๆ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของความต้องการของผู้บริโภค และแนวโน้มตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป ไม่ว่าจะสินค้าเพื่อ การบริโภค อุปโภค หรือการบริการต่างๆ ต่างต้องมีการปรับตัวเพื่อให้ธุรกิจมีรายได้และกำไรเพิ่มขึ้น การเปลี่ยนแปลงในธุรกิจโรงแรมก็เช่นเดียวกัน เพื่อให้ตอบสนองความต้องการที่หลากหลายมากขึ้น ของลูกค้า ในสมัยก่อนโรงแรมอาจเป็นที่พักสำหรับนักเดินทางเท่านั้น แต่เมื่อสภาพสังคมมีการ เปลี่ยนแปลงไป วิธีการใช้ชีวิตของคนเปลี่ยนแปลงไป ธุรกิจโรงแรมต่างๆ ก็มีการปรับตัวเพื่อดึงดูด และเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ในปัจจุบัน สังคมและวิธีการใช้ชีวิตของคนไทยมีการเปลี่ยนแปลงไป ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ สังคมผู้สูงอายุ ด้วยความทันสมัยของเทคโนโลยีการแพทย์ต่างๆ ทำให้คนมีอายุยืนยาวขึ้น คนเลือก เป็นโสดสูงขึ้น นอกจากนี้กลุ่มคู่แข่งใหม่ๆ หลายๆ คู่เลือกที่จะมีลูกน้อยลง ทำให้สัตว์เลี้ยง (ในงาน ศึกษานี้ ผู้เขียนมุ่งเน้นที่สุนัข) เป็นที่นิยมมากขึ้น จะเห็นได้จากบทบาทของสัตว์เลี้ยงได้เปลี่ยนแปลง ไป คนหันมาเลี้ยงสัตว์เลี้ยงเพื่อเป็นเพื่อน คู่แต่งงานใหม่อาจเลือกที่จะไม่มีลูก แต่เลี้ยงสัตว์เลี้ยงแทน เพื่อเติมเต็มชีวิตครอบครัว จึงจะเห็นได้ว่า ความสำคัญหรือบทบาทของสัตว์เลี้ยงในปัจจุบันมีการ เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยก่อน กล่าวคือในสมัยก่อนนั้น สัตว์เลี้ยงอาจถูกเลี้ยงไว้เพื่อเฝ้าบ้าน หรือเพื่อ ทำงานเท่านั้น ความรักความผูกพัน หรือความรู้สึกที่มีต่อสัตว์เลี้ยงก็จะเป็นเพียงสัตว์เลี้ยงเท่านั้น แต่ สำหรับปัจจุบัน เมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนไป สัตว์เลี้ยงกลายเป็นหนึ่งในสมาชิกของครอบครัว ได้รับความ รัก การดูแลเอาใจใส่ และได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับสมาชิกของครอบครัวคนอื่นๆ เมื่อสัตว์เลี้ยง เลี้ยงเลี้ยงมีบทบาทและความสำคัญเพิ่มขึ้น ธุรกิจต่างๆ มีการปรับตัวเพื่อตอบสนองความต้องการของ กลุ่มคนที่รักสัตว์เลี้ยง ธุรกิจต่างๆ ไปสำหรับมนุษย์ก็มีการปรับตัวเพื่อตอบสนองวิถีการใช้ชีวิตของคน สมัยใหม่ที่รักสัตว์เลี้ยง เช่น ห้างสรรพสินค้าบางแห่งอนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าได้โดยจะมีการ แบ่งพื้นที่โดยเฉพาะไว้ ร้านอาหารหลายๆ แห่งอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าได้ โดยมีการกำหนดให้พื้นที่ที่ สัตว์เลี้ยงเข้าได้อยู่ด้านหน้าร้านที่เป็นพื้นที่เปิดโล่ง อากาศถ่ายเทสะดวก เป็นต้น

สำหรับธุรกิจโรงแรมนั้น โรงแรมหลายๆ แห่งมีนโยบายอนุญาตให้ผู้เข้าพักสามารถนำสัตว์เลี้ยง เข้าพักได้ หรือที่เรียกว่า Pet-friendly Hotel กลุ่มลูกค้าเหล่านี้มักจะเป็นกลุ่มคนรักสัตว์เลี้ยง เมื่อ เดินทางไปพักผ่อนจึงต้องการพาสัตว์เลี้ยงไปด้วย เนื่องจากมีความรู้สึกที่สัตว์เลี้ยงคือสมาชิกของ ครอบครัวคนหนึ่ง หรืออาจไม่ต้องการทิ้งสัตว์เลี้ยงไว้ที่บ้านและไม่ต้องการนำสัตว์เลี้ยงไปฝากที่สถานที่

รับฝากสัตว์เลี้ยง จากการค้นหารายชื่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักจากเว็บไซต์ที่มีบริการจองที่พักแรม มีโรงแรมในประเทศไทยมากถึง 226 แห่งที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก¹ ยกตัวอย่างเช่น โรงแรมไอบิส หัวหิน โรงแรมอนันตศิลา วิลล่าบายเดอะซี หัวหิน และโรงแรมไอควู้ด เรสซิเด้นซ์ กรุงเทพฯ เป็นต้น ไม่เฉพาะแต่โรงแรมในประเทศไทยเท่านั้น เครือโรงแรมขนาดใหญ่ในต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น โรงแรมในเครือ Marriott , Four Seasons, Ritz Carlton Hotels เป็นต้น มีนโยบายอนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพักได้เช่นกัน โดยโรงแรมแต่ละแห่งก็จะมีเงื่อนไขที่กำหนดเฉพาะสำหรับสัตว์เลี้ยงที่แตกต่างกันไป² เช่น ประเภทของสัตว์เลี้ยงที่อนุญาตให้เข้าพัก ขนาดของสัตว์เลี้ยงที่อนุญาตให้เข้าพักโดยกำหนดเป็นน้ำหนัก จำนวนสัตว์เลี้ยงที่อนุญาตให้นำเข้าพัก ค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมสำหรับกรณีผู้เข้าพักนำสัตว์เลี้ยงเข้าพัก การกำหนดอัตราค่าเสียหายที่เกิดจากสัตว์เลี้ยง เป็นต้น

สำหรับประเทศไทยนั้น กิจการโรงแรมเป็นกิจการด้านบริการที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2558 การประกอบธุรกิจโรงแรมจึงมีมาตรการทางกฎหมายเข้ามาควบคุมดูแล เช่น มาตรการควบคุมการจัดตั้งกิจการ ผู้จะประกอบธุรกิจโรงแรมต้องมีการขอใบอนุญาตมาตรการควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรม มาตรการตรวจสอบกิจการ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก การดูแลเรื่องสุขอนามัยและความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักควรจะต้องมีความเข้มงวดมากขึ้นกว่าโรงแรมทั่วไปที่ไม่ได้อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เนื่องจากสัตว์เลี้ยงเป็นพาหะนำโรคที่สามารถติดต่อมาสู่มนุษย์ได้ เช่น โรคพิษสุนัขบ้า โรคฉี่หนู โรคจากพยาธิตัวกลม เป็นต้น และสัตว์เลี้ยงอาจเป็นอันตรายต่อผู้เป็นโรคมุมิแพ้ นอกจากนี้ สัตว์เลี้ยงยังเป็นแหล่งรวมสัตว์อันตรายต่างๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของผู้เข้าพักอย่างเห็บและหมัด รวมถึงการมีอารมณ์ความรู้สึก หากหงุดหงิดอาจทำร้ายผู้เข้าพักคนอื่นๆ เป็นต้น นอกจากนี้ โรงแรมไม่ได้เปิดให้บริการเฉพาะผู้ที่เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงเท่านั้น แต่ยังเปิดให้ผู้เข้าพักที่ไม่ได้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วยเช่นกัน การมีมาตรการที่เหมาะสมจึงมีความจำเป็นที่จะได้คุ้มครองสิทธิของผู้เข้าพักทุกๆ คนอย่างเท่าเทียมกัน และในขณะเดียวกัน การมีมาตรการที่เหมาะสม จะเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและบริหารจัดการให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งจะทำให้ลูกค้าเกิดความรู้สึกไว้วางใจที่จะเข้าพัก และช่วยดึงดูดลูกค้าได้มากขึ้น ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเพื่อให้เหมาะสมกับการประกอบธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในยุคปัจจุบัน

¹ เว็บไซต์ Booking.com. 24 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://www.booking.com>

² PetTravel. Pet Friendly Hotel Pet Policies, [ออนไลน์.] 6 กุมภาพันธ์ 2562. สืบค้นจาก https://www.pettravel.com/passports_hotel_chainpol.cfm

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อทราบถึงแนวคิด ลักษณะ และนโยบายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

1.2.2 เพื่อให้เข้าใจมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

โดยเฉพาะด้านการสาธารณสุข

1.2.3 เพื่อระบุปัญหาความไม่เหมาะสมและไม่ครอบคลุมของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

1.2.4 เพื่อได้แนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงแก้ไขหรือบัญญัติกฎหมายด้านสาธารณสุขของไทย เพื่อให้เหมาะสมสำหรับควบคุมธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

1.3 สมมติฐาน

มาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขของไทยเพื่อควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักยังไม่เหมาะสมเพียงพอ ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ศึกษามาตรการทางกฎหมายไทยที่เกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับด้านสาธารณสุข รวมถึงกฎกระทรวง ประกาศกระทรวง และคำแนะนำของคณะกรรมการฯ ว่ามีความเหมาะสมสำหรับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้ผู้เข้าพักสามารถนำสัตว์เลี้ยงเข้าพักหรือไม่อย่างไร และเพื่อประกอบการวิเคราะห์ความเหมาะสมของมาตรการทางกฎหมายของไทยดังกล่าว ผู้เขียนได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก รวมถึงศึกษานโยบายของโรงแรมต่างๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพัก และทัศนคติและความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโรงแรมที่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพักจากงานศึกษาวิจัยอื่น เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ความเหมาะสมและเสนอแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยให้เหมาะสมกับการประกอบธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักมากยิ่งขึ้น

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

งานวิจัยฉบับนี้ทำการศึกษาโดยการค้นคว้าเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยผู้เขียนได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ มาตรการทางกฎหมายต่างๆ ของประเทศไทย และต่างประเทศเกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ศึกษา รายงานและงานศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก รวมถึงบทความ ข่าว ที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทราบถึงแนวคิด ลักษณะ และนโยบายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

1.6.2 เข้าใจมาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขเกี่ยวกับธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

1.6.3 ระบุปัญหาความไม่เหมาะสมและไม่ครอบคลุมของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

1.6.4 ได้แนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงแก้ไขหรือบัญญัติกฎหมายด้านสาธารณสุขของไทย เพื่อให้เหมาะสมสำหรับควบคุมธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

การมีมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสม จะทำให้ลูกค้าที่เข้าพักทุกคนทั้งที่เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงและไม่ได้เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงได้รับความคุ้มครองที่เหมาะสมอย่างเท่าเทียมกัน และขณะเดียวกันผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักก็จะมีแนวทางที่เหมาะสมในการกำหนดนโยบายและแนวทางในการบริหารจัดการอย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้ลูกค้าไว้วางใจที่จะเข้าพักและดึงดูดลูกค้าได้มากขึ้น

บทที่ 2

มาตรการทางกฎหมายและปัญหาของมาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขของประเทศไทย เพื่อควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

ในปัจจุบัน วิธีการใช้ชีวิตของคนได้เปลี่ยนแปลงไป ธุรกิจต่างๆ มีการปรับตัวเพื่อให้ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปได้ด้วยเช่นกัน ธุรกิจโรงแรมก็เช่นกัน โรงแรมหลายๆแห่งมีการปรับตัว โดยการมีนโยบายเพื่อดึงดูดกลุ่มลูกค้า เช่น โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ การดำเนินกิจการเช่นนี้เป็นการดึงดูดกลุ่มลูกค้าที่นิยมการเดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง หรือมีค่านิยมว่าสัตว์เลี้ยงเป็นมากกว่าสัตว์เลี้ยง แต่เป็นสมาชิกของครอบครัว อย่างไรก็ตาม จากการที่ธุรกิจโรงแรมถูกกำหนดให้เป็นกิจการบริการที่มีผลต่อสุขภาพและอนามัยของผู้พักนั้น การที่โรงแรมอนุญาตให้ผู้เข้าพักสามารถนำสัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ จึงจำเป็นจะต้องถูกควบคุมดูแลให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมกับการพักอาศัยและใช้บริการของผู้เข้าพัก เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตราย และไม่ให้โรงแรมเป็นแหล่งแพร่กระจายเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์เลี้ยงไปส่งผลกระทบต่อสุขภาพและอนามัยของผู้เข้าพัก

การประกอบธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักนั้น มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติไว้เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงแรมโดยเฉพาะอย่างพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 รวมถึงกฎหมายอื่นๆ ที่ใช้ควบคุมดูแลด้านสาธารณสุขของโรงแรมเป็นไปอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุข รวมถึงกฎกระทรวง ประกาศ และคำแนะนำของคณะกรรมการฯ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีบทบัญญัติทางกฎหมายต่างๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้เขียนพบว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมเพียงพอ และมีมาตรการบางประการที่ผู้เขียนเห็นว่าสามารถเพิ่มเติมเพื่อที่จะทำให้สามารถกำกับดูแลธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้โรงแรมมีความปลอดภัยและไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักทุกคน รวมถึงจะได้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการให้แก่โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วย

2.1 โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

2.1.1 ความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ให้ความหมายของ “โรงแรม”¹ ไว้ว่าหมายถึง สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทาง หรือบุคคลอื่นใด โดยมีค่าตอบแทน แต่ทั้งนี้ จะไม่รวมถึงที่พักที่มีลักษณะดังนี้

- สถานที่พักของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน
- สถานที่พักที่คิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไป อย่างไรก็ตาม การคิดค่าบริการให้เช่าที่พัก หากคิดเป็นรายเดือน รายปี จะไม่ถือว่าเป็นโรงแรม แต่หากคิดค่าบริการต่ำกว่ารายเดือน เช่น รายสัปดาห์ รายวัน รายชั่วโมง หรือคิดค่าบริการปนกันทั้งรายเดือนและต่ำกว่ารายเดือน ก็จะถือว่าเป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้²
- สถานที่พักอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

ดังนั้นจึงสามารถสรุปองค์ประกอบของโรงแรมได้ว่า จะต้องเป็นสถานที่พัก มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจที่จะให้บริการสำหรับผู้เดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยที่จะต้องมีการเรียกเก็บค่าที่พักต่ำกว่ารายเดือน หากพิจารณาแล้วมีองค์ประกอบครบ ถือว่าเป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่กล่าวถึงในการทำเอกัตศึกษาเล่มนี้ ผู้เขียนหมายถึงกิจการโรงแรมตามความหมายที่บัญญัติในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ที่อนุญาตให้ผู้เข้าพักสามารถนำสัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วย ทั้งนี้ เพื่อเป็นทางเลือกใหม่ๆ ให้แก่ผู้บริโภค เป็นการดึงดูดลูกค้าที่ต้องการเดินทางพร้อมกับสัตว์เลี้ยง โดยในงานเอกัตศึกษาเล่มนี้ “สัตว์เลี้ยง” ที่ผู้เขียนหมายถึงในเอกัตศึกษานี้คือ สัตว์เลี้ยงในครัวเรือนที่ผู้เลี้ยงเลี้ยงไว้เป็นเพื่อน เช่น สุนัข หรือ แมว เป็นต้น

¹ มาตรา 4 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

² นายรณภพ เวียงสิมมา, เอกสารประกอบการบรรยายกฎหมายโรงแรม. [ออนไลน์], 24 มกราคม 2562. สืบค้นจาก http://www.pokkrongnakhon.com/datacenter/doc_download/kohdmaihotel.pdf

2.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเพื่อการกำหนดนโยบายของโรงแรม

สำหรับมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยนั้นยังไม่มีกรกล่าวถึงโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้โดยเฉพาะ ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 จะได้ให้ความหมายของโรงแรมไว้แล้ว แต่สำหรับคำว่า “สัตว์เลี้ยง” หรือ “โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก” แล้วนั้น ในปัจจุบันไม่มีการกำหนดคำนิยามที่ชัดเจน และการที่ยังไม่มีการกำหนดคำนิยามของคำต่างๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจโรงแรมประเภทนี้ไว้ ย่อมทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมและผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมไม่มีแนวทางในการบริหารโรงแรมให้เป็นอย่างดีเหมาะสม หรืออาจทำให้โรงแรมอยู่ในสถานะที่ไม่เหมาะสมสำหรับการพักอาศัยของมนุษย์ หรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของผู้เข้าพักได้ ทั้งนี้เนื่องจากการกำหนดนโยบายของโรงแรมควรจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดตามกฎหมายที่เข้ามาช่วยควบคุมให้การดำเนินกิจการเป็นไปอย่างเหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น การไม่มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า “สัตว์เลี้ยง” ให้ชัดเจนว่าสัตว์เลี้ยงประเภทใดที่สามารถนำเข้าพักในโรงแรมได้บ้างแล้วนั้น โดยจากการค้นหาข้อมูลของโรงแรมต่างๆ ในเว็บไซต์ที่ให้จองโรงแรมซึ่งโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักจะแจ้งข้อกำหนดเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงไว้ ผู้เขียนพบว่ามีบางโรงแรมกำหนดไว้ชัดเจนว่ารับเฉพาะสุนัขและแมวเท่านั้น³ ส่วนบางโรงแรมจะไม่มีกำหนดไว้ว่ารับสัตว์เลี้ยงประเภทใดบ้าง⁴ ประกอบกับในปัจจุบันการเลี้ยงสัตว์เป็นสัตว์เลี้ยงค่อนข้างหลากหลาย เช่น สัตว์แปลกอย่าง งู แมลงมด ดังนั้นอาจมีผู้เข้าพักนำสัตว์เลี้ยงเหล่านี้เข้าพักภายในโรงแรมได้ ซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ หรือเกิดความเดือดร้อนรำคาญขึ้นต่อผู้เข้าพักในโรงแรม

2.2 การจัดตั้งและเลิกธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

2.2.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

2.2.1.1 การขอใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม

การที่บุคคลใดก็ตามจะประกอบธุรกิจโรงแรมตามความหมายที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 จะต้องได้รับใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม โดยผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อผู้มีอำนาจอนุญาตให้จัดตั้งโรงแรมหรือนายทะเบียน โดยหากเป็นการขอใบอนุญาตฯ ในจังหวัดกรุงเทพมหานครฯ ให้ยื่นคำขอ ณ สำนักงานสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง ต่อนายทะเบียนคืออธิบดีกรมการปกครอง ส่วนพื้นที่จังหวัดอื่นๆ ให้ยื่นคำขอ ณ ที่ทำการปกครองอำเภอหรือที่ทำการปกครองกิ่งอำเภอที่โรงแรมตั้งอยู่ ต่อนายทะเบียนคือผู้ว่าราชการจังหวัด

³ โรงแรมอนันตศิลา วิลล่า บายเดอะซี, หัวหิน. 25 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://th.hotels.com>

⁴ โรงแรมไอ้ควั๊ด เรสซิเดนซ์ กรุงเทพฯ. 25 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://th.hotels.com>

นั้นๆ⁵ ซึ่งการขอรับใบอนุญาตนั้นจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนด

ผู้ขอรับใบอนุญาตฯ จะเป็นนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดาก็ได้ โดยบุคคลธรรมดาจะต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม⁶ ได้แก่ อายุไม่ต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ยาเสพติด การค้าหญิงและเด็ก หรือการค้าประเวณี ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างสั่งพักใช้ใบอนุญาต ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยเหตุอื่นที่มีใช้ความผิดเกี่ยวกับเพศ ยาเสพติด การค้าหญิงและเด็ก หรือการค้าประเวณี แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี

ในการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น ผู้ขอรับใบอนุญาตฯ จะต้องขอรับใบอนุญาตฯ ตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจต่อนายทะเบียนในคราวเดียวกันด้วย

หากว่าผู้ขอรับใบอนุญาตฯ เป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคล ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังกล่าวข้างต้น และต้องไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตฯ โดยเหตุอื่นที่มีใช้ผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศ ยาเสพติด การค้าหญิงและเด็ก หรือการค้าประเวณี

หากบุคคลธรรมดาต้องการยื่นเรื่องเพื่อขอรับใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม จะต้องยื่นเอกสารและหลักฐานต่างๆ⁷ ดังต่อไปนี้

- (1) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน
- (2) แบบแปลน แผนผัง พร้อมรายการประกอบแบบแปลน แผนผังอาคารโรงแรมที่วิศวกรและสถาปนิก ผู้ได้รับอนุญาตตามกฎหมายลงชื่อรับรอง
- (3) แผนที่แสดงบริเวณและสถานที่ตั้งของโรงแรมและสถานที่ใกล้เคียง
- (4) หลักฐานแสดงว่าอาคารที่ใช้ในการประกอบธุรกิจโรงแรมได้รับอนุญาตให้ใช้อาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร หรือใบรับรองการตรวจสภาพอาคารโดยผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร ในกรณีที่อยู่นอกเขตควบคุมอาคาร

⁵ ขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรมอย่างไรไม่ให้พลาด. [ออนไลน์], 13 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <http://www.a-lisa.net/topic/2827>

⁶ มาตรา 16 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

⁷ ข้อ 1 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการการพิจารณาการขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรม ณ วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2552

(5) หลักฐานแสดงความเป็นเจ้าของอาคาร หรือสถานที่ที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม หรือหนังสือแสดงความยินยอมให้ใช้อาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตประกอบกิจการพาณิชย์ ในกรณีที่อาคารหรือสถานที่นั้นเป็นของผู้อื่น

(6) หนังสือรับรองการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (กรณีต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ)

(7) สำเนาหนังสือสำคัญแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่จะใช้เป็นที่ตั้งโรงแรม

(8) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล วัตถุประสงค์ ชื่อผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนนิติบุคคล พร้อมสำเนาบัตรประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของบุคคลดังกล่าว

(9) หนังสือแต่งตั้งผู้แทนนิติบุคคลซึ่งต้องเป็นกรรมการหรือบุคคลผู้มีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคล

เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตพร้อมเอกสารหลักฐานแล้ว นายทะเบียนจะตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ หากไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ให้นายทะเบียนแจ้งผลพร้อมกำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอทำการแก้ไข หากพ้นระยะเวลาที่กำหนดแล้ว ผู้ขอใบอนุญาตยังไม่ได้ทำการแก้ไข นายทะเบียนก็จะคืนคำขอใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาต แต่หากผู้ขอรับใบอนุญาตยืนยันความถูกต้องหรือความครบถ้วน หรือความสมบูรณ์ของเอกสารแล้ว ให้นายทะเบียนดำเนินการต่อไป

เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการพิจารณาออกใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม นายทะเบียนอาจแจ้งให้คณะกรรมการพิจารณากลับกรองการดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ไปตรวจสอบโรงแรมได้ โดยคณะกรรมการพิจารณากลับกรองฯ มีหน้าที่ในการตรวจสอบ กลับกรองการพิจารณาอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม การต่ออายุใบอนุญาต เพื่อเสนอความเห็นต่อนายทะเบียนเพื่อพิจารณาต่อไป⁸

นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตฯ ให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ก็ต่อเมื่อเห็นว่าอาคารและสถานที่ตั้งมีความเหมาะสมและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ โดยโรงแรมจะต้องมีที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวกและมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 ซึ่งมีเจตนาเพื่อที่จะกำหนดและควบคุมมาตรฐานโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม มีการ

⁸ คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ 196/2551 เรื่อง การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ลงวันที่ 23 มิถุนายน 2551

กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก ของกิจการ โรงแรมนั้นตามที่กำหนด ดังนี้

- การแบ่งประเภทของโรงแรม จะแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้
 - (1) โรงแรมประเภทที่ 1 หมายถึง โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักเท่านั้น
 - (2) โรงแรมประเภทที่ 2 หมายถึง โรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือ สถานที่สำหรับประกอบอาหาร
 - (3) โรงแรมประเภทที่ 3 หมายถึง โรงแรมที่ให้บริการห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือ สถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือห้องประชุมสัมมนา
 - (4) โรงแรมประเภทที่ 4 หมายถึง โรงแรมที่ให้บริการห้องพัก ห้องอาหารหรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือ สถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและห้องประชุมสัมมนา
- หลักเกณฑ์และเงื่อนไขสำหรับโรงแรมทุกประเภท⁹ ถูกกำหนดไว้ดังนี้
 - (1) สถานที่ตั้งสำหรับโรงแรมทุกประเภทจะต้องตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม เช่น ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของผู้เข้าพัก มีการคมนาคมที่สะดวกและปลอดภัย เป็นต้น
 - (2) โรงแรมจะต้องจัดให้มีการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สถานที่ลงทะเบียนผู้เข้าพัก มีการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและสามารถส่งต่อผู้ป่วยไปยังสถานพยาบาลใกล้เคียงได้ นอกจากนี้มีระบบรักษาความปลอดภัยอย่างทั่วถึงตลอด 24 ชั่วโมง เป็นต้น
 - (3) โรงแรมจะต้องจัดให้มีห้องน้ำและห้องส้วมในส่วนที่บริการสาธารณะ โดยจัดแยกส่วนสำหรับชายและหญิง และต้องรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ
 - (4) ห้องพักต้องไม่มีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้าย หรือมุ่งหมายให้เหมือนหรือคล้ายกับศาสนสถานอันเป็นที่เคารพในทางศาสนา
 - (5) ห้องพักต้องมีเลขที่ประจำห้องพักกำกับไว้ทุกห้อง รวมถึง ประตูห้องพักจะต้องมีช่องหรือวิธีการอื่นที่สามารถมองจากภายในสู่ภายนอกห้องพักได้ และมีกลอนหรืออุปกรณ์อื่นที่ล็อกจากภายในห้องพักทุกห้อง
 - (6) สถานที่จอดรถของโรงแรมที่อยู่ติดห้องพักต้องไม่มีลักษณะมิดชิด และต้องสามารถมองเห็นรถที่จอดได้อยู่ตลอดเวลา

⁹ ข้อ 3 - 17 กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551

(7) อาคารสำหรับใช้เป็นโรงแรมที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่มีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารใช้บังคับ ต้องมีหลักฐานแสดงว่าได้รับอนุญาตให้ใช้อาคารเป็นโรงแรม หรือมีใบรับรองการตรวจสอบสภาพอาคาร ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

(8) อาคารสำหรับใช้เป็นโรงแรมที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่ไม่มีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารใช้บังคับ ต้องมีใบรับรองการตรวจสอบสภาพอาคารว่ามีความมั่นคงแข็งแรง และปลอดภัย โดยผู้ซึ่งได้รับอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม หรือผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยงานนั้น และผ่านการตรวจพิจารณาจากนายทะเบียนว่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข¹⁰ เช่น อาคารสำหรับใช้เป็นโรงแรมต้องมีการรักษาความสะอาด มีระบบระบายน้ำ ระบบบำบัดน้ำเสียและระบบระบายอากาศที่ถูกต้องลักษณะ เป็นต้น

(9) บ่อเกรอะและบ่อซึมของส้วมของอาคารสำหรับใช้เป็นโรงแรมต้องอยู่ห่างจากแม่น้ำ คู คลอง หรือแหล่งน้ำสาธารณะ เว้นแต่กรณีที่ส้วมมีระบบกำจัดสิ่งปฏิกูลที่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล และมีขนาดที่เหมาะสม

นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตฯ ให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ เมื่อเห็นว่าอาคารและสถานที่ตั้งมีความเหมาะสมและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น โดยใบอนุญาตฯ จะมีอายุ 5 ปีนับจากวันที่ออกใบอนุญาตฯ อย่างไรก็ตามหากไม่ออกใบอนุญาตฯ ให้ นายทะเบียนจะแจ้งผลพร้อมกับเหตุผลเพื่อให้ผู้ขอรับใบอนุญาตฯ ทราบภายใน 30 วันหลังจากวันที่ได้รับผลการพิจารณาจากหน่วยงาน

นายทะเบียนจะพิจารณาไม่ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ถ้าหากผู้ขอรับใบอนุญาตฯ ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม อาคารหรือสถานที่ตั้งไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ขออนุญาตไม่เป็นผูถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินและอาคารที่ใช้เป็นที่ตั้งโรงแรมหรือไม่มีสิทธิครอบครอง หรือไม่มีสิทธิใช้ประโยชน์ที่ดินและอาคารดังกล่าว อาคารที่อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารก่อสร้างไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ หรือเหตุสำคัญอย่างอื่นที่ปรากฏชัดทำให้ไม่สมควรประกอบธุรกิจโรงแรม

ในกรณีที่ใบอนุญาตฯ สูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญ ผู้ประกอบธุรกิจต้องยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตฯ จากนายทะเบียนภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับทราบการสูญหายหรือถูกทำลาย

¹⁰ ข้อ 10 กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551

2.2.1.2 การต่ออายุใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรม

เนื่องจากใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรมมีอายุ 5 ปี ดังนั้นจึงจำเป็นต้องยื่นเรื่องขอต่ออายุใบอนุญาตฯ โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีการ¹¹ คือก่อนที่ใบอนุญาตฯ จะหมดอายุ ผู้ถือใบอนุญาตจะต้องยื่นเรื่องขอต่ออายุใบอนุญาตฯ ต่อนายทะเบียนในท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่ก่อนที่ใบอนุญาตฯ จะหมดอายุ หรือยื่นคำขอต่ออายุภายใน 60 วันนับจากวันที่ใบอนุญาตฯ หมดอายุ เมื่อยื่นคำขอต่ออายุแล้ว ให้ถือว่าผู้ขอได้รับใบอนุญาตฯ แล้ว นอกจากนี้มีคำสั่งถึงที่สุดว่าไม่อนุญาตให้ต่อใบอนุญาตได้

นายทะเบียนอาจแจ้งคณะกรรมการพิจารณาถ่วงดุลฯ ให้ดำเนินการตรวจสอบโรงแรมและเสนอความเห็นต่อนายทะเบียนเพื่อพิจารณา โดยหากเห็นว่าจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไข ให้นำเสนอนายทะเบียนเพื่อให้แจ้งผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมปรับปรุงแก้ไขโดยมีกำหนดเวลาให้ตามสมควร หากผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมไม่ปรับปรุงแก้ไขตามกำหนดเวลา ให้นายทะเบียนพิจารณาสั่งไม่อนุญาต

ในกรณีอนุญาต ให้แจ้งผลให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมทราบเพื่อมารับใบอนุญาตและชำระค่าธรรมเนียม แต่ในกรณีที่นายทะเบียนพิจารณาเห็นว่าไม่เหมาะสมหรือไม่อนุญาต ให้นายทะเบียนแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตฯ ทราบ เพื่อให้ผู้ขอโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน เมื่อออกคำสั่งแล้ว ให้แจ้งคำสั่งและแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งให้ผู้ขอทราบด้วย

สำหรับกรณีที่นายทะเบียนจะพิจารณาไม่ต่ออายุ ได้แก่ ผู้ขอรับใบอนุญาตฯ ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ผู้ขอรับใบอนุญาตฯ เป็นผู้ต้องห้ามประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว อาคารสถานที่ไม่เป็นไปตามกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 หรือตามเหตุผลสำคัญอื่นๆ ที่ปรากฏชัดว่าไม่สมควรประกอบธุรกิจโรงแรม

2.2.1.3 การขอโอนและการอนุญาตให้รับโอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งธุรกิจโรงแรม สามารถโอนใบอนุญาตดังกล่าวให้แก่ผู้รับโอนได้ โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีการ¹² คือผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรมที่ประสงค์จะโอนหรือรับโอนใบอนุญาตฯ ยื่นคำขอโอนหรือรับโอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนในท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่ พร้อมเอกสารและหลักฐานตามที่กฎหมายกำหนด

¹¹ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ประกาศ ณ วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2553

¹² ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขอโอนและการอนุญาตให้รับโอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม ประกาศ ณ วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2553

นายทะเบียนอาจแจ้งให้คณะกรรมการพิจารณาถ่วงถ่วงไปตรวจสอบโรงแรมและรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องพร้อมแสดงความเห็นต่อนายทะเบียนเพื่อดำเนินการต่อไป กรณีที่นายทะเบียนพิจารณาอนุญาต ให้ออกใบอนุญาตฉบับใหม่ให้แก่ผู้รับใบอนุญาต แต่หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วมีเหตุผลสมควรไม่อนุญาต ให้นายทะเบียนแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ขอทราบ เพื่อให้ผู้ขอโต้แย้ง แสดงพยานหลักฐานของตน และเมื่อออกคำสั่งแล้ว ให้แจ้งคำสั่งและแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งให้ผู้ขอทราบด้วย

สำหรับกรณีที่นายทะเบียนจะพิจารณาไม่อนุญาตให้ออกใบอนุญาต ได้แก่ ผู้ขอรับใบอนุญาตขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม หรือเป็นบุคคลต้องห้ามประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว หรือตามเหตุผลสำคัญอื่นๆ ที่ปรากฏชัดว่าไม่สมควรประกอบธุรกิจโรงแรม

2.2.1.4 การเลิกธุรกิจโรงแรม

หากผู้ประกอบการโรงแรมต้องการที่จะเลิกกิจการโรงแรมในระหว่างอายุใบอนุญาต หรือเมื่อใบอนุญาตหมดอายุแล้ว จะต้องแจ้งแก่นายทะเบียนล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 15 วัน โดยเมื่อนายทะเบียนได้รับแจ้งแล้ว ก็จะพิจารณาและมีคำสั่งว่าควรจะอนุญาตให้เลิกได้เมื่อใด ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างไร โดยให้คำนึงถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้เข้าพักเป็นสำคัญ โดยหากอนุญาตให้เลิกกิจการ นายทะเบียนจะต้องประทับตรายกเลิกไว้ด้านหน้าใบอนุญาต พร้อมลงลายมือชื่อกำกับและประทับตราประจำตำแหน่ง¹³

2.3 การบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

2.3.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

2.3.1.1 ผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม

ผู้ประกอบการโรงแรมสามารถแต่งตั้งบุคคลให้มาเป็นผู้จัดการโรงแรม เพื่อที่จะได้คอยดูแลบริหารจัดการให้โรงแรมดำเนินไปได้อย่างราบรื่น โดยผู้ที่จะมาเป็นผู้จัดการโรงแรมยังจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีคุณสมบัติต้องห้ามดังนี้

- (1) มีอายุไม่ต่ำกว่า 20 บริบูรณ์
- (2) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดหรือมีหนังสือ

รับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง

¹³ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการพิจารณาการแจ้งเลิกกิจการธุรกิจโรงแรม
ประกาศ ณ วันที่ 25 มกราคม 2553

- (3) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด
- (4) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- (7) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการโดยเหตุอื่นซึ่งมิใช่เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี

สำหรับหน้าที่ของผู้จัดการโรงแรมตามที่กฎหมายกำหนดนั้น แบ่งเป็นหน้าที่ที่ผู้จัดการโรงแรมจะต้องกระทำร่วมกับผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม และหน้าที่โดยเฉพาะของผู้จัดการโรงแรม โดยสำหรับหน้าที่ที่สำคัญสำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ได้แก่ หน้าที่ที่ผู้จัดการและผู้ประกอบการโรงแรมต้องกระทำร่วมกัน¹⁴ ดังนี้

- จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบของเจ้าสำนักโรงแรมในการที่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัยสูญหายหรือบุบสลายตามมาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติ ตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนดไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง
- ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข
- ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
- ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใดๆ ขึ้นในโรงแรม

¹⁴ มาตรา 34 (6) – (10) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

อย่างไรก็ตาม จากการกำหนดหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันของผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมตามกฎหมายในปัจจุบันดังกล่าวข้างต้น ยังไม่มีหน้าที่ที่ครอบคลุมสำหรับการจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักและอาจทำให้เกิดปัญหา ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายถึงปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมไว้ในหัวข้อ 2.3.2.1 ว่าด้วยปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม

2.3.1.2 มาตรการเกี่ยวกับสุขอนามัยของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

การดูแลให้โรงแรมอยู่ในสภาพที่ถูกสุขลักษณะและมีสุขอนามัยที่ดีเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเนื่องจากเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของสุขภาพผู้เข้าพัก การที่โรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้นั้น หากไม่มีมาตรการสำหรับการดูแลด้านสุขลักษณะและสุขอนามัยของโรงแรมอย่างเหมาะสม ย่อมมีความเสี่ยงที่สัตว์เลี้ยงที่เข้าพักภายในโรงแรมจะเป็นสาเหตุให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก โดยกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขได้กำหนดกรณีที่เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักเป็นเหตุร้ายกาจไว้¹⁵ สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักอาจเกิดปัญหา เช่น ภายในโรงแรมมีสัตว์เลี้ยงจำนวนมากเกินสมควรจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ สัตว์เลี้ยงทำให้เกิดความสกปรก สะสมหมักหมมของมูลสัตว์จนทำให้ภายในบริเวณโรงแรมมีกลิ่นเหม็นรบกวนหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก การที่โรงแรมไม่มีระบบระบายอากาศที่ทำให้โรงแรมปราศจากกลิ่นเหม็นหรือช่วยป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่กระจายของเชื้อโรค จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ รวมถึงปล่อยให้สัตว์เลี้ยงส่งเสียงดังรบกวนภายในโรงแรมจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้เข้าพักคนอื่น ๆ

ดังนั้นแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการมีสัตว์เลี้ยงภายในโรงแรมเป็นเหตุที่อาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักดังกล่าวข้างต้น ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมจึงควรมีหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลโรงแรมและระบบเกี่ยวกับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักให้อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอ ซึ่งการมีมาตรการที่เหมาะสมจะทำให้สามารถป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก ทั้งนี้ในปัจจุบัน มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขอนามัย

¹⁵ มาตรา 25 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

- “(2) การเลี้ยงสัตว์ในที่ หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ
- (3) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงาน หรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองสารพิษอย่างพอเพียง จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ
- (4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ”

ของโรงแรม ได้แก่ กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร คือ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข คือ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ดังนี้

(1) มาตรการเกี่ยวกับมูลฝอยที่เกิดจากสัตว์เลี้ยง

สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักนั้น จำเป็นจะต้องมีการจัดการกับมูลของสัตว์เลี้ยงที่เข้าพักในโรงแรมอย่างเหมาะสม เนื่องจากมูลของสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขมีอันตรายซึ่งอาจนำมาซึ่งโรคที่ติดต่อจากสัตว์สู่คน เช่น โรคสัตว์สู่คนที่ได้รับจากมูลสุนัขที่มีเชื้อ Salmonella, Campylobacter, Giardia พยาธิตัวกลม และอาจเป็นไปได้ที่จะมีพยาธิปากขอ¹⁶ โดยมูลของสัตว์เลี้ยงถูกจัดให้เป็น “มูลฝอยทั่วไป” ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ซึ่งมีมาตรการที่เกี่ยวข้องคือกฎกระทรวง สุขลักษณะการจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. 2560 ที่กำหนดให้ถ่าย เท ทิ้ง มูลฝอยในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้ กำหนดให้มีการคัดแยกมูลฝอย เก็บมูลฝอยในถุงหรือภาชนะที่ทนทาน ไม่ฉีกขาดง่าย เก็บหรือขนย้ายได้สะดวก และหากโรงแรมมีจำนวนมากกว่า 80 ห้องขึ้นไป เจ้าของหรือผู้ครอบครองต้องจัดให้มีที่พักรวมมูลฝอยทั่วไปและภาชนะรองรับมูลฝอยทั่วไปด้วย

(2) มาตรการเกี่ยวกับการดูแลสุขลักษณะของอาคารโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

มาตรการสำหรับการดูแลด้านสุขลักษณะของอาคารที่ใช้เป็นโรงแรม ถูกกำหนดไว้ในหมวดที่ 4 สุขลักษณะของอาคารของกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารที่ใช้เป็นโรงแรมจะต้องดูแลให้อาคารที่ใช้เป็นโรงแรมอยู่ในสภาพที่ดี ไม่ปล่อยให้อาคารที่ใช้เป็นโรงแรมมีสภาพทรุดโทรม รกรุงรังจนอาจเกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก รวมถึงต้องคอยดูแลไม่ให้ภายในอาคารมีสินค้า เครื่องเรือน สัมภาระที่มาเกินไป ซึ่งภายในอาคารที่มีสภาพรกรุงรัง อาจมีฝุ่น และกลายเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์พาหะนำโรค ไม่เพียงแต่ หนู หรือ แมลงสาบ เท่านั้น การที่โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ย่อมอาจมีสัตว์พาหะต่างๆ เช่น เห็บ หมัด อยู่ภายในอาคารของโรงแรมได้ ล้วนแล้วแต่จะเป็นการเสี่ยงที่จะนำอันตรายมาสู่สุขภาพและอนามัยของผู้เข้าพักในโรงแรม ดังนั้น เมื่อเจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารพบว่าอาคารโรงแรมอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสมต้องรีบจัดการดูแลให้อาคารกลับมาอยู่ในสภาพที่เหมาะสมดังเดิม

¹⁶ วิธีการกำจัดอัสสุนช์. [ออนไลน์], 14 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://www.honestdocs.co/how-to-clean-up-dog-poop>

(3) มาตรการควบคุมในฐานะที่โรงแรมเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

กิจการโรงแรมถูกกำหนดให้เป็นกิจการบริการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ¹⁷ เนื่องจากอาจทำให้เกิดปัญหาหรือผลกระทบต่อผู้เข้าพัก เช่น ปัญหาโรคติดต่อทางระบบทางเดินหายใจ ผื่นคัน ปัญหาด้านการระบายอากาศ สุขภาพและความสะอาด เสียงดัง เป็นต้น นอกจากนี้ สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักนั้น การมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักในโรงแรมอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก เช่น โรคภูมิแพ้ที่เกิดจากการแพ้ขนสุนัข หรือ โรคติดต่อที่มีสัตว์เลี้ยงเป็นพาหะอย่างโรคพิษสุนัขบ้าและโรคฉี่หนู รวมถึงสร้างความเดือดร้อนรำคาญ เช่น เสียงเห่ารบกวน กลิ่นเหม็นจากสัตว์เลี้ยง เป็นต้น

สำหรับมาตรการควบคุมกิจการโรงแรมในฐานะที่ถูกกำหนดให้เป็นของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้น ก่อนที่ผู้ใดจะสามารถประกอบกิจการโรงแรมได้ จะต้องได้รับใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรมก่อน นอกจากนี้ยังมีมาตรการควบคุมที่เกี่ยวข้องในกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบการกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2560 ที่กำหนดให้อาคารโรงแรมจะต้องมีระบบระบายอากาศตามที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารกำหนด มีการจัดการมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะ มีการป้องกันและกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค รวมถึงต้องป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักที่อาจเกิดจากมลพิษทางอากาศหรือเสียง เป็นต้น นอกจากนี้จะต้องมีการตรวจสอบความเรียบร้อยของสถานประกอบการอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงต้องให้ความร่วมมือกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องในการตรวจสอบ แนะนำ และปรับปรุงสถานประกอบการด้วย¹⁸

(4) มาตรการเกี่ยวกับระบบภายในอาคารที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

ระบบที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักอย่างระบบระบายอากาศมีความสำคัญต่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยกฎหมายกำหนดให้อาคารและระบบต่างๆ ภายในโรงแรมจะต้องเป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารกำหนด ซึ่งสำหรับระบบระบายอากาศของอาคาร มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือกฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจของพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กำหนดให้ภายในอาคารจะต้องมีระบบระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติ คือ มีประตู หน้าต่าง หรือช่องระบายอากาศติดกับอากาศภายนอก หรือมีระบบระบาย

¹⁷ ข้อย่อย 9 (5) ของ ข้อ 3 ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2558

¹⁸ สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. คู่มือการปฏิบัติงานควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ. หน้า 26 - 27

อากาศโดยวิธีกล คือการใช้อุปกรณ์ขับเคลื่อนอากาศออกสู่ภายนอกในอัตราที่กฎหมายกำหนด โดยกฎหมายการโรงแรมก็ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมจะต้องดูแลโรงแรมให้เป็นไปตามมาตรการที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารกำหนด ดังนั้นจึงต้องดูแลระบบที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพของผู้เข้าพักในสภาพที่สามารถใช้งานได้อยู่เสมอ ต้องมีจัดให้มีการตรวจสอบตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด และหากพบว่าระบบเหล่านี้ไม่อยู่ในสภาพที่เหมาะสม จะต้องรีบดำเนินการแก้ไข เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพผู้เข้าพัก

อย่างไรก็ตาม มาตรการตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารนี้อาจไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก และอาจทำให้มีการแพร่กระจายของกลิ่นหรือสารที่ก่อให้เกิดภูมิแพ้ที่เกิดจากสัตว์เลี้ยงกระจายจากห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพักไปสู่ห้องพักห้องอื่นๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักในโรงแรมได้ ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายถึงปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมไว้ในหัวข้อ 2.3.2.2 ว่าด้วยปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม

(5) มาตรการสำหรับควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของบริเวณต่างๆ ในโรงแรม

(5.1) การควบคุมการทำมาสะอาดพื้นที่ส่วนที่พักรักษา (ห้องพัก)

โรงแรมต่างๆ จะมีห้องพักสำหรับบริการผู้เข้าพักแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นขนาดของห้องพัก สิ่งอำนวยความสะดวกภายในห้องพัก หรือแม้กระทั่งการออกแบบตกแต่งภายในห้อง อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าพักยังคำนึงถึงความสะอาดของห้องพักด้วย โดยสำหรับมาตรการในการดูแลห้องพักของโรงแรมนั้น ถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ 1/2546 โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการดูแลรักษาห้องพักและอุปกรณ์ภายในห้องพัก¹⁹ ว่าให้ทำความสะอาดห้องพัก และอุปกรณ์ในห้องพัก เช่น ปลอดภัยนอน ผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัวหรือผ้าอื่นๆ ทุกวัน ให้ติดข้อแนะนำการใช้ห้องน้ำในห้องพัก โดยให้ล้างมือด้วยสบู่ทุกครั้งหลังใช้ห้องน้ำ และให้ดูแลทำความสะอาดระบบระบายอากาศและเครื่องปรับอากาศทุกเดือน

อย่างไรก็ตาม มาตรการในการดูแลห้องพักของโรงแรมตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขดังกล่าวข้างต้นอาจไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการดูแลห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายถึงปัญหาที่เกิดจากการมีมาตรการการทำมาสะอาดที่ไม่เหมาะสมเพียงพอไว้ในหัวข้อ 2.3.2.2 ว่าด้วยปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม

¹⁹ เอกสารแนบท้าย, คำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ 1/2546 เรื่องการใช้มาตรการทางกฎหมายสาธารณสุข เพื่อสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลและรัฐมนตรีในด้านการท่องเที่ยวและความปลอดภัยของอาหาร

(5.2) การควบคุมดูแลสถานที่จำหน่ายอาหาร (ร้านอาหาร)

นอกจากที่จะให้บริการห้องพักแล้ว โรงแรมต่างๆ มักจะมีร้านอาหารไว้บริการแก่ผู้เข้าพัก หากร้านอาหารไม่ดำเนินไปอย่างถูกต้องลักษณะ อาจทำให้มีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรค รวมถึงอาหารที่บริการอาจไม่ปลอดภัยเนื่องจากอาจมีการปนเปื้อนจากเชื้อโรคหรือสารพิษได้ ดังนั้น กิจการร้านอาหารจึงถูกควบคุมภายใต้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และเพื่อให้สถานที่จำหน่ายอาหารมีสุขลักษณะที่ดีและลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ได้ออกกฎกระทรวงสุขลักษณะของสถานที่จำหน่ายอาหาร พ.ศ. 2561 ซึ่งกำหนดมาตรการควบคุมร้านอาหารไว้ เช่น การกำหนดให้กิจการร้านอาหารดูแลสุขลักษณะของร้านอาหารโดยมีมาตรการในการป้องกันสัตว์ แมลงนำโรค และสัตว์เลื้อยตามหลักวิชาการ กำหนดให้ดูแลสุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ และเครื่องใช้อื่นๆ โดยการเก็บในที่ที่สามารถป้องกันสัตว์และแมลงนำโรคได้ และห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการและผู้สัมผัสอาหาร กระทำการใดๆ ที่จะทำให้เกิดการปนเปื้อนต่ออาหารหรือก่อให้เกิดโรค

อย่างไรก็ตาม สำหรับร้านอาหารที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักซึ่งอาจเลี้ยงไม่ได้ที่ผู้เข้าพักจะพาสัตว์เลี้ยงเข้าไปร่วมรับประทานอาหารที่ร้านอาหารด้วย ดังนั้นมาตรการที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของร้านอาหารดังกล่าวข้างต้นนั้นอาจยังไม่เหมาะสมเพียงพอ ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายถึงปัญหาที่เกิดจากการมีมาตรการควบคุมร้านอาหารที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่ไม่เหมาะสมเพียงพอไว้ในหัวข้อ 2.3.2.2 ว่าด้วยปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม

(5.3) การควบคุมดูแลบริเวณบริการด้านการผ่อนคลายและสันทนาการ

โรงแรมหลายๆ แห่งมักจะมีการให้บริการเกี่ยวกับการผ่อนคลายและสันทนาการอย่างสพานวด หรือสระว่ายน้ำ เพื่อให้ผู้เข้าพักได้พักผ่อน ผ่อนคลาย และได้รับความสุขจากการมาพักที่โรงแรมได้อย่างเต็มที่ ซึ่งการให้บริการเหล่านี้ เป็นกิจการบริการที่ถูกกำหนดให้เป็นการบริการที่เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ²⁰ ดังนั้นจึงมีมาตรการทางกฎหมายมาควบคุมดูแล ดังนี้

(5.3.1) สปาเพื่อสุขภาพ หรือนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม

เนื่องจากกิจการสปาและกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อความงามถูกกำหนดให้เป็นกิจการบริการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ดังนั้น หากการให้บริการไม่ใช่เป็นสวัสดิการของโรงแรม (ผู้รับบริการต้องเสียค่าใช้จ่าย) กิจการให้บริการสปานวดดังกล่าวจะต้องถูกควบคุมภายใต้พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ซึ่งได้ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

²⁰ ข้อ 3 ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2558

สาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในการออกกฎกระทรวง เพื่อให้กิจการสปาหรือนวดดำเนินกิจการไปได้อย่างมีมาตรฐาน โดยได้กำหนดมาตรการไว้²¹ ได้แก่ มาตรฐานด้านสถานที่ เช่น มีการจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสียที่เหมาะสม มีระบบการควบคุมพาหะนำโรค เป็นต้น มาตรฐานด้านความปลอดภัย เช่น การทำความสะอาดอุปกรณ์และเครื่องมือทุกชนิดอย่างถูกสุขลักษณะ มีระบบควบคุมการติดเชื้อหรือการแพร่กระจายของเชื้อโรค มีระบบคัดกรองผู้รับบริการที่อาจมีความเสี่ยงต่อการเข้าใช้บริการในบางกรณี หรือต้องระมัดระวังมิให้ผู้รับบริการที่มีความเสี่ยงจากอายุหรือภาวะโรคประจำตัวมาใช้บริการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เป็นต้น รวมถึงมาตรฐานด้านการให้บริการ เช่น การให้บริการไม่ฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ กฎหมายเกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพทางการแพทย์และสาธารณสุข กฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม มาตรการที่เกี่ยวกับการควบคุมกิจการร้านสปา หรือร้านนวดดังกล่าวข้างต้น ยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการควบคุมร้านสปาหรือร้านนวดที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายถึงปัญหาที่เกิดจากการมีมาตรการควบคุมกิจการร้านสปา หรือร้านนวดที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่ไม่เหมาะสมเพียงพอไว้ในหัวข้อ 2.3.2.2 ว่าด้วยปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม

(5.3.2) สระว่ายน้ำ

จากการที่การให้บริการสระว่ายน้ำถูกกำหนดให้เป็นการบริการที่อาจเกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เนื่องจากมีลักษณะการให้บริการในลักษณะที่ผู้ใช้บริการมาอยู่รวมกันในสระว่ายน้ำ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายได้ หากสระว่ายน้ำไม่ได้รับการดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพดี ทั้งโครงสร้าง หรือคุณภาพของน้ำในสระว่ายน้ำ สระว่ายน้ำอาจเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคต่างๆ ได้ เช่น โรคเยื่อตาอักเสบ หูอักเสบ โรคผิวหนัง เป็นต้น โดยเฉพาะหากเป็นสระว่ายน้ำของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ แล้วนั้น ต้องมีการป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่ของโรคที่อาจติดต่อจากสัตว์เลี้ยงสู่คนด้วย

มาตรการสำหรับควบคุมดูแลสระว่ายน้ำถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 1/2550 เรื่อง การควบคุมการประกอบกิจการสระว่ายน้ำหรือกิจการอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน โดยมีหลักเกณฑ์ฯ ที่เกี่ยวข้องกับสุขลักษณะสระว่ายน้ำในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ได้แก่ การดูแลไม่ให้มีการนำสัตว์เลี้ยงทุกชนิดเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ มีการติดป้ายแสดงชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ ทั้งนี้เนื่องจากสัตว์เลี้ยงอาจแพร่เชื้อโรคหรือนำสัตว์ เช่น เห็บ หมัด เข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำได้ อีกทั้งยังมีสิ่งปฏิกูลจากสัตว์เลี้ยงอย่างมูลสัตว์ จนอาจเกิด

²¹ กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานด้านสถานที่ ความปลอดภัย และการให้บริการ ในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ประเภทสปาและกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม พ.ศ. 2560

อันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าไปใช้บริการสระว่ายน้ำคนอื่นๆ ได้ รวมถึงสถานที่ตั้งของสระว่ายน้ำควรห่างจากสถานที่เลี้ยงสัตว์ เนื่องจากอาจทำให้เกิดการปนเปื้อนน้ำในสระว่ายน้ำ

ดังนั้นแล้ว จากมาตรการที่เกี่ยวกับการควบคุมดูแลสุขอนามัยของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ไม่ว่าจะเป็มาตรการควบคุมระบบระบายอากาศ มาตรการการทำความสะอาดห้องพัก มาตรการควบคุมร้านอาหาร รวมถึงมาตรการควบคุมสถานที่ให้บริการอย่างสปา ร้านนวด หรือสระว่ายน้ำ จะพบว่ายังมีมาตรการบางประการที่ไม่เหมาะสมเพียงพอ ซึ่งอาจเป็นเหตุทำให้เกิดเหตุรำคาญที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักดังที่กล่าวไว้ข้างต้นได้

2.3.1.3 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสัตว์เลี้ยงในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

การที่กิจการโรงแรมอนุญาตให้ผู้เข้าพักสามารถนำสัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ด้วยนั้น สัตว์เลี้ยงอาจเป็นพาหะนำโรคติดต่อจากสัตว์สู่คน หรือทำร้ายผู้เข้าพักคนอื่นๆ รวมถึงอาจเป็นต้นเหตุของความรำคาญ เช่น เสียงรบกวนจากการเห่า หอน เป็นต้น ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น โรงแรมควรมีการกำหนดนโยบายสำหรับผู้เข้าพักปฏิบัติตามในกรณีที่น่าสัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วย

มาตรการที่เกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เลี้ยงที่กำหนดไว้ในหมวดที่ 6 การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เลี้ยง ของกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ที่ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เลี้ยง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์²² โดยสำหรับเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เลี้ยง²³ แบ่งได้ดังนี้

(1) เขตห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์บางชนิดบางประเภทโดยเด็ดขาด หมายถึง เขตพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งที่มีความเจริญ เป็นชุมชนหนาแน่น เป็นสถานที่หรือแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งไม่เหมาะสมที่จะให้มีการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

(2) เขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินกว่าจำนวนที่กำหนด หมายถึง การกำหนดให้เขตพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเป็นเขตที่ไม่ให้มีการเลี้ยงสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทเกินกว่าจำนวนที่กำหนด ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงของ ปัญหาว่าต้องมีจำนวนเท่าไรจึงจะเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของชุมชนนั้นๆ เช่น ในเขตชุมชน อาคารพาณิชย์ที่มีผู้อาศัยอย่างหนาแน่นไม่สมควรให้มีสุนัขจำนวนเกินกว่า 2 ตัวต่ออาคาร 1 คูหา เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่ข้างเคียง เป็นต้น

²² มาตรา 29 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

²³ ศรัชฌา กาญจนสิงห์. มาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยงในเมืองไทย. [ออนไลน์], 18 มีนาคม 2562. สืบค้นจาก

(3) เขตที่การเลี้ยงสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่ง หมายถึง การกำหนดให้เขตพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งเป็นเขตให้เลี้ยงสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทได้โดยจะต้องนำมาตรฐานหลักเกณฑ์ และวิธีการทางวิชาการมากำหนด เพื่อมิให้เกิดปัญหาด้านสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม สุขลักษณะหรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญ เช่น การควบคุมโรคติดต่อโดยการฉีควัคซีน หรือการนำสุนัขออกไปเลี้ยงนอกบ้านต้องล่ามโซ่ไปด้วย เป็นต้น

สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักนั้น หากโรงแรมตั้งอยู่ในเขตที่มีการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ เช่น เขตที่กำหนดว่าจะต้องควบคุมสุนัขให้ออกนอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุมโดยเจ้าของสัตว์เลี้ยงดังกล่าวจะต้องผูกสายลากจูงที่แข็งแรงและจับสายลากจูงตลอดเวลา ต้อง

ควบคุมดูแลสุนัขไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ รวมถึงกำหนดให้เลี้ยงสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้ายในสถานที่หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอก²⁴ เป็นต้น โรงแรมก็ควรที่จะต้องกำหนดนโยบายสำหรับผู้เข้าพักที่นำสุนัขเข้าพักในโรงแรมด้วย เช่น กำหนดนโยบายให้เจ้าของสัตว์เลี้ยงจะต้องควบคุมสัตว์เลี้ยงของตนเมื่ออยู่ในบริเวณสาธารณะของโรงแรม และต้องกำหนดให้เจ้าของสัตว์เลี้ยงดูแลไม่ให้สัตว์เลี้ยงของตนสร้างความรำคาญให้แก่ผู้เข้าพักคนอื่นๆ ภายในโรงแรม รวมถึงกำหนดว่าโรงแรมไม่รับสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้ายเข้าพัก เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการควบคุมดูแลให้ผู้เข้าพักทุกคนได้รับความปลอดภัย

อย่างไรก็ตาม การที่ไม่มีมาตรการในการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น หากท้องถิ่นที่มีโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักตั้งอยู่ ไม่มีการออกกฎหมายท้องถิ่นเพื่อควบคุมการเลี้ยงสัตว์ดังเช่นที่กล่าวข้างต้น โรงแรมนั้นอาจไม่มีการกำหนดนโยบายของโรงแรมที่เป็นการควบคุมสัตว์เลี้ยง ซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายและความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้เข้าพักในโรงแรมได้

2.3.1.4 การตรวจสอบกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักและการดำเนินการของเจ้าพนักงาน

เนื่องจากกิจการโรงแรมถูกกำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งการที่โรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักแล้วนั้น การดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรมเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เนื่องจากการมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักในโรงแรมอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักได้ อย่างไรก็ตาม หากผู้เข้าพักในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้รับอันตราย หรือความเดือดร้อน กฎหมาย

²⁴ ข้อ 5 (2) (ข) เทศบัญญัติเทศบาลตำบลแม่วาง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. 2559

ได้กำหนดให้กิจการโรงแรมต้องถูกตรวจสอบ โดยมีมาตรการเกี่ยวกับการตรวจสอบภายใต้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข²⁵ ดังนี้

(1) เมื่อมีเหตุรำคาญเกิดขึ้น ผู้ได้รับผลกระทบมีสิทธิร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือหน่วยงานราชการท้องถิ่น หรือราชการส่วนภูมิภาคที่เกี่ยวข้องได้

(2) เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขของหน่วยงานที่ได้รับการร้องเรียนจะดำเนินการพิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้อง ทำการบันทึกข้อมูลเบื้องต้นที่ได้ทั้งหมดสำหรับใช้ประกอบการตรวจวินิจฉัย และดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยสำหรับการตรวจสอบข้อเท็จจริงจะต้องมีการเตรียมการตรวจสอบ เช่น ผู้แจ้งมีตัวตนจริงหรือไม่ สอบถามข้อมูลไปที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่เกิดเหตุ หลังจากนั้นจึงลงพื้นที่ตรวจสอบ ณ สถานที่จริง โดยจะตรวจสอบสถานที่ที่

ผู้ร้องเรียนได้รับผลกระทบ รวมถึงสถานที่ที่คาดว่าจะมีผลกระทบด้วย โดยจะมีการรวบรวมหลักฐานทางเอกสาร ภาพถ่าย หรือพยานบุคคล เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัย

(3) หลังจากลงพื้นที่ตรวจสอบสถานที่และพฤติกรรมที่คาดว่าจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามที่ได้รับแจ้งแล้ว จะต้องนำข้อมูลไปวินิจฉัย เพื่อวินิจฉัยว่าเรื่องร้องเรียนดังกล่าวเป็นเหตุรำคาญหรือไม่ และจัดทำรายงานแจ้งผลการตรวจสอบให้แก่ ผู้ร้องเรียนทราบ (ในกรณีที่มีการร้องเรียนเป็นทางการ) รวมถึงรายงานผลต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งให้ผู้ถูกร้องเรียนดำเนินการแก้ไข โดยสำเนาบันทึกผลการตรวจสอบเบื้องต้นที่ได้ส่งให้ผู้ถูกร้องเรียนทราบ

ในกรณีสภาพปัญหาที่พบไม่สามารถแก้ไขได้ ให้ดำเนินการรายงานผลการตรวจสอบเบื้องต้นไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในแต่ละกรณี เพื่อประสานงานในการตรวจสอบและระงับเหตุรำคาญต่อไป

(4) หากวินิจฉัยแล้วพบว่าไม่เป็นเหตุรำคาญ เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องแจ้งให้ผู้ร้องทราบ และถือว่าเรื่องร้องเรียนยุติลง

หากวินิจฉัยแล้วพบว่าเป็นเหตุรำคาญ ให้บันทึกข้อเท็จจริงที่ตรวจพบ และขอแนะนำเพื่อการปรับปรุงแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด และสำเนาให้ผู้ก่อเหตุรำคาญทราบ หากครบกำหนดให้ปรับปรุงแก้ไขตามระยะเวลาที่ระบุในแบบตรวจแนะนำแล้ว ผู้ก่อเหตุรำคาญยังไม่ปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีหน้าที่ต้องเสนอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มีอำนาจในเขตท้องถิ่นนั้น ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงแรมเพื่อให้ปรับปรุงแก้ไข หรือระงับเหตุรำคาญ

²⁵ สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. การจัดการเหตุรำคาญและกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ. หน้า 7-15

(5) เมื่อครบกำหนดเวลาที่ให้ไว้ในคำสั่ง เจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องไปตรวจสอบว่ามี การปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร ในกรณีที่ไม่มีการแก้ไขโดยเหตุผลอันสมควร ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ผ่อนผันระยะเวลาตามข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม แต่หากเป็นกรณีที่ผู้รับคำสั่งไม่ใส่ใจหรือไม่ นำพาต่อคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องพิจารณา ว่าเหตุรำคาญนั้นยังคงเกิดขึ้น และก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพหรือไม่

หากเหตุรำคาญยังคงเกิดขึ้น แต่ไม่เป็นอันตรายอย่างร้ายแรง เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข อาจร่วมกันดำเนินการแก้ไข โดยคิดค่าใช้จ่ายจากเจ้าของหรือผู้ครอบครอง แล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการลงโทษ โดยการเปรียบเทียบปรับ หรือดำเนินคดีทางศาล แล้วแต่กรณี และหากผู้ที่ก่อเหตุไม่ยินยอมเสียค่าใช้จ่ายดังกล่าวเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถฟ้องเรียก ค่าเสียหายทางศาลได้

หากเหตุรำคาญยังคงเกิดขึ้น และเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ นอกจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะดำเนินการลงโทษ โดยการเปรียบเทียบปรับ หรือดำเนินคดีทางศาลแล้วแต่กรณีต่อเจ้าของ หรือผู้ครอบครอง เจ้าพนักงานสาธารณสุขอาจเสนอให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามไม่ให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะได้มีการระงับเหตุรำคาญ นั้นแล้วก็ได้ ซึ่งกรณีนี้ก็จะมียุทธศาสตร์กับการสั่งให้หยุดดำเนินกิจการ

2.3.2 ปัญหามาตรการด้านการบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

2.3.2.1 ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมไว้ แต่สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้นั้น การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมยังไม่ครอบคลุมถึงการที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพักพร้อมเจ้าของภายในโรงแรม กล่าวคือ หน้าที่ที่ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมจะต้องดำเนินการร่วมกันไม่รองรับการมี สัตว์เลี้ยงเข้าพักในโรงแรม ดังจะเห็นได้จากปัญหาที่ผู้เข้าพักไม่ทราบว่าโรงแรมที่ตนเข้าพักอนุญาต สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ ซึ่งโรงแรมนั้นได้อ้างว่าโรงแรมมีการแจ้งในเว็บไซต์ต่างๆ แล้วว่าโรงแรมมีนโยบาย ให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก หรือปัญหาที่ผู้เข้าพักทราบภายหลังว่าห้องพักที่ตนเองเข้าพักนั้นเคยมีสัตว์เลี้ยงเข้า พักมาก่อนและรู้สึกไม่พอใจ²⁶ ซึ่งการที่ผู้เข้าพักไม่ทราบว่าห้องพักนั้นๆ ได้เคยมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักมา ก่อน อาจทำให้ได้รับอันตรายต่อสุขภาพได้ เช่น ผู้เป็นโรคมุมิแพ้ หรือ อาจโดนเห็บ หรือ หมัดกัด

²⁶ Trip Advisor, Ibis Hua Hin, Review, 10 มีนาคม 2562. สืบค้นจาก

https://www.tripadvisor.com/Hotel_Review-g297922-d2553599-Reviews-or40-Ibis_Hua_Hin-Hua_Hin_Prachuap_Khiri_Khan_Province.html#REVIEWS

2.3.2.2 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม

จากการศึกษามาตรการในการควบคุมดูแลด้านสุขลักษณะและสุขอนามัยของโรงแรมผู้เขียนพบว่ามีการทางกฎหมายบางประการที่ยังไม่สามารถควบคุมกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้อย่างเหมาะสม ดังนี้

(1) มาตรการสำหรับควบคุมระบบของโรงแรมที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักอย่างระบบระบายอากาศยังไม่เหมาะสมสำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เนื่องจากกฎหมายเพียงแต่กำหนดให้อาคารจะต้องมีระบบระบายอากาศที่ระบายอากาศสู่ภายนอก และกำหนดให้ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมดูแลระบบนี้ของโรงแรมให้อยู่ในสภาพดี แต่ไม่มีการกำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่กระจายของเชื้อโรคผ่านระบบระบายอากาศ เนื่องจากการมีระบบระบายอากาศที่ไม่เหมาะสม เช่น ระบบระบายอากาศเชื่อมต่อกันของห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก กับห้องพักทั่วไปอาจทำให้มีการแพร่กระจายของกลิ่นหรือสารที่ก่อให้เกิดภูมิแพ้ที่เกิดจากสัตว์เลี้ยงกระจายจากห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพักไปสู่ห้องพักห้องอื่นๆ ได้

(2) มาตรการควบคุมการทำความสะอาดห้องพักของโรงแรมในปัจจุบัน มีเพียงคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ฉบับที่ 1/2548 ที่กำหนดให้ทำความสะอาดห้องพัก และอุปกรณ์ในห้องพัก เช่น ปลอกหมอน ผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัวหรือผ้าอื่นๆ ทุกวัน ดูแลทำความสะอาดระบบระบายอากาศและเครื่องปรับอากาศทุกเดือน ซึ่งยังไม่ใช่มาตรการที่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการควบคุมดูแลห้องพักกรณีที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพักในห้องพักของโรงแรม การขาดมาตรการการทำความสะอาดที่เหมาะสมสำหรับห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพักอย่างเหมาะสมทำให้เกิดปัญหาอย่างผู้เข้าพักพบเจอขนสุนัขภายในห้องพัก ซึ่งสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขจะต้องมีการผลิตขนตามธรรมชาติ ห้องพักมีกลิ่นเหม็น นอกจากนี้ จากงานศึกษาที่สำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในส่วนของห้องพัก²⁷ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความกังวลว่าจะพบเห็บ หมัด แอบแฝงอยู่ตามซอกมุมห้องพัก ซึ่งเห็บ หมัดสามารถแพร่พันธุ์อยู่ภายในห้องพักได้ สำหรับผู้ที่แพ้เห็บหมัด หากถูกกัดจะได้รับอันตรายได้ นอกจากนี้ยังกังวลว่าจะมีสิ่งสกปรกที่อาจตกค้างอยู่บนเครื่องนอน และกังวลว่าจะมีกลิ่นติดค้างอยู่ในห้องพักด้วย

²⁷ นฤมล ดวงเพชร, “แนวทางการพัฒนาการให้บริการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก”, (การค้นคว้าอิสระ สำนักวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, 2557). หน้า 64

นอกจากนี้ การที่มาตราการดังกล่าวถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ราชอาณาจักรฯ ไม่ออกกฎกระทรวง หรือราชการส่วนท้องถิ่นไม่ออกข้อบัญญัติของท้องถิ่น คำแนะนำดังกล่าวข้างต้นก็จะไม่สามารถใช้บังคับให้กิจการโรงแรมต่างๆ ปฏิบัติตามได้

(3) การขาดมาตรการที่เหมาะสมเพียงพอในการจัดการดูแลร้านอาหารที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักซึ่งอาจเลี้ยงไม่ได้ที่ลูกค้าจะต้องการพาสัตว์เลี้ยงเข้าไปด้วย ทำให้เกิดปัญหาว่าร้านอาหารของโรงแรมไม่จัดเตรียมพื้นที่ไว้สำหรับลูกค้าที่ต้องการรับประทานอาหารพร้อมสัตว์เลี้ยง และให้ลูกค้าไปรับประทานอาหารที่บริเวณโซฟารับแขกหน้าทางเข้าออกของโรงแรม ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับการรับประทานอาหาร²⁸ นอกจากนี้ จากงานศึกษาที่สำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักนั้น พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าไปภายในร้านอาหารของโรงแรม²⁹ รวมถึงการอนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าบริเวณด้านในของร้าน อาจเกิดอันตรายต่อสุขภาพของลูกค้าและแพร่เชื้อโรคที่จะเป็นโรคติดต่อจากสัตว์สู่คนได้ เช่น สัตว์เลี้ยงนั่งบนเก้าอี้หรือเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ หรือสัตว์เลี้ยงใช้ภาชนะสำหรับมนุษย์ รวมถึงการที่พนักงานสัมผัสสัตว์เลี้ยงขณะกำลังเสิร์ฟอาหาร เป็นต้น

(4) มาตรการที่ควบคุมการประกอบกิจการที่ให้บริการด้านการผ่อนคลายและสันทนาการของโรงแรมอย่างร้านสปาและร้านนวดในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมเพียงพอเนื่องจากการไม่มีการกำหนดให้ผู้ประกอบการห้ามไม่ให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าไปภายในร้าน ดังนั้น สำหรับร้านสปา หรือร้านนวดที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งอาจมีลูกค้าที่ต้องการนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปภายในบริเวณร้าน หากไม่มีการห้ามไม่ให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าไป อาจมีผลต่อความปลอดภัยของสุขภาพของลูกค้าคนอื่นๆ ที่เข้าไปใช้บริการได้

นอกจากนี้ สำหรับมาตรการสำหรับควบคุมสระว่ายน้ำ เช่น กำหนดให้ดูแลไม่ให้มีการนำสัตว์เลี้ยงชนิดเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ มีการติดป้ายแสดงชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ เป็นต้น ถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ทั้งนี้ หาก ราชอาณาจักรฯ ไม่ออกกฎกระทรวง หรือราชการส่วนท้องถิ่นไม่ออกข้อบัญญัติของท้องถิ่น คำแนะนำดังกล่าวข้างต้นก็จะไม่สามารถใช้บังคับให้กิจการโรงแรมต่างๆ ปฏิบัติตามได้

²⁸ Booking, รีวิวจากผู้เข้าพัก, 10 มีนาคม 2562. สืบค้นจาก www.booking.com/hotel/th/ibis-hua-hin.th.html#tab-review

²⁹ นฤมล ดวงเพชร, “แนวทางการพัฒนาการให้บริการโรงแรมที่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพัก”, (การค้นคว้าอิสระ สำนักวิชาการ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, 2557), หน้า 78.

2.3.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยงเพื่อการกำหนดนโยบายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

จากการที่กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ อย่างไรก็ตาม การที่ไม่มีมาตรการในการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น หากท้องถิ่นที่มีโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักตั้งอยู่ แต่ในเขตท้องถิ่นนั้นไม่มีการออกกฎหมายท้องถิ่นเพื่อควบคุมการเลี้ยงสัตว์ เช่น การกำหนดให้เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมสุนัขให้ออกนอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุม โดยเจ้าของสุนัขจะต้องผูกสายลากจูงที่แข็งแรงและจับสายลากจูงตลอดเวลา ต้องควบคุมดูแลสุนัขไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ รวมถึงกำหนดให้เลี้ยงสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้ายในสถานที่หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอก โรงแรมนั้นอาจไม่มีการกำหนดนโยบายของโรงแรมเพื่อให้ผู้เข้าพักควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงของตน รวมถึงการไม่รับสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขที่มีความดุร้ายให้เข้าพักในโรงแรม ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้เข้าพัก หรืออาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญต่อผู้เข้าพักคนอื่นๆ

2.4 บทกำหนดโทษเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

การดำเนินกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมจะต้องดูแลให้กิจการดำเนินไปโดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้เพื่อที่จะทำให้โรงแรมอยู่ในสภาพที่เหมาะสมกับการพักอาศัย และเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายของสุขภาพของผู้เข้าพัก อย่างไรก็ตามหากไม่มีการดูแลให้กิจการอยู่ในสภาพที่เหมาะสมและอาจเป็นอันตรายต่อผู้เข้าพักก็อาจได้รับบทลงโทษตามกฎหมาย ดังนี้

2.4.1 บทลงโทษตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

ผู้ประกอบการโรงแรมจะถูกพักใช้ใบอนุญาตหากไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศ รวมถึงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ นายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้

นอกจากนี้ หากผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ร่วมกันตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข หรือดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร เป็นต้น จะต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ 10,000 – 50,000 บาท และปรับอีกวันละไม่เกิน 1,000 บาทตลอดเวลาที่ยังมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง³⁰ อย่างไรก็ตามให้นายทะเบียนคำนึงถึงความร้ายแรง

³⁰ มาตรา 55 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

ของพฤติกรรมที่กระทำผิดด้วย หากเห็นควร นายทะเบียนอาจมีคำสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้³¹

2.4.2 บทลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

จากการที่มาตรการเกี่ยวกับระบบที่สำคัญต่อความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักในโรงแรม ที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักอย่างระบบระบายอากาศถูกกำหนดอยู่ภายใต้กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ดังนั้น ผู้ประกอบการและผู้จัดการต้องจัดการให้มีระบบดังกล่าว รวมถึงคอยดูแลให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้งานได้ตลอดเวลา

เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้โรงแรมที่มีห้องพักมากกว่า 80 ห้องจะต้องได้รับการตรวจสอบอาคาร รวมถึงระบบต่างๆ ที่จำเป็นเกี่ยวกับการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก หากไม่ดำเนินการดังกล่าว จะต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ³²

สำหรับอุปกรณ์ของระบบที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพักในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักอย่างระบบระบายอากาศ หากฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่มีคำสั่งห้ามไม่ให้เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารใช้ หรือยินยอมให้ผู้ใดใช้อุปกรณ์ประกอบต่างๆ โดยแสดงเครื่องหมายห้ามไว้ รวมถึงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่สั่งให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขอุปกรณ์ต่างๆ ให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย หรือสามารถใช้งานได้ดีภายในเวลาที่กำหนด และในกรณีที่สั่งห้ามไม่ให้ใช้อาคารทั้งหมดหรือบางส่วนเมื่อการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งแล้วจะทำให้เกิดอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 30,000 บาท นอกจากนี้ ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามให้ถูกต้อง³³

2.4.3 บทลงโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมจะต้องดูแลให้โรงแรมดำเนินไปโดยเป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขกำหนด อย่างไรก็ตามหากไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับบทลงโทษ ดังนี้

- หากไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงซึ่งออกโดยรัฐมนตรีฯ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการฯ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท³⁴

³¹ มาตรา 49 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

³² มาตรา 65 ทวิ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

³³ มาตรา 65 จัตวา พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

³⁴ มาตรา 68 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

- หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัย ที่สั่งให้ระงับการกระทำ หรือให้แก้ไข หรือ ป้องกันความเสียหายในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อ สภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วนโดย ไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดที่เข้ามาเพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายที่ผู้รับคำสั่งไม่ปฏิบัติตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือนหรือปรับไม่เกิน 5,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ³⁵
- หากฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่น ซึ่งเป็นการกำหนดประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อ สุขภาพ และหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพปฏิบัติ เกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อ สุขภาพ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ³⁶
- หากฝ่าฝืนหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้ง ใช้ และดูแลรักษาสถานที่และสุขลักษณะของ บริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหาร ที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหาร ที่ใช้ทำ ประกอบ หรือปรุงอาหาร หรือที่ใช้ สดใสอาหาร หรือหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรุง เก็บรักษาหรือเสิร์ฟอาหารต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้ง จำทั้งปรับ³⁷
- หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่สั่งให้จัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอน อาคาร หรือส่วนของอาคารใด หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคาร ที่มีสภาพชำรุดทรุดโทรม หรือ ปลดปล่อยให้มีสภาพรกรุงรังจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งที่สั่งให้ ย้ายสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระออกจากอาคารนั้น หรือให้จัดสิ่งของเหล่านั้นเสียใหม่ เมื่ออาคาร ใดมีสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระสะสมไว้มากเกินสมควร หรือจัดสิ่งของเหล่านั้นซับซ้อนกันเกินไป จนอาจเป็นเหตุให้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ให้โทษใดๆ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัย หรือไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้ระงับหรือป้องกันเหตุ ร้ายกาจในที่สาธารณะหรือที่เอกชนโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่เข้าแก้ไขปรับปรุงแทน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือนหรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ³⁸

³⁵ มาตรา 69 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

³⁶ มาตรา 73 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

³⁷ มาตรา 73 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

³⁸ มาตรา 74 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

- หากขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เช่น การเข้าไปในอาคารเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนด ยึดหรืออายัดสิ่งของใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญ จากอาคารหรือสถานที่ใดๆ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ³⁹

- ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละ 5,000 บาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง⁴⁰

- หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ที่สั่งให้แก้ไข ระวังเหตุ หรือดำเนินการใดๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุขนี้หรือข้อกำหนดของท้องถิ่น ซึ่งจะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน หรือจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วนโดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือนหรือปรับไม่เกิน 5,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ⁴¹

³⁹ มาตรา 79 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

⁴⁰ มาตรา 80 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

⁴¹ มาตรา 81 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

จากการที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้แล้วว่า ในปัจจุบันวิถีการใช้ชีวิตของคนเราเปลี่ยนแปลงไป สัตว์เลี้ยงมีบทบาทมากขึ้นในฐานะสมาชิกของครอบครัว ดังนั้น ธุรกิจต่างๆ รวมทั้งธุรกิจโรงแรมก็มีการปรับตัว ไม่เฉพาะแต่ในประเทศไทยเท่านั้น โรงแรมหลายๆ แห่งในต่างประเทศอนุญาตให้ผู้เข้าพักสามารถนำสัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ด้วย เพื่อที่จะดึงดูดกลุ่มลูกค้าที่ต้องการเดินทางพร้อมกับสัตว์เลี้ยงของตน

มาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้นั้น ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างมาตรการทางกฎหมายของรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีสถานที่ท่องเที่ยวกลางแจ้งที่มีชื่อเสียง ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถนำสัตว์เลี้ยงเดินทางท่องเที่ยวด้วยได้ และเป็นรัฐที่มีการกำหนดมาตรการไว้สำหรับควบคุมกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้อย่างชัดเจน โดยยกตัวอย่างมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส (Kansas) และรัฐยูทาห์ (Utah) เป็นหลัก ซึ่งผู้เขียนจะยกตัวอย่างในส่วนที่เห็นว่ามีความเหมาะสมและประเทศไทยสามารถนำมาปรับใช้ได้ ดังนี้

(1) รัฐแคนซัส

มาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของโรงแรม ได้แก่ บทบัญญัติแคนซัส (Kansas Statute Annotated - K.S.A) ที่ว่าด้วย Kansas Food Safety & Lodging Program บทที่ว่าด้วยที่พักและร้านอาหาร¹ (Hotel, Lodginghouse and Restaurants) โดยมาตรการในบทนี้จะถูกเรียกว่าพระราชบัญญัติการตรวจสอบที่พัก (The Lodging Inspection Act) นอกจากนี้แล้ว ยังมีกฎหมายย่อยที่เรียกว่ากฎการปกครองแห่งรัฐแคนซัส (Kansas Administrative Regulations - K.A.R) ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยหน่วยงานต่างๆ ที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายนั้นๆ โดยอาศัยอำนาจของบทบัญญัติแคนซัส ซึ่งมาตรการสำหรับกิจการโรงแรมถูกกำหนดไว้ในกฎการปกครองแห่งรัฐแคนซัสในบทที่ว่าด้วยกิจการที่พัก² (Lodging Establishment) ออกโดยกระทรวงเกษตรกรรม (Department of Agriculture) และมีรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรกรรม (Secretary of Agriculture) เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายนี้

¹ 36-501 through 36-520 Kansas Statute Annotated

² Article 27 Kansas Administrative Regulations

(2) รัฐยูทาห์

มาตรการทางกฎหมายของรัฐยูทาห์ที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจการของโรงแรม ได้แก่ ประมวลกฎหมายรัฐยูทาห์ (Utah Code Annotated – U.C.A) ในบทที่ว่าด้วยมาตรการพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชน ซึ่งเป็นมาตรการเกี่ยวกับการออกแบบ การก่อสร้าง การดำเนินกิจการ และการบำรุงรักษากิจการ โดยถูกบังคับใช้กับกิจการประเภทต่างๆ รวมถึงกิจการโรงแรมด้วย ซึ่งบทนี้ถูกเรียกว่า ประมวลกฎหมายสุขภาพแห่งรัฐยูทาห์ (Utah Health Code)³ ซึ่งกำหนดให้กระทรวงสาธารณสุข (Utah Department of Health) กำหนดมาตรการพื้นฐานสำหรับควบคุมด้านสุขอนามัยสำหรับกิจการต่างๆ รวมถึงกิจการโรงแรม เพื่อดูแลด้านความปลอดภัยของสุขภาพของประชาชน นอกจากนี้ ยังมีประมวลกฎหมายการปกครองแห่งรัฐยูทาห์ (Utah Administrative Code – U.A.C) ซึ่งเป็นมาตรการที่ถูกกำหนดโดยอาศัยอำนาจประมวลกฎหมายรัฐยูทาห์ ซึ่งกระทรวงต่างๆ จะนำมาตราการต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ไปปฏิบัติ ติความหรือบังคับใช้ ซึ่งมาตรการเกี่ยวกับสุขอนามัยของโรงแรมถูกกำหนดไว้ในบทที่ว่าด้วยสุขอนามัยของที่พักสาธารณะ⁴ (Public Lodging Facility Sanitation) ซึ่งจะนำไปใช้สำหรับผู้ประกอบกิจการที่พักสาธารณะในรัฐยูทาห์

3.1 ความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

สำหรับการกำหนดความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้นั้น ผู้เขียนยกตัวอย่างจากมาตรการทางกฎหมายของรัฐยูทาห์ โดยมีการกำหนดคำนิยามของศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้ชัดเจน⁵ ดังนี้

(1) “ที่พักสาธารณะ” (Public Lodging) หมายถึง สถานที่ที่รักษา โฆษณา เสนอ ถูกใช้ หรือ ถูกเก็บไว้ สำหรับการเข้าพักชั่วคราวสำหรับประชาชนทั่วไป โดยจะหมายความรวมถึงที่พักประเภทโรงแรม โมเต็ล (ที่พักที่สามารถจอดรถหน้าห้องพัก) บริการที่นอนและอาหารเช้า (Bed and Breakfast) โฮสเทล รีสอร์ท หรือที่พักในลักษณะอื่นที่มีจุดประสงค์เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราว นอกจากนี้ ยังรวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกของโรงแรมด้วย เช่น ที่จอดรถ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ที่พักสาธารณะตามกฎหมายนี้จะไม่รวมถึง ที่พักสำหรับนักเรียนนักศึกษา เช่น หอพักที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษา ที่พักสำหรับลูกจ้างหรือคนงาน ที่พักส่วนตัว ยกเว้นที่พักส่วนตัวแต่มีการโฆษณา เสนอ หรือถูกใช้เป็นที่พักสาธารณะ

³ Title 26 Utah Code Annotated

⁴ R392-502 Utah Administrative Code

⁵ R392-502-3 Utah Administrative Code

(2) “สัตว์เลี้ยง” (Pet) หมายถึง สัตว์เลี้ยงเป็นเพื่อนภายในบ้าน ซึ่งไม่รวมอยู่ในคำนิยามของ สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ทางร่างกายหรือจิตใจ (Service Animal or Support Animal) ตามกฎหมาย Federal or state law ที่อนุญาตให้สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือสามารถเข้าถึงทุกพื้นที่ภายในที่พักสาธารณะได้

(3) “ที่อนุญาตสำหรับสัตว์เลี้ยง” (Pet Friendly) หมายถึง การที่ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ ผู้ให้เช่า ผู้จัดการ ผู้ควบคุม หรือผู้มีหน้าที่ในการจัดการโรงแรม อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในห้องพักพร้อมกับเจ้าของซึ่งเป็นผู้เข้าพักในโรงแรมได้ ไม่ว่าจะจำกัดให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้เฉพาะห้องพักบางห้อง หรือสามารถเข้าพักในห้องพักทุกห้องของโรงแรม

(4) “สัตว์ให้ความช่วยเหลือ” (Service Animal) มีความหมายตามกฎหมายคนพิการอเมริกัน (Americans with Disabilities Act) สัตว์ให้ความช่วยเหลือ หรือ Service Animal หมายถึง สุนัขที่ได้รับการฝึกให้ช่วยเหลือผู้พิการทางร่างกาย ประสาทสัมผัส ผู้ป่วยจิตเวช ผู้บกพร่องทางสติปัญญา หรือผู้มีความพิการทางจิตใจ ซึ่งสิ่งที่สัตว์ช่วยเหลือเหล่านี้กระทำจะต้องสัมพันธ์โดยตรงกับความพิการ เช่น การเตือนผู้พิการทางสายตา หรือ บกพร่องทางการได้ยิน เป็นต้น⁶

ดังนั้นจากที่กล่าวมาข้างต้น “โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก” หรือ Pet-Friendly Hotel จึงมีความหมายว่า โรงแรมซึ่งเป็นสถานที่ให้บริการเข้าพักชั่วคราวสำหรับประชาชนทั่วไป โดยที่ผู้เข้าพักสามารถเข้าพักพร้อมกับสัตว์เลี้ยงของตนได้ โดยโรงแรมจะมีการกำหนดให้ห้องพักบางห้องหรือห้องพักทุกห้องเป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ ซึ่งสัตว์เลี้ยงที่สามารถนำเข้าพักในโรงแรมได้นั้น จะต้องเป็นสัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เป็นเพื่อนในบ้าน (Companion Animal)

3.2 การจัดตั้งและเลิกธุรกิจโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

3.2.1 การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

สำหรับการจัดตั้งโรงแรม ผู้เขียนยกตัวอย่างมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส ซึ่งมีการกำหนดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตสำหรับผู้ที่จะประกอบธุรกิจโรงแรมไว้ในพระราชบัญญัติการตรวจสอบที่พัก ว่า ผู้ใดจะประกอบธุรกิจโรงแรมจะต้องได้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการที่พักที่ออกโดยรัฐมนตรีก่อน ซึ่งคำว่า “กิจการที่พัก (Lodging Establishment)” ตามพระราชบัญญัตินี้ หมายความรวมถึง โรงแรม และที่พักประเภทอื่นๆ ตามที่กำหนดด้วย ดังนั้น สำหรับใบอนุญาตโรงแรมก็จะต้องมีภาระระบุว่าเป็นที่พักประเภทโรงแรมไว้ในใบอนุญาต รวมถึงต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในตำแหน่งที่ผู้เข้าพักสามารถมองเห็นได้ชัดเจน

⁶ Section 35.104, Title II, Americans with Disabilities Act

ก่อนที่จะออกใบอนุญาตได้นั้น รัฐมนตรีฯ จะต้องมีการตรวจสอบโรงแรมที่มาขอรับใบอนุญาตว่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ประกาศกำหนดตามพระราชบัญญัติฯ หรือไม่ ซึ่งมาตรการเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตดังกล่าวถูกกำหนดไว้ในกฎการปกครองแห่งรัฐแคนซัส⁷ ที่กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องยื่นเอกสาร ได้แก่

- (1) ใบคำขอรับใบอนุญาต
- (2) แผนและรายละเอียดของกิจการโรงแรม ประกอบด้วย แผนและรายละเอียดของการก่อสร้างโรงแรม การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเดิมสำหรับใช้เป็นโรงแรม การปรับปรุงโรงแรม รายการที่สำคัญๆ การปรับปรุงสระว่ายน้ำ หรือการปรับปรุงสถานที่สำหรับให้บริการอาหาร
- (3) ผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องพิสูจน์ว่าแผนและรายละเอียดนั้นๆ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ แผนผัง รายการวัสดุก่อสร้าง และแผนการสำเร็จของงานสำหรับการก่อสร้างโรงแรม บริเวณสำหรับจัดเตรียมและให้บริการอาหาร รวมถึงบริเวณสระว่ายน้ำ

ทั้งนี้ หากว่ารายละเอียดที่ผู้ขอรับใบอนุญาตเสนอมีความแตกต่างไปจากหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด แต่รัฐมนตรีฯ พิจารณาแล้วว่าจะไม่เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัย หรือก่อความรำคาญ รัฐมนตรีฯ ก็สามารถยกเว้นให้ ทั้งนี้ ผู้ขอรับใบอนุญาตก็ต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงความแตกต่างจากที่กฎหมายกำหนด เอกสารที่แสดงความแตกต่างจากที่กฎหมายกำหนดนั้น และการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัย รวมถึงข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้รัฐมนตรีฯ พิจารณา

หากโรงแรมที่ขอรับใบอนุญาตเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด หรือรัฐมนตรีฯ พิจารณาความแตกต่างจากหลักเกณฑ์ที่กำหนดแล้วว่าไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัย และจะไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ รัฐมนตรีฯ ก็จะออกใบอนุญาตให้ และเมื่อผู้ขอรับใบอนุญาตได้รับใบอนุญาตแล้ว จะต้องแสดงใบอนุญาตไว้ในบริเวณของโรงแรมที่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน แต่หากพบว่าโรงแรมนั้นๆ ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด รัฐมนตรีฯ จะแจ้งให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบเพื่อให้ชี้แจง โดยหากผู้ขอใบอนุญาตไม่ดำเนินการให้โรงแรมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด รัฐมนตรีฯ จะยกเลิกการขอรับใบอนุญาตนั้นๆ

หากใบอนุญาตเสียหายหรือถูกทำลาย จะต้องมีการดำเนินการขอรับใบอนุญาตใหม่ (duplicate license) หรือหากใบอนุญาตหมดอายุ กล่าวคือ พระราชบัญญัติกำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุถึงวันที่ 31 มีนาคม ของปีถัดไป จะต้องดำเนินการเพื่อขอใบอนุญาตใหม่ เพื่อให้สามารถประกอบกิจการโรงแรมได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

⁷ K.A.R 4-27-3 Kansas Administrative Regulations

3.2.2 การต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมในรัฐแคนซัสจะหมดอายุทุกวันที่ 31 มีนาคม ดังนั้น ผู้ที่ประสงค์จะต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นเรื่องเพื่อขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนหรือภายในวันที่ใบอนุญาตหมดอายุ แต่หากว่าผู้ประกอบการยื่นเรื่องเพื่อขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันสามารถยื่นเรื่องเพื่อขอต่ออายุภายใน 30 วันโดยเสียค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตล่าช้าอย่างไรก็ตาม หากว่า ผู้ประกอบการไม่ยื่นเรื่องเพื่อขอต่ออายุใบอนุญาตภายใน 30 วันหลังจากที่ใบอนุญาตหมดอายุแล้ว จะต้องดำเนินการเพื่อขอใบอนุญาตใหม่

3.2.3 การเพิกถอนใบอนุญาต

หากว่าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการตรวจสอบกิจการที่พักนี้ หรือกฎเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง รัฐมนตรีอาจปฏิเสธ ระบุ เพิกถอน ไม่ต่ออายุใบอนุญาตการประกอบธุรกิจโรงแรม โดยรัฐมนตรีจะขอหมายศาลจากศาลแขวง (District Court) เพื่อห้ามผู้ประกอบการไม่ให้ประกอบธุรกิจ หากว่าผู้ประกอบการไม่ได้รับใบอนุญาตใบอนุญาตถูกระงับ ถูกปฏิเสธ หรือถูกเพิกถอน

จากมาตรการเกี่ยวกับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมของรัฐแคนซัส ทั้งการขอใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต และการเพิกถอนใบอนุญาต ผู้เขียนพบว่า มีข้อแตกต่างจากมาตรการเกี่ยวกับใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรมของประเทศไทย กล่าวคือ พระราชบัญญัติของรัฐยูทาห์นี้ไม่อนุญาตให้มีการโอนใบอนุญาตประกอบกิจการโรงแรม แต่ผู้มีใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรมที่ออกโดยกฎหมายของประเทศไทย สามารถโอนใบอนุญาตให้ผู้รับโอนใบอนุญาตได้ถ้าหากผู้รับโอนใบอนุญาตมีคุณสมบัติและไม่มีคุณสมบัติต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายของรัฐยูทาห์จะสิ้นอายุทุกๆ ปี ณ วันที่ 31 มีนาคม แต่ใบอนุญาตจัดตั้งธุรกิจโรงแรมในประเทศไทยมีอายุนานถึง 5 ปี

3.3 การบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

3.3.1 มาตรการควบคุมด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรม

3.3.1.1 มาตรการควบคุมกรณีที่มีสัตว์เลี้ยงภายในโรงแรม

(1) ห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก

สำหรับมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการดูแลห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างทั้งมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ เนื่องจากมีการกำหนดหลักเกณฑ์ไว้เกี่ยวกับการมีสัตว์เลี้ยงพักในโรงแรม ดังนี้

รัฐแคนซัส

นอกจากมาตรการโดยทั่วไปในการดูแลห้องพักแล้ว กฎการปกครองแห่งรัฐแคนซัสได้กำหนดหลักเกณฑ์และมาตรการด้านการดูแลสุขอนามัยของห้องพักของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้โดยเฉพาะ⁸ ดังต่อไปนี้

- โรงแรมใดที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในห้องพักของโรงแรมได้ จะต้องแจ้งให้ผู้เข้าพักทราบว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยจะต้องมีป้ายติดไว้ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนที่แผนกต้อนรับ เพื่อเป็นการแจ้งให้ผู้เข้าพักทุกคนทราบว่ามีการมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักภายในห้องพักของโรงแรม

- ห้องพักใดที่มีสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ (Service Animal) เข้าพัก จะต้องได้รับการทำความสะอาดด้วยมาตรการทำความสะอาดอย่างละเอียด (deep clean) ก่อนที่ผู้เข้าพักรายต่อไปจะเข้าพัก ซึ่งมาตรการทำความสะอาดดังกล่าวจะประกอบด้วย การทำความสะอาดห้องพักตามมาตรการการดูแลห้องพักตามปกติ⁹ เช่น เปลี่ยนผ้าเช็ดตัวและผ้าเช็ดหน้าใหม่ กวาด ดูดฝุ่น หรือถูพื้นห้องพัก เก็บขยะในถังขยะ ตรวจสอบห้องพักว่ามีแมลงหรือตัวเรือดหรือไม่ เป็นต้น รวมถึงการดูดฝุ่นและลงแชมพูเพื่อทำความสะอาดพรม ทำความสะอาดพุกที่นอนด้วยการดูดฝุ่น รวมถึงจะต้องเปลี่ยนผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ปลอกผ้าวม ปลอกหมอนใหม่ทั้งหมดด้วย อย่างไรก็ตาม หากห้องพักไม่ได้รับการทำความสะอาดตามมาตรการทำความสะอาดอย่างละเอียดดังกล่าว โรงแรมจะต้องแจ้งให้ผู้เข้าพักรายต่อไปทราบว่าผู้เข้าพักก่อนหน้านี้ได้นำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือเข้าพักด้วย

รัฐยูทาห์

ประมวลกฎหมายปกครองแห่งยูทาห์ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และมาตรฐานด้านสุขอนามัยสำหรับกรณีที่โรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้โดยเฉพาะ¹⁰ ดังต่อไปนี้

- ผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมสามารถอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ โดยจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ได้แก่ ควบคุมและป้องกันไม่ให้สารก่อภูมิแพ้ กลิ่น ความสกปรก และสิ่งรบกวนอื่นแพร่กระจายไปยังห้องพักอื่น และก่อบความรบกวนผู้เข้าพักคนอื่นๆ

⁸ K.A.R. 4-27-9 (q) Kansas Administrative Regulations

⁹ K.A.R. 4-27-9 (e) and (h), Kansas Administrative Regulations

¹⁰ R392-502-11 Utah Administrative Code

- ห้องพักสำหรับรองรับสัตว์เลี้ยงไว้โดยเฉพาะจะต้องมีระบบสร้างความอบอุ่น ระบบระบายอากาศ หรือระบบปรับอากาศ ที่แยกออกจากห้องพักทั่วไป จะต้องดูแลให้มีการกำจัดขนสัตว์เลี้ยงบนเครื่องนอนอย่างน้อยวันละ 1 ครั้งหรือบ่อยครั้งเท่าที่จำเป็น เพื่อให้ห้องพักอยู่ในสภาพที่ถูกสุขลักษณะ และป้องกันไม่ให้เกิดกลิ่นไม่พึงประสงค์ภายในห้องพัก
- หากห้องพักห้องใดที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ จะต้องมติด้ายไว้ที่ประตูทางเข้าห้องพัก โดยป้ายจะต้องอยู่ในจุดและตำแหน่งที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน เพื่อให้ผู้ที่เข้าพักรับทราบ
- หากมีการเปลี่ยนจากห้องพักที่สัตว์เลี้ยงเข้าพักให้เป็นห้องพักทั่วไปซึ่งไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมจะต้องทำความสะอาดอย่างเต็มรูปแบบเพื่อกำจัดสารก่อภูมิแพ้ โดยอย่างน้อยจะต้องมีการทำความสะอาดพรมโดยการลงแชมพู ซักผ้าคลุมที่นอนและม่าน ทำความสะอาดผนังห้องพัก รวมถึงทำความสะอาดวัตถุอื่นๆ และพื้นผิวของวัตถุต่างๆ ที่อาจเป็นแหล่งรวมสารก่อภูมิแพ้
- โรงแรมอาจจัดเตรียมสถานที่รับฝากสัตว์เลี้ยงสำหรับผู้เข้าพักที่เดินทางพร้อมสัตว์เลี้ยง โดยที่บ้านสุนัขดังกล่าวจะต้องได้รับการดูแลรักษาให้สะอาด ปลอดภัย ถูกสุขลักษณะ และไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ รวมถึงจะต้องมีระบบสร้างความอบอุ่น ระบบระบายอากาศ หรือระบบปรับอากาศ ที่แยกออกจากห้องพักทั่วไป

ดังนั้นแล้วจะเห็นว่า รัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์มีมาตรการที่ชัดเจนเกี่ยวกับการที่โรงแรมใดๆ จะอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในโรงแรม โดยจะต้องแจ้งให้ผู้เข้าพักทุกคนทราบว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ ในขณะเดียวกันก็มีมาตรการที่เข้มงวดในการควบคุมดูแลสุขอนามัยของห้องพักที่สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก มีการกำหนดให้โรงแรมจะต้องแจ้งให้ผู้เข้าพักทราบว่าในห้องพักนั้นๆ มีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก

(2) บริเวณร้านอาหาร สระว่ายน้ำ สปา

สำหรับมาตรการที่ควบคุมบริเวณร้านอาหาร สระว่ายน้ำ และสปา ผู้เขียนยกตัวอย่างจากรัฐยูทาห์ ซึ่งได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า เฉพาะสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้มีความบกพร่องทางร่างกาย (Service Animal) เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในร้านอาหาร สระว่ายน้ำ หรือ บริเวณสำหรับให้บริการสปา ส่วนสัตว์ที่ช่วยเหลือทางด้านอารมณ์ (Emotional Support Animal) จะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว¹¹

¹¹ R392-502-11, Utah Administrative Code

การที่สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายเท่านั้นที่ได้รับการยกเว้นให้เข้าไปในบริเวณร้านอาหาร สระว่ายน้ำ หรือแม้กระทั่งสปา นั้น เนื่องจากสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือเหล่านี้ไม่ได้ถูกจัดให้เป็นสัตว์เลี้ยง โดยสัตว์เหล่านี้ถูกฝึกให้สามารถช่วยเหลือมนุษย์ เช่น ให้ความช่วยเหลือผู้บกพร่องด้านการมองเห็น หรือ ผู้บกพร่องด้านการเคลื่อนไหว โดยจะได้รับความคุ้มครองภายใต้กฎหมายคนพิการอเมริกัน (Americans with Disabilities Act – ADA) ซึ่งคุ้มครองสิทธิของผู้บกพร่องทางร่างกาย ที่กำหนดให้ผู้บกพร่องทางร่างกายที่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากสัตว์ สามารถเข้าไปในสถานที่สาธารณะต่างๆ เช่น ร้านอาหาร โรงแรม สระว่ายน้ำ โรงยิม เป็นต้น พร้อมสัตว์ที่คอยให้ความช่วยเหลือได้ แต่จะต้องไม่เป็นการขัดต่อกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองด้านสุขภาพของประชาชน เช่น ร้านอาหารจะต้องอนุญาตให้สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือเข้าไปภายในบริเวณร้านอาหาร แต่ไม่ได้กำหนดให้อนุญาตให้สัตว์ดังกล่าวนั่งบนเก้าอี้ หรือร่วมรับประทานอาหารกับผู้บกพร่องทางร่างกาย หรือการที่อนุญาตให้สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ ซึ่งอนุญาตสัตว์เหล่านี้ได้อยู่บริเวณขอบสระ แต่ไม่อนุญาตให้ลงไปว่ายน้ำในสระว่ายน้ำ เป็นต้น¹²

นอกจากนี้สำหรับกรณีของร้านอาหาร ถึงแม้ว่ารัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ จะไม่มีการกำหนดมาตรการไว้สำหรับร้านอาหารที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าได้ แต่ในปัจจุบันก็มีหลายๆ รัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีมาตรการทางกฎหมายไว้รองรับกรณีที่ประชาชนต้องการพาสัตว์เลี้ยงไปร่วมรับประทานอาหารด้วย โดยได้กำหนดมาตรการไว้¹³ ยกตัวอย่างเช่น

- รัฐแมริแลนด์ (Maryland) กำหนดให้ผู้ประกอบการร้านอาหารจะต้องแจ้งให้หน่วยงานด้านสาธารณสุขท้องถิ่นทราบก่อนที่มีนโยบายอนุญาตให้ลูกค้าที่มาพร้อมสุนัขสามารถรับประทานอาหารของที่ร้านได้อย่างน้อย 30 วัน โดยร้านอาหารจะต้องอนุญาตให้ลูกค้าพร้อมสุนัขนั่งบริเวณ Outdoor ของร้านเท่านั้น รวมถึงจะต้องติดป้ายแสดงไว้อย่างชัดเจนว่า ลูกค้าที่มาพร้อมกับสุนัขสามารถนั่งได้แค่บริเวณ Outdoor เท่านั้น เป็นต้น

- รัฐเทนเนสซี (Tennessee) กำหนดมาตรการไว้สำหรับเมืองที่มีประชากรจำนวนมากว่าร้านอาหารสามารถอนุญาตให้สุนัขเข้าไปพร้อมเจ้าของได้ในบริเวณ Outdoor ของร้านอาหาร สุนัขไม่สามารถเข้าไปส่วนด้านในของร้านอาหารหรือบริเวณสำหรับเตรียมอาหารได้ พนักงานของร้านอาหาร

¹² Disability Rights Section, Civil Rights Division, U.S. Department of Justice, Frequently Asked Questions about Service Animals and the ADA. [ออนไลน์], 1 เมษายน 2562. ค้นหากจาก https://www.ada.gov/regs2010/service_animal_qa.html

¹³ Animal Legal & Historical Center, Michigan State University, FAQ: Dogs in Restaurants. [ออนไลน์], 1 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://www.animallaw.info/article/faq-dogs-restaurants>

จะต้องล้างมือทุกครั้งหากสัมผัสสุนัข และห้ามพนักงานสัมผัสสุนัขขณะกำลังเสิร์ฟอาหาร ลูกค้า จะต้องควบคุมสุนัขโดยการล่ามไว้ตลอดเวลา และสุนัขไม่ได้รับอนุญาตให้นั่งบนเก้าอี้ หรือเฟอร์นิเจอร์ อื่นๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม นอกจากรัฐแมริแลนด์และรัฐเทนเนสซีแล้ว ยังมีอีกหลายๆ รัฐที่มีการกำหนด มาตรการทางกฎหมายไว้รองรับกิจการร้านอาหารที่อนุญาตให้ลูกค้ารับประทานอาหารที่ร้านพร้อม สัตว์เลี้ยงได้ เช่น มิชิแกน แคลิฟอร์เนีย หรือ นิวยอร์ก เป็นต้น ดังนี้แล้วจะเห็นว่าหลายๆ รัฐใน ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้เสรีภาพประชาชนในการพาสัตว์เลี้ยงออกไปรับประทานอาหาร ขณะเดียวกันก็ให้เสรีภาพแก่ผู้ประกอบการร้านอาหารที่ต้องการดึงดูดลูกค้ากลุ่มนี้โดยการอนุญาตให้ ลูกค้าพาสัตว์เลี้ยงมาที่ร้านได้ อย่างไรก็ตาม ความปลอดภัยของสุขภาพประชาชนก็มีความสำคัญ รัฐต่างๆ จึงได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เข้ามาควบคุมการดำเนินงานร้านอาหารด้านการ สาธารณสุข เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนดังที่ยกตัวอย่างไว้ข้างต้น

3.3.1.2 มาตรการควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรม

สำหรับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการดูแลห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก ผู้เขียนได้ยกตัวอย่าง ทั้งมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ ในข้อที่เกี่ยวกับโรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ดังนี้

รัฐแคนซัส เช่น

(1) มาตรการดูแลบริเวณสาธารณะภายในและบริเวณภายนอกของโรงแรม

สำหรับการดูแลเกี่ยวกับบริเวณสาธารณะภายในของโรงแรมนั้น ถูกกำหนดไว้ในกฎการ ปกครองแห่งรัฐแคนซัส ว่าด้วยบริเวณภายในของสถานประกอบการ¹⁴ (Public Indoor Areas) โดย กำหนดให้พื้นที่สาธารณะภายในโรงแรมจะต้องสะอาด อุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ อยู่ในสภาพดี พื้นบริเวณทางเดิน บันได บริเวณสำหรับให้บริการต่างๆ อยู่ในสภาพดี เฟอร์นิเจอร์และของตกแต่ง ต่างๆ อยู่ในสภาพดี เป็นต้น

ส่วนการดูแลเกี่ยวกับบริเวณภายนอกของโรงแรมนั้น ถูกกำหนดไว้ในกฎการปกครองแห่งรัฐ แคนซัส ว่าด้วยบริเวณภายนอกของสถานประกอบการ¹⁵ (Exterior Premises) โดยกำหนดให้ บริเวณภายนอกของโรงแรมจะต้องปราศจากสิ่งสร้างความเดือดร้อนรำคาญอย่างหนู แมลง หรือสัตว์ รับกวอนอื่นๆ โดยหากพบว่ามีสิ่งก่อความเดือดร้อนรำคาญเหล่านี้จะต้องแก้ไข นอกจากนี้ ภายใน

¹⁴ K.A.R. 4-27-13 Kansas Administrative Regulations

¹⁵ K.A.R. 4-27-15 Kansas Administrative Regulations

บริเวณบริเวณสนามเด็กเล่นและบริเวณพักผ่อนหย่อนใจจะต้องสะอาด อุปกรณ์ต่างๆ จะต้องมีความสะอาดและอยู่ในสภาวะที่ใช้งานได้ดี เป็นต้น

ดังนั้นแล้ว จากมาตรการที่กฎหมายกำหนดข้างต้น หากสัตว์เลี้ยงที่เข้าพักในโรงแรมก่อให้เกิดความสกปรก เช่น ขับถ่ายในบริเวณโรงแรมทั้งในบริเวณภายในหรือภายนอกของโรงแรม โรงแรมจะต้องคอยดูแลจัดการให้บริเวณของโรงแรมมีความสะอาด และไม่มีสิ่งนี้อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก

(2) มาตรการเกี่ยวกับระบบกำจัดของเสีย

สำหรับการดูแลเกี่ยวกับของเสียของโรงแรมนั้น ถูกกำหนดไว้ในกฎการปกครองแห่งรัฐแคนซัสว่าด้วยระบบกำจัดของเสีย¹⁶ (sewage system) ว่า ของเสียที่เกิดจากโรงแรมต้องถูกกำจัดโดยระบบกำจัดของเสียของรัฐ (Public sewage treatment plant) หรือถูกกำจัดด้วยระบบกำจัดของเสียของเอกชน (individual sewage disposal system) ซึ่งตั้งขึ้นและดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้ตรงตามข้อกำหนดเกี่ยวกับสุขอนามัย

ดังนั้นแล้ว จากมาตรการที่กฎหมายกำหนดข้างต้น โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักจะต้องดูแลจัดการของเสียที่เกิดขึ้นภายในโรงแรม รวมทั้งของเสียที่เกิดจากสัตว์เลี้ยง เช่น มูลสัตว์ ถูกกำจัดโดยปฏิบัติตามมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้ข้างต้น

(3) มาตรการเกี่ยวกับระบบสร้างความอบอุ่น ระบบระบายอากาศ และระบบปรับอากาศ

สำหรับมาตรการเกี่ยวกับระบบระบายอากาศ ถูกกำหนดไว้ในกฎการปกครองแห่งรัฐแคนซัสว่าด้วยระบบสร้างความอบอุ่น ระบบระบายอากาศ และระบบปรับอากาศ¹⁷ (Heating, Ventilation, and Air-Conditioning (HVAC) System) ซึ่งกำหนดให้ห้องพักทุกห้องต้องมีระบบเหล่านี้ และจะต้องติดตั้งด้วยอุปกรณ์จากโรงงานผู้ผลิตตามวิธีการที่ผู้ผลิตดังกล่าวกำหนด โดยห้องพักแต่ละห้องจะต้องมีระบบเหล่านี้แยกเป็นอิสระจากกัน รวมถึงจะต้องมีการเปลี่ยนไส้กรอง (filter) ตามที่โรงงานผู้ผลิตกำหนดไว้ เป็นต้น

ดังนั้นแล้ว สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก นอกจากต้องจัดการให้ห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักมีระบบระบายอากาศ หรือระบบปรับอากาศที่แยกเป็นอิสระออกจากห้องพักทั่วไป ยังต้องจัดการให้ระบบเหล่านี้ของโรงแรมถูกติดตั้งโดยวิธีที่ถูกต้อง และจะต้องดูแลให้ระบบเหล่านี้อยู่ในสภาพที่ดีอยู่เสมอ

¹⁶ K.A.R. 4-27-18 Kansas Administrative Regulations

¹⁷ K.A.R. 4-27-21 Kansas Administrative Regulations

รัฐยูทาห์ เช่น

(1) มาตรการเกี่ยวกับการระบายอากาศ ระบบสร้างความอบอุ่น ระบบไฟฟ้า และระบบประปา สำหรับมาตรการเกี่ยวกับการระบายอากาศ ระบบสร้างความอบอุ่น ระบบไฟฟ้าและระบบประปา ถูกกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายการปกครองแห่งรัฐยูทาห์ ว่าด้วยการระบายอากาศ ระบบสร้างความอบอุ่น ระบบไฟฟ้า และระบบประปาของโรงแรม¹⁸ (Ventilation, Heating, Electrical, Lighting, and Plumbing Requirements) ซึ่งกำหนดให้ห้องน้ำทุกห้องมีหน้าต่างที่เปิดสู่ภายนอกได้ ห้องพักทุกห้องจะต้องมีอุปกรณ์สำหรับระบบสร้างความอบอุ่นที่ปลอดภัยและได้รับการบำรุงรักษาเพื่อให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ ห้ามไม่ให้ใช้งาน หากอุปกรณ์เหล่านี้ไม่อยู่ในสภาพที่ไม่ปลอดภัย อุปกรณ์เกี่ยวกับระบบไฟฟ้าจะต้องถูกติดตั้งอย่างเหมาะสม และอยู่ในสภาพดีพร้อมใช้งาน เป็นต้น

ดังนั้นแล้ว สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก นอกจากต้องจัดการให้ห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักมีระบบระบายอากาศ หรือระบบปรับอากาศที่แยกเป็นอิสระออกจากห้องพักทั่วไป ยังต้องจัดการให้ระบบเหล่านี้ถูกติดตั้งโดยวิธีที่ถูกต้อง และจะต้องดูแลให้ระบบเหล่านี้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ

(2) มาตรการเกี่ยวกับความสะอาดและสุขอนามัย

สำหรับมาตรการเกี่ยวกับความสะอาดและสุขอนามัยถูกกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายการปกครองแห่งรัฐยูทาห์ ว่าด้วยการทำความสะอาดและสุขอนามัย¹⁹ (Cleaning and Hygiene Requirements) ว่า อาคารโรงแรม ห้องพัก อุปกรณ์ต่างๆ และบริเวณรอบๆ โรงแรมต้องอยู่ในสภาพที่สะอาดและปลอดภัย บริเวณภายในของโรงแรมจะต้องสะอาดและอยู่ในสภาพดี ห้องน้ำสาธารณะต้องได้รับการทำความสะอาดอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ หากโรงแรมมีอุปกรณ์สำหรับการออกกำลังกาย อุปกรณ์นั้นๆ จะต้องสะอาดรวมถึงจะต้องมีการแจ้งวิธีการใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมติดไว้ที่อุปกรณ์นั้นๆ ด้วย เป็นต้น

ดังนั้นแล้ว หากสัตว์เลี้ยงที่เข้าพักในโรงแรมก่อให้เกิดความสกปรกในบริเวณต่างๆ โรงแรมจะต้องทำความสะอาดเพื่อให้บริเวณต่างๆ ของโรงแรมอยู่ในสภาพที่สะอาดและปลอดภัย

¹⁸ R392-502-7 Utah Administrative Code

¹⁹ R392-502-8 Utah Administrative Code

(3) มาตรการเกี่ยวกับขยะมูลฝอย

มาตรการเกี่ยวกับการกำจัดขยะมูลฝอยที่เกิดจากกิจการโรงแรม ถูกกำหนดไว้ใน ประมวลกฎหมายการปกครองแห่งรัฐยูทาห์ ว่าด้วยขยะมูลฝอย²⁰ (Solid Waste) โดยขยะมูลฝอยจะต้องถูกเก็บไว้ในภาชนะที่ป้องกันการรั่วไหล และการดูดซึม รวมถึงมีฝาปิดที่แน่นหนา นอกจากนี้ ขยะมูลฝอยจะต้องถูกกำจัดบ่อตามความเหมาะสมที่จะไม่ให้เป็นแหล่งแพร่พันธุ์ของแมลงและสิ่งรบกวนอื่นๆ

ดังนั้นแล้ว โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักจะต้องดูแลให้จัดการของเสียที่เกิดขึ้นภายในโรงแรม รวมทั้งของเสียที่เกิดจากสัตว์เลี้ยง เช่น มูลสัตว์ ถูกกำจัดโดยปฏิบัติตามมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้ข้างต้น เพื่อความปลอดภัยของสุขภาพของผู้เข้าพัก

3.3.2 การควบคุมสัตว์เลี้ยงภายในบริเวณโรงแรม

สำหรับมาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยง เมื่อมีการนำสัตว์เลี้ยงออกจากห้องพัก นั้น ผู้เขียนยกตัวอย่างมาตรการของรัฐแคนซัส ซึ่งมีการกำหนดว่า เมื่อมีการนำสัตว์เลี้ยงไปในพื้นที่ภายนอกที่เตรียมไว้สำหรับสัตว์เลี้ยง สัตว์เลี้ยงจะต้องถูกล่ามด้วยสายจูงตลอดเวลา เพื่อที่จะสามารถควบคุมสัตว์เลี้ยงไม่ให้วิ่งได้อย่างอิสระภายในบริเวณโรงแรม²¹

ดังนั้นจะเห็นว่า เป็นการกำหนดหน้าที่ให้ผู้เป็นเจ้าของสัตว์เลี้ยงต้องดูแลควบคุมสัตว์เลี้ยงโดยการล่ามสายจูงไว้เพื่อไม่ให้สัตว์เลี้ยงของตนอยู่เหนือการควบคุม จนอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อผู้เข้าพักคนอื่นๆ หรือเกิดความเสียหายขึ้นต่อทรัพย์สินของผู้เข้าพักหรือทรัพย์สินของโรงแรม

3.3.3 การตรวจสอบกิจการโรงแรม

สำหรับมาตรการเกี่ยวกับการตรวจสอบกิจการโรงแรมว่าเป็นไปตามมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่นั้น ผู้เขียนยกตัวอย่างมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ เนื่องจากมีการกำหนดมาตรการไว้ ดังนี้

²⁰ R392-502-16 Utah Administrative Code

²¹ K.A.R. 4-27-15 (f) Kansas Administrative Regulations

รัฐแคนซัส

สำหรับรัฐแคนซัสนั้น เพื่อเป็นการควบคุมดูแลให้โรงแรมต่างๆ ดำเนินไปโดยเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฯ หรือกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจโรงแรม มาตรการเกี่ยวกับการตรวจสอบธุรกิจโรงแรม²² ถูกกำหนดไว้ในบทบัญญัติแคนซัส ซึ่งกำหนดให้รัฐมนตรีฯ มีหน้าที่ในการตรวจสอบกิจการ

(1) การที่โรงแรมใดจะถูกตรวจสอบนั้น จะต้องเป็นผู้ร้องเรียนว่าโรงแรมนั้นๆ ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฯ รวมถึงไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง โดยรัฐมนตรีฯ หรือผู้ที่รัฐมนตรีฯ แต่งตั้ง จะสามารถเข้าไปในบริเวณโรงแรมในช่วงเวลาที่เหมาะสมเพื่อทำการตรวจสอบโรงแรม หากตรวจสอบแล้วพบว่าโรงแรมไม่ดำเนินกิจการตามหลักเกณฑ์พื้นฐานที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฯ รวมถึงไม่ได้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รัฐมนตรีฯ จะแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของ ผู้รับอนุญาต หรือผู้รับผิดชอบของโรงแรม (Agent in Charge) ทราบเพื่อสั่งให้ทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพื่อให้การดำเนินกิจการโรงแรมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่กำหนดไว้ โดยในการแจ้งให้โรงแรมแก้ไขและเปลี่ยนแปลง ต้องกำหนดระยะเวลาไว้ไม่น้อยกว่า 10 วันเพื่อให้โรงแรมทำการแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม รัฐมนตรีฯ อาจกำหนดระยะเวลาสั้นกว่า 10 วันได้หากเป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะต้องรีบได้รับการแก้ไขเนื่องจากอาจกระทบต่อความปลอดภัย หรือสุขภาพของประชาชน นอกจากนี้ จะต้องแจ้งให้โรงแรมทราบว่า หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง อาจมีการระงับหรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมนั้นๆ อย่างไรก็ตามในการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโรงแรมดังกล่าว อาจขอขยายเวลาจากที่รัฐมนตรีฯ ระบุในคำสั่งได้ เพื่อทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้โรงแรมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติฯ หรือกฎเกณฑ์อื่นที่เกี่ยวข้องได้

(2) เมื่อทำการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงแล้ว หากตรวจสอบอีกครั้งแล้ว โรงแรมยังไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติฯ หรือกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง รัฐมนตรีฯ จะแจ้งให้เจ้าของ ผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับผิดชอบในการจัดการโรงแรมทราบ และหลังจากผ่านกระบวนการพิจารณาแล้ว รัฐมนตรีฯ สามารถระงับหรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมของโรงแรมนั้นๆ ได้

รัฐยูทาห์

มาตรการทางกฎหมายของรัฐยูทาห์ ได้กำหนดมาตรการเกี่ยวกับการเข้าไปตรวจสอบกิจการโรงแรมของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขท้องถิ่น²³ และการดำเนินการเมื่อพบว่ากิจการโรงแรมไม่อยู่ในสถานะที่เหมาะสมกับการพักอาศัยของมนุษย์ ดังนี้

²² 36-518 Kansas Statute Annotated

²³ R392-502-16 Utah Administrative Code

(1) ผู้จัดการโรงแรมจะต้องอนุญาตให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขท้องถิ่น (local health officer) เข้าไปในบริเวณโรงแรม เพื่อทำการตรวจสอบ สอบสวน หรือทำการอื่นใดที่จำเป็น เพื่อให้แน่ใจว่ากิจการโรงแรมนั้นๆ ดำเนินกิจการตามมาตรการกฎหมายเกี่ยวกับสุขอนามัยของที่พักสาธารณะ ทั้งนี้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขท้องถิ่นจะไม่สามารถเข้าไปในบริเวณโรงแรมได้หากไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า ไม่ว่าจะทางวาจาหรือทางลายลักษณ์อักษร เว้นแต่เป็นกรณีที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยสาธารณสุข (public safety officer) หรือกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินที่อาจเกิดความเสี่ยงต่อชีวิต สุขภาพ หรือความปลอดภัยของผู้พักอาศัย

(2) หากตรวจสอบแล้วพบว่าสถานประกอบการ หรือห้องพัก อยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรม สกปรก ไม่ปลอดภัย หรือมีสัตว์แมลงรบกวนที่ทำให้เกิดหรืออาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก ให้ถือว่าโรงแรมอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสมกับการพักอาศัยของมนุษย์ ทั้งนี้ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

(3) หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่าสถานประกอบการหรือห้องพักของโรงแรม ไม่อยู่ในสภาวะที่เหมาะสมสำหรับการพักอาศัยของมนุษย์เนื่องจากมีแมลงรบกวน โรงแรมจะต้องจัดการควบคุมแมลงดังกล่าวโดยใช้สารกำจัดแมลงรบกวนที่เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมสารกำจัดแมลงรบกวน นอกจากนี้หากพบตัวเรือด หรือมีหลักฐานชัดเจนว่ามีตัวเรือดอยู่ตามห้องพัก ห้องใดห้องหนึ่ง หรือหลายห้อง จะต้องได้รับการแก้ไขและจะต้องปิดห้องพักห้องที่พบหรือมีหลักฐานชัดเจนว่ามีตัวเรือดอยู่ และหากจำเป็นอาจสั่งให้ปิดห้องพักที่ติดกันด้วย ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

(4) เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจสั่งปิดสถานประกอบการหรือระงับการใช้ห้องพักที่ถือว่าไม่เหมาะสมกับการอยู่อาศัยของมนุษย์ จนกว่าจะมีการปรับปรุงแก้ไขจนอยู่ในสภาวะที่เหมาะสมกับการพักอาศัยของมนุษย์ โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดระยะเวลาเพื่อปรับปรุงแก้ไขสถานประกอบการหรือห้องพักที่ไม่อยู่ในสภาวะที่เหมาะสมกับการอยู่อาศัยของมนุษย์ ทั้งนี้ ห้ามมิให้ผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมอนุญาตให้ผู้เข้าพักเข้าไปในสถานประกอบการหรือห้องพักที่ถือว่าไม่อยู่ในสภาวะที่เหมาะสมกับการอยู่อาศัยของมนุษย์ และถูกสั่งให้ปิดหรือระงับการใช้ จนกว่าจะได้รับหนังสืออนุมัติจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

3.4 บทลงโทษ

สำหรับมาตรการในการลงโทษผู้ประกอบการโรงแรมที่ไม่เป็นไปตามมาตรการที่กฎหมายกำหนดไว้ ผู้เขียนยกตัวอย่างมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส²⁴ ดังนี้

²⁴ 36-515 Kansas Statute Annotated

หลังจากที่รัฐมนตรีฯ ได้เข้าตรวจสอบโรงแรมและพบว่าโรงแรมนั้นๆ ไม่ดำเนินกิจการตามหลักเกณฑ์และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้ รวมถึงได้ให้โอกาสผู้ประกอบการโรงแรมในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องแล้ว แต่ยังไม่สามารถดำเนินกิจการโรงแรมให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดได้ รัฐมนตรีฯ อาจปฏิเสธ ระวัง เพิกถอน หรือปฏิเสธที่จะต่ออายุใบอนุญาตให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ที่ไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่กฎหมายกำหนด โดยรัฐมนตรีฯ อาจขอคำสั่งศาลจากศาลแขวง (district court) เพื่อบังคับให้ผู้ประกอบการหยุดดำเนินกิจการโรงแรมหากพบว่า โรงแรมดำเนินกิจการไปโดยไม่ได้รับใบอนุญาตอย่างถูกต้อง หรือเคยได้รับใบอนุญาต แต่ใบอนุญาตถูกระงับ ปฏิเสธ หรือถูกเพิกถอน รวมถึงไม่ดำเนินกิจการโรงแรมไปตามหลักเกณฑ์ หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

3.4.1 การระงับใบอนุญาตชั่วคราว

รัฐมนตรีฯ อาจสั่งระงับผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมโดยชั่วคราวได้²⁵ หากพบว่าการปล่อยให้โรงแรมใดดำเนินกิจการไปแล้วจะก่อให้เกิดอันตรายขึ้นต่อสุขภาพหรือความปลอดภัยของประชาชน รัฐมนตรีฯ อาจสั่งระงับใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมนั้นชั่วคราว แต่จะไม่สามารถระงับได้มากกว่า 90 วัน และเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา 90 วันแล้ว รัฐมนตรีฯ จะคืนสิทธิให้แก่ใบอนุญาตนั้นๆ เว้นแต่รัฐมนตรีฯ จะสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้นๆ หรือขอคำสั่งจากศาลสั่งให้ผู้ประกอบการหยุดการดำเนินกิจการ หรือใบอนุญาตได้หมดอายุแล้ว

3.4.2 ความรับผิดทางแพ่ง

หากไม่ดำเนินกิจการโรงแรมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากโทษตามกฎหมายอื่นๆ แล้ว อาจต้องรับผิดทางแพ่งด้วย²⁶ คือโทษปรับ²⁷ ที่ไม่เกินกว่า 500 เหรียญสหรัฐ สำหรับการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหนึ่งๆ และหากไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามคำสั่ง จะถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอีกเหตุหนึ่ง

ดังนั้นแล้ว หากรัฐมนตรีฯ พบว่าโรงแรมใดไม่ดำเนินกิจการโรงแรมให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด รวมถึงหลังจากรัฐมนตรีฯ ได้แจ้งให้มีการแก้ไขปรับปรุง และได้ผ่านกระบวนการพิจารณาแล้ว ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมนั้นได้รับโทษปรับในจำนวนไม่เกิน 500 เหรียญสหรัฐฯ ดังกล่าวข้างต้น

²⁵ 36-515a Kansas Statute Annotated

²⁶ 36-515b Kansas Statute Annotated

²⁷ US Legal. Civil Penalty Law and Legal Definition. [ออนไลน์]. 20 เมษายน 2562. สืบค้นจาก

<https://definitions.uslegal.com/c/civil-penalty/>

บทที่ 4

แนวทางการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายด้านสาธารณสุขของประเทศไทย เพื่อให้เหมาะสมสำหรับควบคุมโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

จากการที่ได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยด้านสาธารณสุขเพื่อควบคุมดูแลกิจการโรงแรม ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ในส่วนที่เกี่ยวกับการสาธารณสุข รวมถึงกฎกระทรวงประกาศกระทรวง และคำแนะนำของคณะกรรมการต่างๆ พบว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการควบคุมกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งผู้เขียนได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา คือ มาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส และรัฐยูทาห์ ซึ่งทั้งสองรัฐนี้มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่ครอบคลุมถึงการควบคุมดูแลกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ประกอบกับมาตรการของรัฐแมรี่แลนด์และรัฐเทนเนสซี ในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมร้านอาหารที่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าได้ ผู้เขียนจึงได้นำมาตรการทางกฎหมายของรัฐเหล่านี้มาเป็นแนวทางในการเสนอมาตรการสำหรับควบคุมดูแลกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเพื่อกำหนดนโยบายของโรงแรม

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย พบว่าไม่มีการกำหนดคำนิยามคำศัพท์เกี่ยวกับกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ทำให้ไม่มีการกำหนดว่าสัตว์เลี้ยงประเภทใดที่ผู้เข้าพักสามารถนำเข้าพักในโรงแรมได้

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของรัฐยูทาห์ พบว่ามีการกำหนดคำนิยามเกี่ยวกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยคำนิยามศัพท์ที่ผู้เขียนเห็นว่ามีสำคัญต่อการบริหารจัดการโรงแรมให้ดำเนินไปอย่างเหมาะสม คือ การกำหนดคำนิยามของคำว่า “สัตว์เลี้ยง” หรือคำว่า “สัตว์ให้ความช่วยเหลือ”

ดังนั้นแล้ว ผู้เขียนจึงเสนอให้มีการกำหนดคำนิยามของคำศัพท์เกี่ยวกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้ในกฎหมายที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น โดยกำหนดคำนิยามของคำศัพท์ที่สำคัญ เช่น

(1) “สัตว์เลี้ยง” หมายถึง สัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เป็นเพื่อนในบ้าน เช่น สุนัข และ แมว แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายซึ่งได้รับความคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ทั้งนี้เพื่อกำหนดประเภทของสัตว์เลี้ยงที่อนุญาตให้ผู้เข้าพักนำเข้าพักในโรงแรมให้ชัดเจน รวมถึงโรงแรมจะได้มีแนวทางในการกำหนดนโยบายของโรงแรมให้สอดคล้องกับมาตรการทางกฎหมาย เช่น กำหนดอนุญาตให้เฉพาะสัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้ในบ้าน เช่น สุนัข หรือ แมว เนื่องจากเป็น สัตว์เลี้ยงที่ได้รับความนิยม เป็นต้น

(2) “สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย” หมายถึง สัตว์นำทาง ซึ่งได้รับความคุ้มครองอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการกำหนดข้อยกเว้นสำหรับสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือผู้บกพร่องทางร่างกาย ซึ่งกฎหมายคนพิการกำหนดให้ผู้พิการมีสิทธินำสัตว์นำทางไปในสถานที่ต่างๆ¹ ดังนั้นจึงควรมี ข้อยกเว้น เช่น การอนุญาตให้สัตว์ให้ความช่วยเหลือฯ เข้าไปบริเวณต่างๆ ของโรงแรมได้ เช่น ร้านอาหาร ร้านสปา ร้านนวด หรือสระว่ายน้ำ เป็นต้น ซึ่งผู้เขียนได้อธิบายเกี่ยวกับข้อยกเว้นดังกล่าว ไว้ในหัวข้อ 4.2.2

4.2 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาด้านการบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์ เลี้ยงเข้าพัก

4.2.1 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหากับการกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่ จัดการโรงแรม

จากการที่พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบการและผู้จัดการ โรงแรมไว้ แต่สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้นั้น การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ ของผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมตามกฎหมายดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมถึงการที่มีสัตว์เลี้ยงเข้า พักภายในโรงแรม กล่าวคือ หน้าที่ที่ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมจะต้องดำเนินการร่วมกันไม่ รองรับการมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักในโรงแรม ดังจะเห็นได้จากปัญหาที่ผู้เข้าพักไม่ทราบว่าโรงแรมที่ตนเข้า พักอนุญาตสัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ หรือปัญหาที่ผู้เข้าพักทราบภายหลังว่าห้องพักที่ตนเองเข้าพักนั้นเคยมี สัตว์เลี้ยงเข้าพักมาก่อนและรู้สึกไม่พอใจ ซึ่งการที่ผู้เข้าพักไม่ทราบว่าห้องพักนั้นๆ ได้เคยมีสัตว์เลี้ยง เข้าพักมาก่อน อาจทำให้ได้รับอันตรายต่อสุขภาพได้

ปัญหานี้เกิดจากการที่ไม่มีการกำหนดหน้าที่ในการจัดการให้ครอบคลุมถึงการมีสัตว์เลี้ยงเข้า พักในโรงแรม อย่างหน้าที่ในการแจ้งให้ทราบโดยทั่วกันว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ หน้าที่ในการแยกห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักออกจากห้องพักทั่วไป หน้าที่ในการติดป้ายที่ ประตูกำแพงของห้องพักเพื่อแสดงให้ผู้เข้าพักทราบว่าห้องพักนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ เพื่อให้ผู้เข้าพักที่ไม่ต้องการพักในห้องพักที่เคยมีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก หรือผู้มีปัญหาทางสุขภาพ ได้รับ

¹ มาตรา 20 (8) พระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ทราบและอาจขอย้ายห้องพักไปห้องที่ไม่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก เป็นต้น ซึ่งจะเป็นมาตรการที่จะเข้ามาช่วยดูแลผู้เข้าพักทุกคน

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส และรัฐยูทาห์ พบว่าทั้งสองรัฐมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่ครอบคลุมการควบคุมดูแลกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยให้กำหนดให้โรงแรมกำหนดให้ห้องพักใดเป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งจะแยกออกจากห้องพักทั่วไป นอกจากนี้จะต้องแจ้งให้ผู้เข้าพักทราบว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยจะต้องมีป้ายติดไว้ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนที่แผนกต้อนรับ เพื่อเป็นการแจ้งให้ผู้เข้าพักทุกคนทราบว่า มีสัตว์เลี้ยงเข้าพักภายในห้องพักของโรงแรม รวมถึงมีป้ายติดไว้ที่ประตูทางเข้าห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักได้ เพื่อให้ผู้เข้าพักรับทราบ

ดังนั้นแล้ว ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยโดยอาศัยมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์มาเป็นแนวทาง โดยกำหนดในกฎหมายที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น ซึ่งกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมที่ต้องรับผิดชอบร่วมกันให้ครอบคลุมสำหรับการควบคุมดูแลกรณีที่โรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ได้แก่ การกำหนดหน้าที่ในการแจ้งให้ผู้เข้าพักทุกคนหรือประชาชนโดยทั่วไปทราบว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก และกำหนดให้ต้องมีการแสดงป้ายที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนว่าโรงแรมนั้นๆ อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้ที่บริเวณต้อนรับของโรงแรม การกำหนดให้แยกห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักและห้องพักทั่วไปออกจากกัน กล่าวคือกำหนดให้ห้องพักใดๆ เป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก และห้องพักใดๆ เป็นห้องพักทั่วไปที่ไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก นอกจากนี้ กำหนดให้มีการติดป้ายที่ประตูทางเข้าห้องพักที่มีสัตว์เลี้ยงเข้าพัก เพื่อเป็นการแจ้งผู้เข้าพักว่าห้องนี้เป็นห้องที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

4.2.2 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหากลับมามาตรการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรม

(1) ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหากลับมามาตรการควบคุมระบบระบายอากาศที่ไม่เหมาะสม

จากการที่มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยกำหนดมาตรการเกี่ยวกับระบบที่มีความสำคัญต่อความปลอดภัยของผู้เข้าพักในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักอย่างระบบระบายอากาศไว้ แต่ยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการควบคุมระบบระบายอากาศของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก การที่ระบบระบายอากาศภายในห้องพักโรงแรมไม่เหมาะสม อาจทำให้เกิดปัญหาการแพร่กระจายของเชื้อโรคจากห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไปยังห้องพักทั่วไป และอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักคนอื่นๆ ได้ เช่น การแพร่กระจายของสารก่อภูมิแพ้ที่เกิด

จากสัตว์เลี้ยง และอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพักที่เป็นโรคภูมิแพ้สารที่เกิดจากสัตว์เลี้ยง นอกจากนี้ ยังอาจแพร่กระจายกลิ่นของสัตว์เลี้ยงไปยังห้องพักอื่นๆ ได้ด้วย ซึ่งจะเป็นการสร้างความรำเกียจ หรือเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้เข้าพักคนอื่นๆ ที่อาจไม่ชอบหรือรังเกียจสัตว์เลี้ยง เป็นต้น

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส และรัฐยูทาห์ พบว่าทั้งสองรัฐมีการกำหนดให้ห้องพักมีระบบระบายอากาศที่แยกเป็นอิสระจากกัน โดยเฉพาะมาตรการของรัฐยูทาห์ที่กำหนดให้ห้องพักสำหรับรองรับสัตว์เลี้ยงจะต้องมีระบบสร้างความอบอุ่น ระบบระบายอากาศ หรือระบบปรับอากาศ ที่แยกออกจากห้องพักทั่วไป นอกจากนี้ยังต้องมีการติดตั้งด้วยวิธีที่เหมาะสม และต้องคอยดูแลให้ระบบเหล่านี้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ

ดังนั้นแล้ว ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางการกำหนดมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น โดยอาศัยมาตรการของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์มาเป็นแนวทาง โดยกำหนดให้โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักต้องจัดการให้มีระบบระบายอากาศของห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักแยกเป็นอิสระจากห้องพักทั่วไป ติดตั้งด้วยวิธีที่เหมาะสม และต้องคอยดูแลให้ระบบเหล่านี้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการแพร่กระจายของเชื้อโรค

(2) วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหามาตรการสำหรับควบคุมการทำความสะอาดห้องพักที่ไม่เหมาะสม

จากการที่มาตรการในการดูแลห้องพักของโรงแรมตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขในปัจจุบันไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการดูแลความสะอาดของห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก การมีมาตรการทำความสะอาดที่ไม่เหมาะสมทำให้พบปัญหาผู้เข้าพักพบเจอขนสัตว์ตกค้างภายในห้องพัก และห้องพักมีกลิ่นเหม็น นอกจากนี้ จากงานศึกษาที่สำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักในส่วนของห้องพัก พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกังวลว่าจะพบเห็บ หมัด แอบแฝงอยู่ตามซอกมุมห้องพัก กังวลว่าจะมีสิ่งสกปรกที่อาจตกค้างอยู่บนเครื่องนอน และกังวลว่าจะมีกลิ่นติดค้างอยู่ในห้องพักด้วย

จากการศึกษามาตรการเกี่ยวกับการดูแลห้องพักของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ ทั้งสองรัฐมีมาตรการในการดูแลห้องพัก โดยกำหนดให้ห้องพักใดที่สัตว์เลี้ยงเข้าพัก จะต้องได้รับการทำความสะอาดด้วยมาตรการทำความสะอาดอย่างละเอียด (deep clean) ก่อนที่ผู้เข้าพักรายต่อไปจะเข้าพัก เช่น เปลี่ยนผ้าเช็ดตัวและผ้าเช็ดหน้าใหม่ กวาด ดูดฝุ่น หรือถูพื้นห้องพัก เก็บขยะในถังขยะ ตรวจสอบห้องพักว่ามีแมลงหรือตัวเรือดหรือไม่ เป็นต้น รวมถึงการดูดฝุ่นและลงแชมพูเพื่อทำความสะอาดพรม ทำความสะอาดพูกที่นอนด้วยการดูดฝุ่น รวมถึงจะต้องเปลี่ยนผ้าปูที่นอน ผ้าห่ม ปลอกผ้าห่ม ปลอกหมอนใหม่ทั้งหมดด้วย แต่หากห้องพักไม่ได้รับการทำความสะอาดตามมาตรการทำความสะอาดอย่างละเอียดดังกล่าว โรงแรมจะต้องแจ้งให้ผู้เข้าพักรายต่อไป

ทราบว่าผู้เข้าพักก่อนหน้าได้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วย กำหนดให้มีการกำจัดขนสัตว์เลี้ยงบนเครื่องนอน อย่างน้อยวันละ 1 ครั้งหรือบ่อยครั้งเท่าที่จำเป็น เพื่อให้ห้องพักอยู่ในสภาพที่ถูกสุขลักษณะ และ ป้องกันไม่ให้เกิดกลิ่นไม่พึงประสงค์ภายในห้องพัก รวมถึงต้องควบคุมและป้องกันไม่ให้สารก่อภูมิแพ้ กลิ่น ความสกปรก และสิ่งรบกวนอื่นแพร่กระจายไปยังห้องพักอื่น และก่อความรบกวนผู้เข้าพักคน อื่นๆ เป็นต้น นอกจากนี้ หากจะเปลี่ยนจากห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเป็นห้องพักทั่วไป ห้องพักนั้นจะต้องได้รับการทำความสะอาดอย่างเต็มรูปแบบ เพื่อกำจัดสารก่อภูมิแพ้ โดยอย่างน้อย จะต้องมีการทำความสะอาดพรมโดยการลงแชมพู ซักผ้าคลุมที่นอนและม่าน ทำความสะอาดผนัง ห้องพัก รวมถึงทำความสะอาดวัตถุอื่นๆ และพื้นผิวของวัตถุต่างๆ ที่อาจเป็นแหล่งรวมสารก่อภูมิแพ้

ดังนั้นแล้ว ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่บังคับ โดยทั่วไปทุกท้องถิ่น โดยอาศัยมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์มาเป็นแนวทาง โดยกำหนดให้ห้องพักใดที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักจะต้องได้รับการทำความสะอาดด้วยมาตรการที่ ละเอียดยิ่งกว่าห้องพักทั่วไป โดยจะต้องกำหนดมาตรการการทำความสะอาดให้ละเอียดและ ชัดเจน

(3) วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหามาตรการสำหรับการควบคุมร้านอาหารที่ไม่เหมาะสม

จากการที่มาตรการในการควบคุมกิจการร้านอาหารในปัจจุบันไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับการ ควบคุมกิจการร้านอาหารที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักซึ่งอาจเสี่ยงไม่ได้ที่ลูกค้าจะ ต้องการนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปรับประทานอาหารด้วย รวมถึงกิจการร้านอาหารที่อนุญาตให้ลูกค้าพาสัตว์เลี้ยง ไปด้วย การมีมาตรการควบคุมร้านอาหารไม่เหมาะสมเพียงพอ ทำให้พบปัญหาว่าร้านอาหารใน โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไม่จัดเตรียมพื้นที่สำหรับรองรับลูกค้าที่ต้องการรับประทาน อาหารพร้อมสัตว์เลี้ยง ทำให้ลูกค้าที่มาพร้อมสัตว์เลี้ยงต้องรับประทานอาหารบริเวณโซฟารับแขก หน้าทางเข้าออกของโรงแรม ซึ่งไม่เหมาะสมสำหรับการรับประทานอาหาร นอกจากนี้ จากงานศึกษา ที่สำรวจความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักนั้น พบว่าผู้ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าไปภายในร้านอาหารของโรงแรม และหาก ร้านอาหารอนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าบริเวณด้านในของร้านก็อาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ของลูกค้าคนอื่นๆ รวมถึงอาจเป็นการเกิดแพร่เชื้อโรคที่จะเป็นโรคติดต่อจากสัตว์สู่คนได้

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายของรัฐแมริแลนด์ และ รัฐเทนเนสซี ซึ่งมีมาตรการควบคุม ร้านอาหารที่อนุญาตให้ลูกค้าพาสุนัขไปรับประทานอาหารด้วย โดยร้านอาหารจะต้องอนุญาตให้ลูกค้า พร้อมสุนัขนั่งบริเวณด้านนอก (Outdoor) ของร้านเท่านั้น รวมถึงจะต้องติดป้ายแสดงไว้อย่างชัดเจน ว่า ลูกค้าที่มาพร้อมกับสุนัข สามารถนั่งได้แค่บริเวณด้านนอก เท่านั้น สุนัขไม่สามารถเข้าไปส่วนด้าน

ในของร้านอาหารได้ และยังกำหนดมาตรการที่จะช่วยป้องกันและลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรค การปนเปื้อนจากเชื้อโรคหรือสารพิษ อย่างการกำหนดไม่ให้สัตว์เลี้ยงนั่งบนเก้าอี้หรือเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ หรือห้ามไม่ให้สัตว์เลี้ยงใช้ภาชนะสำหรับมนุษย์ รวมถึงการห้ามไม่ให้พนักงานสัมผัสสัตว์เลี้ยงขณะ กำลังเสิร์ฟอาหาร หรือหากสัมผัสจะต้องล้างมือทุกครั้ง นอกจากนี้ยังมีการกำหนดข้อยกเว้นสำหรับ สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายให้สามารถเข้าบริเวณด้านในของ ร้านอาหารได้

ดังนั้นแล้ว ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางเพื่อควบคุมร้านอาหารที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยง เข้าพักโดยอาศัยแนวทางของทั้งสองรัฐข้างต้น โดยการกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับโดยทั่วไปทุก ท้องถิ่นให้ร้านอาหารสามารถอนุญาตให้สุนัขเข้าไปพร้อมเจ้าของได้ในบริเวณด้านนอก โดยจะไม่สามารถเข้าไปส่วนด้านในของร้านอาหารหรือบริเวณสำหรับเตรียมอาหารได้ โดยลูกค้าจะต้อง ควบคุมสัตว์เลี้ยงโดยการล่อมไว้ตลอดเวลา และไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงนั่งบนเก้าอี้ หรือเฟอร์นิเจอร์ อื่นๆ ของร้านอาหาร รวมถึงกำหนดหน้าที่ของพนักงานของร้านอาหาร ห้ามพนักงานสัมผัสสัตว์เลี้ยง ขณะกำลังเสิร์ฟอาหารโดยหากสัมผัสจะต้องล้างมือทุกครั้ง นอกจากนี้ควรกำหนดข้อยกเว้นสำหรับ สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายให้สามารถเข้าบริเวณด้านในของ ร้านอาหารได้ แต่จะไม่อนุญาตให้เข้าไปในพื้นที่สำหรับประกอบอาหารเนื่องจากอาจทำให้เกิดการ ปนเปื้อนอาหารสำหรับบริการลูกค้าได้

(4) วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหามาตรการควบคุมให้บริการด้านการผ่อนคลาย และสันตนาการของโรงแรมที่ไม่เหมาะสม

จากการที่มาตรการที่ควบคุมการประกอบกิจการที่ให้บริการด้านการผ่อนคลายและสันตนาการของโรงแรมอย่างร้านสปาและร้านนวดในปัจจุบัน ไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับกิจการเหล่านี้ที่ตั้งอยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก อาจมีลูกค้าที่ต้องการนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปภายในบริเวณ ร้าน ซึ่งหากสถานประกอบการไม่มีการห้ามไม่ให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าไปอาจมีผลต่อความปลอดภัย ของสุขภาพของลูกค้าที่เข้าไปใช้บริการได้

สำหรับมาตรการการควบคุมสระว่ายน้ำ แม้มาตรการในปัจจุบันจะกำหนดไม่ให้มีการนำสัตว์เลี้ยง ทุกชนิดเข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ กำหนดให้มีการติดป้ายแสดงชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยง เข้าไปในบริเวณสระว่ายน้ำ แต่มาตรการดังกล่าวถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำของคณะกรรมการ สาธารณสุข ซึ่งหากรัฐมนตรีฯ ไม่ออกกฎกระทรวง หรือราชการส่วนท้องถิ่นไม่ออกข้อบัญญัติของ ท้องถิ่น คำแนะนำดังกล่าวข้างต้นก็จะไม่สามารถใช้บังคับให้กิจการโรงแรมต่างๆ ปฏิบัติตามได้

จากการศึกษามาตรการของรัฐูทาทห์ กฎหมายกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองเป็นข้อยกเว้นสำหรับเฉพาะสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์เท่านั้นจึงจะสามารถเข้าไปในพื้นที่ร้านอาหาร สระว่ายน้ำ หรือสปาได้ เนื่องจากสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ได้รับความคุ้มครองภายใต้กฎหมายคนพิการอเมริกัน

ดังนั้นแล้ว ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางเพื่อควบคุมกิจการที่ให้บริการด้านการผ่อนคลายและสันทนาการของโรงแรม อย่างร้านสปา ร้านนวด และสระว่ายน้ำ โดยอาศัยแนวทางตามมาตรการของรัฐูทาทห์ ประกอบกับมาตรการในการควบคุมสระว่ายน้ำตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขข้างต้น โดยกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่น กำหนดไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าไปในสถานประกอบการ โดยจะต้องติดป้ายแสดงให้ชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณสถานประกอบการ รวมถึงกำหนดข้อยกเว้นสำหรับสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายให้เข้าไปด้านในร้านสปา ร้านนวด และสระว่ายน้ำได้ โดยอาจกำหนดให้สัตว์ให้ความช่วยเหลืออยู่ที่บริเวณต้อนรับของร้านสปาและร้านนวด รวมถึงให้หรือที่บริเวณขอบสระว่ายน้ำ แต่ไม่อนุญาตให้ลงไปสระว่ายน้ำได้ เป็นต้น

สำหรับการกำหนดข้อยกเว้นสำหรับสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายว่าให้สามารถเข้าไปบริเวณด้านในของร้านอาหาร ร้านสปา ร้านนวด รวมถึงสระว่ายน้ำได้นั้น ถึงแม้ว่าในปัจจุบันอาจยังไม่ค่อยพบเห็นผู้มีความบกพร่องทางร่างกายได้รับความช่วยเหลือจากสัตว์อย่างแพร่หลายในประเทศไทยดังเช่นในประเทศสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม เมื่อปี 2560 กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ร่วมกับกองทัพบก บริษัทเครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด และสมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทยลงนามบันทึกความร่วมมือ (MOU) เกี่ยวกับการจัดบริการสุนัขนำทางสำหรับผู้พิการทางสายตา เพื่อเป็นทางเลือกให้แก่ผู้พิการทางสายตา² เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ซึ่งระบุว่าคนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ โดยมีสิทธิที่จะนำสัตว์นำทาง เครื่องมือหรืออุปกรณ์นำทาง หรือเครื่องช่วยความพิการใดๆ ติดตัวไปนยานพาหนะหรือสถานที่ต่างๆ โดยได้รับการยกเว้นค่าบริการ ค่าธรรมเนียม และค่าเช่าเพิ่มเติมสำหรับสัตว์ เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือเครื่องช่วยความพิการดังกล่าว³

² ช่าวสด, ครั้งแรกในไทย บริการสุนัขนำทางคนตาบอด พม.จัดให้คนพิการเข้าถึงสิทธิเท่าเทียม. [ออนไลน์], 8 เมษายน 2562, สืบค้นจาก https://www.khaosod.co.th/special-stories/news_511187

³ มาตรา 20 (8) พระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

4.2.3 วิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขมาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยงเพื่อการกำหนดนโยบายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

จากการที่กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขกำหนดให้เป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นในการกำหนดเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ อย่างไรก็ตาม การที่ไม่มีมาตรการในการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น หากในท้องถิ่นที่มีโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักตั้งอยู่ไม่มีการออกกฎหมายท้องถิ่นเพื่อควบคุมการเลี้ยงสัตว์ เช่น การกำหนดให้เจ้าของสัตว์จะต้องควบคุมสุนัขให้ออกนอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุม โดยเจ้าของสัตว์เลี้ยงดังกล่าวจะต้องผูกสายลากจูงที่แข็งแรงและจับสายลากจูงตลอดเวลา ต้องควบคุมดูแลสุนัขไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ รวมถึงกำหนดให้เลี้ยงสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้ายในสถานที่หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอก โรงแรมนั้นอาจไม่มีการกำหนดนโยบายของโรงแรมเพื่อให้ผู้เข้าพักควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงของตน หรือการไม่รับสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขที่มีความดุร้ายให้เข้าพักในโรงแรม ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้เข้าพักคนอื่นๆ ได้

จากการศึกษามาตรการของรัฐแคนซัส พบว่ามีการกำหนดมาตรการสำหรับการควบคุมสัตว์เลี้ยงไว้กฎหมายฉบับรองที่ใช้ควบคุมกิจการโรงแรม โดยกำหนดให้เมื่อมีการนำสัตว์เลี้ยงไปในพื้นที่ภายนอกที่เตรียมไว้สำหรับสัตว์เลี้ยง สัตว์เลี้ยงจะต้องถูกล่ามด้วยสายจูงตลอดเวลา เพื่อที่จะสามารถควบคุมสัตว์เลี้ยงไม่ให้วิ่งได้อย่างอิสระภายในบริเวณโรงแรม

ดังนั้น ผู้เขียนจึงเสนอแนวทางในการกำหนดมาตรการสำหรับควบคุมการเลี้ยงสัตว์ โดยกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่น กำหนดมาตรการสำหรับการควบคุมสัตว์เลี้ยงในกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยกำหนดให้โรงแรมจะต้องมีนโยบายให้ผู้เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงจะต้องควบคุมสัตว์เลี้ยงเมื่ออยู่ในบริเวณสาธารณะของโรงแรมโดยการล่ามไว้ตลอดเวลา ควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ รวมถึงกำหนดไม่ให้โรงแรมรับสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขที่มีความดุร้ายให้เข้าพักในโรงแรม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ และก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้เข้าพักคนอื่นๆ

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับกิจการโรงแรม ประกอบด้วยกฎหมายหลายฉบับ แต่สำหรับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักแล้ว มาตรการควบคุมด้านการสาธารณสุขมีความสำคัญ เพื่อควบคุมดูแลให้โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักมีสุขอนามัยที่ดี เนื่องจากการมีสัตว์เลี้ยงในบริเวณโรงแรมอาจทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก ดังนั้น ผู้เขียนจึงได้ศึกษา มาตรการทางกฎหมาย ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และที่สำคัญคือพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 รวมถึงกฎกระทรวง ประกาศ และ คำแนะนำของคณะกรรมการต่างๆ เกี่ยวกับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยพบว่ามาตรการทางกฎหมายของไทยในปัจจุบันไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับควบคุม กิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เนื่องจากในปัจจุบันยังพบปัญหาที่ผู้เข้าพักในโรงแรม ประสบ เช่น ผู้เข้าพักในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไม่ทราบว่าโรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยง เข้าพักหรือทราบภายหลังว่าห้องพักที่ตนเข้าพักเคยมีสัตว์เลี้ยงเข้าพักมาก่อนและเกิดความรู้สึก ไม่พอใจ รวมถึงผู้เข้าพักพบขนสัตว์ภายในห้องพักและห้องพักมีกลิ่นเหม็น รวมถึงได้รับการรบกวน จากเสียงของสัตว์เลี้ยงที่เข้าพักในโรงแรม เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้เขียนได้ศึกษางานศึกษาวิจัยที่สำรวจ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถาม มีความ กังวลว่าห้องพักจะมีความสกปรกและกังวลว่าอาจพบเห็บ หมัด ภายในห้องพัก เป็นต้น

เพื่อเป็นการหาแนวทางในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่เหมาะสม สำหรับการควบคุมด้านสาธารณสุขของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เข้าพัก ทั้งนี้เพื่อที่จะให้โรงแรมอยู่ใน สภาพที่เหมาะสมสำหรับการพักอาศัย และไม่เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก ผู้เขียนจึงได้ศึกษา มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา คือ มาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัส และ มาตรการทางกฎหมายของรัฐยูทาห์ ซึ่งทั้งสองรัฐมีการกำหนดมาตรการเกี่ยวกับด้านสุขอนามัยของ โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้อย่างชัดเจน ประกอบกับมาตรการของรัฐแมริแลนด์และรัฐ เทนเนสซีในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการสำหรับควบคุมร้านอาหารที่อนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงเข้าไปใน บริเวณร้านได้ ซึ่งร้านอาหารที่ตั้งอยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักอาจเสี่ยงไม่ได้ที่ผู้เข้าพัก อาจต้องการเข้าไปรับประทานอาหารพร้อมกับสัตว์เลี้ยง

ผู้เขียนได้เปรียบเทียบมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักของประเทศไทยและมาตรการของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐดังกล่าวข้างต้น และพบว่าประเทศไทยสามารถนำมาตรการของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์ รวมถึงมาตรการของรัฐแมรี่แลนด์และรัฐเทนเนสซี ในส่วนของมาตรการควบคุมร้านอาหาร มาเป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการสำหรับควบคุมกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ดังนี้

(1) การกำหนดความหมายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเพื่อกำหนดนโยบายของโรงแรม

เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับกิจการโรงแรมในปัจจุบันยังไม่มีกำหนดคำนิยามของคำศัพท์เกี่ยวกับกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ดังนั้นสามารถนำมาตรการทางกฎหมายของรัฐยูทาห์ ซึ่งมีการกำหนดคำนิยามคำศัพท์ที่สำคัญเกี่ยวกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักไว้อย่างชัดเจนมาเป็นแนวทางในการกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น โดยกำหนดคำนิยามของคำศัพท์เกี่ยวกับโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่สำคัญ เช่น คำนิยามของคำว่า สัตว์เลี้ยง สัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือแก่มนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ซึ่งการกำหนดคำนิยามของคำว่าสัตว์เลี้ยงให้ชัดเจนว่าหมายถึงสัตว์ประเภทใด จะช่วยให้โรงแรมมีการกำหนดนโยบายที่เหมาะสม เช่น กำหนดให้เฉพาะสุนัข และแมว เท่านั้นที่สามารถเข้าพักในโรงแรมได้ เป็นต้น

(2) การกำหนดหน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรมให้เหมาะสมสำหรับการดูแลจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

ถึงแม้ว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยจะมีการกำหนดหน้าที่ที่ผู้ประกอบการและผู้จัดการจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน แต่หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดยังไม่ครอบคลุมสำหรับการบริหารจัดการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ดังนั้นสามารถนำมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์มาเป็นแนวทาง โดยกำหนดในกฎหมายที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น กำหนดให้มีการแจ้งให้ทราบโดยทั่วกันว่าโรงแรมนั้นอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก กำหนดให้มีการกำหนดว่าห้องพักใดเป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยจะต้องแยกจากห้องพักทั่วไปที่ไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก กำหนดให้ต้องติดป้ายที่ทางเข้าห้องพักเพื่อแสดงและแจ้งให้ผู้เข้าพักทราบว่าห้องพักนั้นเป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

การกำหนดมาตรการเช่นนี้ จะทำให้ผู้เข้าพักทุกคนทราบว่าโรงแรมที่ตนเข้าพักอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ซึ่งเป็นการคุ้มครองผู้เข้าพักที่ไม่เต็มใจพักในห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก หรืออาจมีปัญหาสุขภาพ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเป็นมาตรการที่จะช่วยส่งเสริมสุขอนามัยที่ดีให้โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

(3) การกำหนดมาตรการเพื่อควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

ถึงแม้กฎหมายโรงแรมของประเทศไทยจะกำหนดให้การดูแลโรงแรมเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขแล้ว อย่างไรก็ตาม มาตรการต่างๆ ภายใต้กฎหมายเหล่านี้ในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ดังนั้นสามารถนำมาตรการทางกฎหมายของรัฐแคนซัสและรัฐยูทาห์มาเป็นแนวทาง โดยกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น รายละเอียด ดังนี้

- กำหนดให้โรงแรมจัดให้มีระบบระบายอากาศสำหรับห้องพักที่กำหนดให้เป็นห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักแยกเป็นอิสระจากห้องพักทั่วไป ติดตั้งด้วยวิธีที่เหมาะสม และต้องคอยดูแลให้ระบบเหล่านี้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ

- กำหนดมาตรการควบคุมดูแลสุขอนามัยของห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก เช่น การกำหนดมาตรการทำความสะอาดห้องพักที่สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่ละเอียดมากกว่าการทำความสะอาดห้องพักทั่วไป โดยจะต้องกำหนดมาตรการที่ละเอียดและชัดเจน

- กำหนดมาตรการควบคุมร้านอาหารที่อยู่ในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักซึ่งอาจเลี้ยงไม่ได้ที่ลูกค้าจะต้องการพาสัตว์เลี้ยงเข้าไปรับประทานอาหารด้วย เนื่องจากมาตรการที่ควบคุมร้านอาหารของประเทศไทยไม่เหมาะสมเพียงพอสำหรับร้านอาหารที่อนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงไปรับประทานอาหารที่ร้านได้ ดังนั้นจึงสามารถนำมาตรการทางกฎหมายของรัฐแมรี่แลนด์และรัฐเทนเนสซี ซึ่งทั้งสองรัฐมีการกำหนดมาตรการสำหรับควบคุมร้านอาหารในกรณีที่ร้านอาหารอนุญาตให้ลูกค้านำสัตว์เลี้ยงไปรับประทานอาหารด้วยมาเป็นแนวทาง โดยกำหนดให้ร้านอาหารสามารถอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าได้แค่บริเวณด้านนอกของร้านเท่านั้น ไม่อนุญาตให้สัตว์เข้าไปบริเวณด้านในของร้าน ไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงนั่งบนเก้าอี้หรือเฟอร์นิเจอร์อื่นๆ รวมถึงกำหนดไม่ให้พนักงานร้านอาหารสัมผัสสัตว์เลี้ยงขณะเสิร์ฟอาหาร แต่หากสัมผัสต้องรีบล้างมือ รวมถึงกำหนดช้อยกเว้นสำหรับสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่องทางร่างกายให้สามารถเข้าบริเวณด้านในของร้านอาหารได้ แต่จะไม่อนุญาตให้เข้าไปในพื้นที่สำหรับประกอบอาหารเนื่องจากอาจทำให้เกิดการปนเปื้อนอาหารสำหรับบริการลูกค้าได้

- มาตรการควบคุมบริเวณสถานที่ให้บริการสปา ร้านนวด ซึ่งไม่เหมาะสมเพียงพอ และมาตรการควบคุมสระว่ายน้ำที่กำหนดไว้ในคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข ดังนั้นจึงสามารถนำมาตรการของรัฐยูทาห์ซึ่งถูกกำหนดไว้ในกฎหมายที่บังคับใช้กับกิจการโรงแรม ประกอบกับมาตรการในการควบคุมสระว่ายน้ำตามคำแนะนำของคณะกรรมการฯ มาเป็นแนวทาง โดยกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่น กำหนดมาตรการ เช่น ไม่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าไปในสถานประกอบการ โดยจะต้องติดป้ายแสดงให้ชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณสถานประกอบการ รวมถึงกำหนดช้อยกเว้นสำหรับสัตว์ที่ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่มีความบกพร่อง

ทางร่างกายให้เข้าไปด้านในร้านสปา ร้านนวด และสระว่ายน้ำได้ โดยอาจกำหนดให้สัตว์ให้ความช่วยเหลือหรืออยู่ที่บริเวณต้อนรับของร้านสปาและร้านนวด รวมถึงให้รอที่บริเวณขอบสระว่ายน้ำแต่ไม่อนุญาตให้ลงไปสระว่ายน้ำได้ เป็นต้น

(4) การกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมสัตว์เลี้ยงเพื่อกำหนดนโยบายของโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์กำหนดให้เป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นในการกำหนดให้ใดเป็นเขตการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ อย่างไรก็ตามมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมสัตว์เลี้ยงในโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักของรัฐแคนซัสถูกกำหนดไว้ในกฎหมายที่บังคับใช้กับกิจการโรงแรมโดยทั่วไป ดังนั้นจึงสามารถนำมาเป็นแนวทางสำหรับการกำหนดมาตรการของประเทศไทย โดยกำหนดเป็นกฎหมายที่บังคับเป็นการทั่วไปทุกท้องถิ่น กำหนดมาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยงในโรงแรม เช่น มีนโยบายให้ผู้เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงจะต้องควบคุมสัตว์เลี้ยงเมื่ออยู่ในบริเวณสาธารณะของโรงแรมโดยการล่ามสัตว์ไว้ตลอดเวลา ควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ รวมถึงกำหนดไม่ให้โรงแรมรับสัตว์เลี้ยงอย่างสุนัขที่มีความดุร้ายให้เข้าพักในโรงแรม เป็นต้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

(1) แนวทางกำหนดมาตรการทางกฎหมาย

สำหรับแนวทางการออกมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยนั้น อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยคำแนะนำของคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม สามารถออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม¹ ดังนั้นจึงสามารถออกกฎกระทรวงว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขมาตรฐานสำหรับการประกอบกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ทั้งนี้ อาจมีการกำหนดมาตรการอย่างน้อยในประเด็น ดังนี้

- คำนิยามคำศัพท์ของคำที่เกี่ยวข้อง โดยอย่างน้อยจะต้องกำหนดคำนิยามของคำว่า สัตว์เลี้ยง สัตว์ให้ความช่วยเหลือมนุษย์ที่บกพร่องทางร่างกาย ห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก ห้องพักทั่วไป เป็นต้น

- หน้าที่ของผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม กล่าวคือ หน้าที่ที่ผู้ประกอบการและผู้จัดการโรงแรมต้องรับผิดชอบร่วมกัน โดยอย่างน้อยจะต้องประกอบด้วยหน้าที่ในการติดป้ายให้ชัดเจนเพื่อแสดงให้ทราบโดยทั่วกันว่าโรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก หน้าที่ในการกำหนดให้ห้องพักใดเป็นห้องพักที่

¹ มาตรา 13 พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักและห้องพักใดเป็นห้องพักทั่วไป และให้ติดป้ายที่บริเวณทางเข้าห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักเพื่อแสดงให้ผู้เข้าพักทราบ เป็นต้น

- การดูแลสุขอนามัยของโรงแรมและการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

สำหรับมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมดูแลด้านสุขอนามัยของโรงแรมและมาตรการควบคุมการเลี้ยงสัตว์นั้น อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขโดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข สามารถออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการต่างๆ² ดังนั้นจึงสามารถออกกฎกระทรวงว่าด้วยการควบคุมดูแลกิจการโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักที่บังคับโดยทั่วไปทุกท้องถิ่น โดยมีการกำหนดมาตรการดูแลด้านสุขอนามัยไว้ เช่น มาตรการทำความสะอาดห้องพักที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก มาตรการสำหรับควบคุมร้านอาหาร ร้านสปา ร้านนวด และสระว่ายน้ำ เป็นต้น ทั้งนี้ควรมีการกำหนดข้อยกเว้นสำหรับสัตว์ให้ความช่วยเหลือผู้บกพร่องทางร่างกายเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยอนุญาตให้สัตว์ให้ความช่วยเหลือเหล่านี้เข้าไปบริเวณด้านในของร้านอาหารได้ยกเว้นบริเวณประกอบอาหาร สามารถเข้าไปด้านในสถานบริการอย่างร้านสปา ร้านนวด และสระว่ายน้ำได้ แต่จะต้องให้รออยู่บริเวณต้อนรับของร้านสปาหรือร้านนวด รวมถึงให้รออยู่ที่บริเวณขอบสระว่ายน้ำโดยไม่อนุญาตให้ลงไปในสระว่ายน้ำ เพื่อเป็นการคุ้มครองลูกค้าหรือผู้ใช้บริการคนอื่นๆ ด้วย

มาตรการในการควบคุมสัตว์เลี้ยงที่เข้าพักในโรงแรม เช่น ให้โรงแรมจะต้องกำหนดนโยบายให้ผู้เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงควบคุมสัตว์เลี้ยงเมื่ออยู่ในบริเวณสาธารณะของโรงแรมโดยการล่ามสัตว์ไว้ตลอดเวลา ควบคุมดูแลสัตว์เลี้ยงไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ รวมถึงกำหนดไม่ให้โรงแรมรับสัตว์เลี้ยงที่มีความดุร้ายให้เข้าพักในโรงแรม

- การกำหนดให้มีระบบระบายอากาศเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร สำหรับมาตรการเกี่ยวกับระบบระบายอากาศดังกล่าว อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคาร สามารถออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดระบบการจัดการเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของอาคาร³ ดังนั้นจึงสามารถออกกฎกระทรวงว่าด้วยระบบที่เกี่ยวกับการรักษาสีสิ่งแวดล้อมภายในอาคารโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยกำหนดให้โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักจะต้องมีระบบระบายอากาศของห้องพักที่สัตว์เลี้ยงเข้าพักแยกเป็นอิสระจากระบบระบายอากาศของห้องพักทั่วไป

² มาตรา 10 (3) พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

³ มาตรา 8 (6) พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

รวมถึงระบบอื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับการดูแลรักษาโรงแรมให้ปลอดภัยต่อการพักอาศัย และจะไม่เกิดอันตรายต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก

(2) ประเด็นที่น่าสนใจสำหรับศึกษาเพิ่มเติม

เนื่องจากงานเอกัตศึกษานี้ ผู้เขียนได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับกิจการโรงแรม ที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก โดยเน้นศึกษามาตรการที่ควบคุมด้านสุขอนามัยของโรงแรม เพื่อให้โรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักอยู่ในสภาพที่เหมาะสมกับการพักอาศัยของผู้เข้าพัก ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายขึ้นต่อสุขภาพของผู้เข้าพัก ทั้งผู้ที่เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยงและผู้ที่ไม่ได้เข้าพักพร้อมสัตว์เลี้ยง

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมีความเห็นว่านอกจากผู้เข้าพักในโรงแรมแล้ว ประชาชนที่อาศัยในบริเวณข้างเคียงของโรงแรมอาจได้รับผลกระทบจากการที่โรงแรมอนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วย เช่น เสียงรบกวน หรือน้ำเสียจากการทำความสะอาดสิ่งสกปรกที่เกิดจากสัตว์เลี้ยงภายในโรงแรม ดังนั้น ผู้เขียนจึงเสนอแนะว่าควรมีการศึกษามาตรการควบคุมกิจการโรงแรมในส่วนที่เกี่ยวกับการป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณข้างเคียงโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพักด้วยว่ามีความเหมาะสมแล้วหรือไม่ประการใด โดยหากไม่เหมาะสม จะได้มีการศึกษาเพื่อหาแนวทางที่จะช่วยป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณข้างเคียงโรงแรมที่อนุญาตให้สัตว์เลี้ยงเข้าพัก

บรรณานุกรม

หนังสือ

สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2556). คู่มือการดำเนินงานด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมสำหรับสาธารณสุขอำเภอ การจัดการเหตุรำคาญและกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ,

สำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2557). คู่มือปฏิบัติงาน ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน.

สถาบันบำราศนราดูร. (2560) คู่มือการปรับปรุงคุณภาพอากาศภายในสถานพยาบาล.

งานศึกษาอิสระ

นฤมล ดวงเพชร. (2557). “แนวทางการพัฒนาการให้บริการโรงแรมที่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าพัก”. การศึกษาโดยอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สำนักวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, เชียงราย.

สุรรัตน์ แซ่จง. (2558). “โครงการจัดตั้ง ด็อกทาวน์ รีสอร์ท”. การค้นคว้าอิสระ นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารธุรกิจบัณฑิตและการผลิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ออนไลน์

แคนู (9 เมษายน 2556). ถึงผู้ที่รักหมาและนำไปเที่ยวค้างคืนตามแหล่งท่องเที่ยวด้วยกรุณาอ่านสักนิด. สืบค้นจาก <https://pantip.com/topic/30351461>

รณภพ เวียงสิมมา. เอกสารประกอบการบรรยายกฎหมายโรงแรม. [ออนไลน์], 24 มกราคม 2562. สืบค้นจาก

http://www.pokkrongnakhon.com/datacenter/doc_download/kohdmaihotel.pdf

ศรัชฌา กาญจนสิงห์. มาตรการควบคุมสัตว์เลี้ยงในเมืองไทย. [ออนไลน์], 18 มีนาคม 2562. สืบค้นจาก <http://www.openbase.in.th/node/1834>

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ (สสส.). โรคติดต่อจากสัตว์เลี้ยง. [ออนไลน์], 18 มีนาคม 2562. สืบค้นจาก <https://www.thaihealth.or.th/Content/40324-โรคติดต่อจากสัตว์เลี้ยง.html>

Air Rescue. How Do Pets Contribute to Indoor Air Pollution?. [Online], 20 เมษายน 2562. Retrieved from <https://www.airrescueflorida.com/blog/2017/12/how-do-pets-contribute-to-indoor-air-pollution/>

Animal Legal & Historical Center, Michigan State University. FAQ: Dogs in Restaurants. [ออนไลน์], 1 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://www.animallaw.info/article/faq-dogs-restaurants>

CNT Editors. Should All Hotels Allow Pets?. [Online], March 2, 2019. Retrieved from <https://www.cntraveler.com/story/should-all-hotels-allow-pets>

Disability Rights Section, Civil Rights Division, U.S. Department of Justice, Frequently Asked Questions about Service Animals and the ADA. [ออนไลน์], 1 เมษายน 2562. ค้นหาค้างจาก https://www.ada.gov/regs2010/service_animal_qa.html

HonestDocs. โรคจากสัตว์เลี้ยง (หมาและแมว) ที่อาจนำมาสู่คนในบ้าน. [ออนไลน์], 14 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://www.honestdocs.co/diseases-from-cats-and-dogs>

HonestDocs. วิธีการกำจัดอึสุนัข. [ออนไลน์], 14 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://www.honestdocs.co/how-to-clean-up-dog-poop>

Michelle Stevens-Stanford. Your dog could make me sick. [Online], 22 มกราคม 2562. Retrieved from <https://www.usatoday.com/story/opinion/2016/01/29/pets-allergies-dogs-dangerous-world-column/79427042/>

Pet Travel. Pet Friendly Hotel Pet Policies. [Online], 22 มกราคม 2562. Retrieved from https://www.pettravel.com/passports_hotel_chainpol.cfm

Simon Shadow. Pet-Friendly Hotels Guide. [Online], 22 มกราคม 2562. Retrieved from <https://animals.howstuffworks.com/pets/pet-travel/pet-friendly-hotels.htm>

US Legal. Civil Penalty Law and Legal Definition. [ออนไลน์]. 20 เมษายน 2562. สืบค้นจาก <https://definitions.uslegal.com/c/civil-penalty/>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานพระราชบัญญัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โรงแรม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๔๗ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เป็นปีที่ ๕๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ให้ประกาศว่า พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงแรม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๕ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. ๒๕๔๗”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช ๒๔๗๘

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) พระราชบัญญัติโรงแรม (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๓) พระราชบัญญัติโรงแรม (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๙๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) พระราชบัญญัติโรงแรม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓

สำหรับรดากฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับอื่นใดในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑/ตอนพิเศษ ๗๐ ก/หน้า ๑๒/๑๒ พุทธศักราช ๒๕๔๗

“โรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง

(๑) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน

(๒) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น

(๓) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดที่ใช้บริการที่พักชั่วคราวของโรงแรม

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม

“นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยแต่งตั้งจาก

(๑) ข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป หรือ

(๒) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป หรือ

(๓) ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน ออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นหรือออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรมคณะหนึ่ง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมอนามัย ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผน

ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม นายกษมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว นายกษมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ นายกษมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมหรือด้านการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงการกระจายผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมไปตามประเภทของโรงแรมที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๓ เป็นกรรมการ

ให้ผู้อำนวยการปกครองเป็นเลขานุการ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทน

สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๗ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิในประเภทเดียวกันเป็นกรรมการแทน และให้ผู้นั้นได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งดำรงตำแหน่งครบวาระแล้ว แต่ยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิใหม่

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองคราวติดต่อกัน

มาตรา ๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะไม่สุจริตต่อหน้าที่หรือมีความประพฤติเสื่อมเสีย
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๙ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามมาตรา ๑๓
- (๒) ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในการออกประกาศกำหนดเขตท้องที่หนึ่งท้องที่ใดเป็นเขตดোকใบอนุญาตตามมาตรา ๑๔
- (๓) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้
- (๔) เสนอแผนและมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการส่งเสริมและการกำกับดูแลธุรกิจโรงแรม
- (๕) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขกฎกระทรวงหรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดแทนคณะกรรมการหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ในกรณีที่คณะกรรมการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใด คณะกรรมการต้องแต่งตั้งผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นอนุกรรมการในเรื่องดังกล่าวด้วย เว้นแต่กรณีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาตามมาตรา ๑๐ (๓) ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมีส่วนได้เสียหรือประโยชน์เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว

ให้นำความในมาตรา ๙ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมีอำนาจเรียกบุคคลใดมาให้อภัยคำหรือให้ส่งเอกสาร หลักฐานหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร

หมวด ๒
การประกอบธุรกิจโรงแรม

มาตรา ๑๓ เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะหรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรมด้วย

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก และมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละ

ประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของห้องที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่จำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือสภาพแวดล้อม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศกำหนดเขตห้องที่หนึ่งห้องที่ใดเป็นเขตงดออกใบอนุญาตได้

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตอยู่ก่อนวันประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับและจะประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตต่อไปเมื่อประกาศดังกล่าวใช้บังคับแล้ว

มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๖ ผู้ขอรับใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
 - (๒) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย
 - (๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
 - (๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
 - (๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
 - (๖) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
 - (๗) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต
 - (๘) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยเหตุอื่นที่มีสาเหตุตาม (๖) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี
- ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่ง และต้องไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตาม (๘)

มาตรา ๑๗ ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๕ ผู้ขอรับใบอนุญาตอาจยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนในคราวเดียวกัน

เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ หากคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตาม

หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในประกาศที่ออกตามมาตรา ๑๕ ให้นายทะเบียนแจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในห้าวันทำการนับแต่วันยื่นคำขอ พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต

ในกรณีที่นายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งถูกต้อง และสมบูรณ์ ให้นายทะเบียนแจ้งเป็นหนังสือพร้อมทั้งส่งคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยไม่ชักช้า

หากหน่วยงานที่รับผิดชอบพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอรับใบอนุญาตไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการนั้น ให้นำหน่วยงานที่รับผิดชอบแจ้งต่อผู้ขอรับใบอนุญาตถึงความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ดังกล่าว พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไข และให้หน่วยงานที่รับผิดชอบแจ้งให้นายทะเบียนทราบโดยไม่ชักช้า

เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคสี่ หากผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นายทะเบียนคืนคำขอแก่ผู้ขอรับใบอนุญาต

ให้ถือว่าคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมที่ผู้ขอรับใบอนุญาตยื่นต่อนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งเป็นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำความในมาตรานี้ไปใช้บังคับกับกรณีที่ต้องมีการยื่นเอกสารอื่นที่มีใช้คำขอหรือเพื่อประกอบคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนนั้น หากมีกรณีให้ผู้ขอรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือต้องชำระค่าธรรมเนียมใด ๆ ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

มาตรา ๑๘ นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ เมื่อเห็นว่า สถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๓

ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออกใบอนุญาต หรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับผลการพิจารณาจากหน่วยงานตามมาตรา ๑๗

มาตรา ๑๙ ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุห้าปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

มาตรา ๒๐ ชื่อโรงแรมต้องเป็นอักษรไทยที่มองเห็นได้ชัดเจน แต่จะมีอักษรต่างประเทศกำกับไว้ท้ายหรือใต้ชื่ออักษรไทยด้วยก็ได้ และจะต้อง

(๑) ไม่พ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายกับพระปรมาภิไธย หรือพระนามของพระราชินี หรือองค์พระรัชทายาท

(๒) ไม่ซ้ำหรือพ้องกับชื่อโรงแรมอื่นที่ได้รับอนุญาตไว้แล้ว เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น

(๓) ไม่มีคำหรือความหมายหยาบคาย

มาตรา ๒๑ การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงแรมมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๓ ให้นายทะเบียนต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดให้มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต หากพ้นกำหนดหกสิบวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการดังต่อไปนี้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

- (๑) เปลี่ยนแปลงประเภทของโรงแรม
 - (๒) เพิ่มหรือลดจำนวนห้องพักในโรงแรมอันมีผลกระทบต่อโครงสร้างของโรงแรม
 - (๓) เปลี่ยนชื่อโรงแรม
- การขอและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการสูญหายหรือถูกทำลายดังกล่าว

มาตรา ๒๔ การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

การขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๒๕ ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมถึงแก่ความตาย และทายาทมีความประสงค์จะดำเนินธุรกิจโรงแรมต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือในกรณีที่มีทายาทหลายคนให้ทายาทด้วยกันนั้นตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับโอน

ใบอนุญาตภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมตาย ถ้ามิได้ยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ

ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ ให้นายทะเบียนอนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ

ในระหว่างระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเข้าประกอบธุรกิจโรงแรมโดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ทั้งนี้ จินกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งไม่อนุญาต

การขอรับโอนและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรี

ประกาศกำหนด

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ให้ใบอนุญาตสิ้นอายุนับแต่วันที่ที่มีการเลิกห้างหุ้นส่วน หรือนิติบุคคลนั้นสิ้นสภาพ

มาตรา ๒๗ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการในระหว่างอายุใบอนุญาตหรือเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ จะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

เมื่อได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณาและมีคำสั่งว่าจะควรอนุญาตให้เลิกได้เมื่อใด ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างไร ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายเนื่องจากเหตุอัคคีภัยหรือภัยอันตรายร้ายแรงอื่น ๆ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เหตุนั้นสิ้นสุดลง

หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่า ความเสียหายของโรงแรมดังกล่าวมีสภาพขัดต่อหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๓ ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหยุดดำเนินการทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่านายทะเบียนจะเห็นว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมได้ดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๓ แล้ว

ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายจนมีสภาพที่ไม่อาจแก้ไขได้ ให้ถือว่าใบอนุญาตสำหรับโรงแรมดังกล่าวสิ้นอายุนับแต่วันที่ได้รับความเสียหาย

มาตรา ๒๙ ให้นำความในมาตรา ๒๗ วรรคสอง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับกรณีใบอนุญาตสิ้นอายุตามมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๘ วรรคสาม และกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการตามมาตรา ๒๘ วรรคสอง โดยอนุโลม

หมวด ๓

การบริหารจัดการโรงแรม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๐ ให้ผู้ประกอบการกิจการโรงแรมจัดให้มีผู้จัดการคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดการ
โรงแรม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ผู้ประกอบการกิจการโรงแรมและผู้จัดการในโรงแรมหนึ่ง ๆ จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้จัดการ เว้นแต่จะเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ
ต้องห้ามตามมาตรา ๓๓ ที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกอบการกิจการโรงแรมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด
ถ้าผู้แจ้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๓ ให้นายทะเบียนออก
ใบรับแจ้งตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้งและให้
ผู้แจ้งเริ่มต้นเป็นผู้จัดการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ในกรณีที่นายทะเบียนตรวจพบในภายหลังว่า ผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารไว้
ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วนตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้
แจ้งมาดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๒ ในกรณีที่ผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เกินเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบการ
กิจการโรงแรมหรือบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๓ ที่ผู้ประกอบการ
กิจการโรงแรมหรือผู้จัดการมอบหมายเป็นผู้จัดการแทนได้ไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีเช่นว่านี้ให้บุคคลดังกล่าว
แจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เข้าดำเนินการแทน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ในกรณีที่ผู้จัดการพ้นจากหน้าที่ ให้ผู้ประกอบการโรงแรมแต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งเป็น
ผู้จัดการแทนและให้ผู้จัดการที่ได้รับแต่งตั้งนั้นแจ้งให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา ๓๑ เว้นแต่ใน
กรณีที่ผู้นั้นได้เคยแจ้งการเป็นผู้จัดการไว้แล้ว ให้ผู้ประกอบการโรงแรมแจ้งการเปลี่ยนแปลงผู้จัดการ
ให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ในกรณีที่ไมอาจ
แต่งตั้งผู้จัดการได้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้จัดการเดิมพ้นจากหน้าที่ ให้นำความในวรรคหนึ่ง รวมทั้ง
บทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ผู้ประกอบการกิจการโรงแรมหรือผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดการแทนตามวรรคหนึ่งให้
มีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้จัดการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๓ ผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
(๒) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดหรือ
มีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการ
รับรอง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๓) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่
คณะกรรมการกำหนด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถ
หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๕) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

(๗) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการโดยเหตุอื่นซึ่งมิใช่เหตุตาม (๖) แต่เวลาได้ลงพินมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

มาตรา ๓๔ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมตามมาตรา ๒๐ ติดไว้หน้าโรงแรม

(๒) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม

(๓) จัดให้มีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่หน้าห้องพักทุกห้อง

(๔) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม

(๕) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรมและห้องพักทุกห้อง และป้ายทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรม

(๖) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบตามมาตรา ๖๗๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง

(๗) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๘) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๙) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

(๑๐) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในโรงแรม

การดำเนินการใดที่ผู้จัดการต้องได้รับอนุมัติจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม หากผู้จัดการมีหนังสือขออนุมัติแล้วผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมเพิกเฉยหรือไม่ดำเนินการ ผู้จัดการไม่ต้องรับผิดชอบ

มาตรา ๓๕ ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพัก โดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก

ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งซ้ำกับรายการวันก่อนให้บันทึกรายการดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง

การบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึกทุกรายการให้ครบถ้วน ห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร

ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และต้องให้อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้

บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พัก ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๓๖ ผู้จัดการต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์แล้วให้นายทะเบียนทำใบรับมอบให้ไว้เป็นสำคัญ หากโรงแรมโดยอยู่ห่างไกลหรือไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดระยะเวลาส่งสำเนาดังกล่าวแล้วแจ้งให้ผู้จัดการทราบ

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ทะเบียนผู้พักที่เก็บรักษาไว้ในโรงแรมสูญหายหรือถูกทำลาย ผู้จัดการต้องดำเนินการขอคัดลอกสำเนาทะเบียนผู้พักนั้นจากนายทะเบียนมาเก็บรักษาไว้แทน

มาตรา ๓๘ ผู้จัดการมีหน้าที่

(๑) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในเขตโรงแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง หรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม

(๒) แจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบโดยทันทีในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าอาจมีหรือได้มีการหลบซ่อนหรือมั่วสุมหรือการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรมตาม (๑)

มาตรา ๓๙ ผู้จัดการอาจปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) มีเหตุอันควรสงสัยได้ว่าบุคคลนั้นจะเข้าไปหลบซ่อน มั่วสุม หรือกระทำการใดอันเป็นความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้พักอื่นในโรงแรม

(๒) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นไม่สามารถจ่ายค่าห้องพักได้

(๓) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ

(๔) มีเหตุอันสมควรประการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีตาม (๓) ถ้าผู้จัดการรับบุคคลนั้นเข้าพักจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อทราบด้วย

หมวด ๔

การควบคุมและการอุทธรณ์

มาตรา ๔๐ เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้นหรือดำเนินการแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควร

(๑) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ นายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการไม่ระงับการกระทำหรือดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีเป็นผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน ซึ่งจะต้องไม่เกินสี่ครั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

(๒) ในกรณีเป็นผู้จัดการให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน

ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาต จะประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตไม่ได้

ในกรณีที่นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมจัดหาโรงแรมที่มีมาตรฐานใกล้เคียงกันให้แก่ผู้พักหรือกำหนดวิธีการอื่นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ

มาตรา ๔๑ เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่า ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการผู้ใดมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๓๓ แล้วแต่กรณี ยกเว้นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ (๗)

(๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๔๐ วรรคสอง (๑) หรือเคยได้รับคำเตือนตามมาตรา ๔๐ วรรคสอง (๒) มาแล้ว และฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง วรรคสาม หรือวรรคสี่อีก

(๓) ใช้หรือยินยอมให้ใช้โรงแรมเป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ แล้วแต่กรณี และผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการต้องเลิกประกอบธุรกิจโรงแรมหรือจัดการโรงแรม ทั้งนี้ ในกรณีตาม (๒) นายทะเบียนไม่ต้องมีหนังสือเตือนให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา ๔๐ วรรคสองอีก

ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการเป็นบุคคลคนเดียวกันและมีพฤติการณ์ตาม (๒) หรือ (๓) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งใบอนุญาตและใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคลและผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลมีพฤติการณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมทราบ และแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรงตำแหน่งแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียนดำเนินการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ให้นำความในมาตรา ๔๐ วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับการเพิกถอนใบอนุญาต โดยอนุโลม

มาตรา ๔๒ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแล้วแต่กรณี ณ โรงแรมที่บุคคลดังกล่าวประกอบธุรกิจหรือจัดการ และให้ถือว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่ง เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น

มาตรา ๔๓ ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต หรือผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาต ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตตามมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๕ หรือผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตให้เลิกกิจการหรือให้เลิกกิจการภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใดตามมาตรา ๒๗ หรือผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา ๔๐ หรือผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา ๔๑ มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งหรือรับทราบคำสั่งของนายทะเบียน

ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ในระหว่างที่มีการอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการ หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕ แล้วแต่กรณี ดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่การอุทธรณ์ตามคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการเพราะมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๖ (๕) หรือ (๖) หรือมาตรา ๓๓ (๕) หรือ (๖) หรือมีพฤติการณ์ตามมาตรา ๔๑ (๓) ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา ๔๐ วรรคสี่ หรือมาตรา ๓๒ แล้วแต่กรณี รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๔ ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมต้องชำระค่าธรรมเนียมรายปีตามหลักเกณฑ์วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาที่ยังประกอบธุรกิจ ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละห้าต่อเดือน และถ้ายังไม่ยินยอมเสียค่าธรรมเนียมโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียม

และเงินเพิ่มครบจำนวน และให้นำความในมาตรา ๔๐ วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๕

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในโรงแรมในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบใบอนุญาต ทะเบียนผู้พัก บัตรทะเบียนผู้พัก สภาพและลักษณะของโรงแรม หรือตรวจสอบห้องพักที่ว่างหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงแรมที่เปิดใช้ร่วมกันหรือเข้าไปในโรงแรมในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) มีหนังสือเรียกผู้ประกอบการโรงแรม ผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ของโรงแรมมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของโรงแรมนั้นก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่การตรวจสอบใกล้จะเสร็จสิ้นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหากเน้นเข้าไปในการตรวจสอบจะมีการปกปิดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารหรือหลักฐานไปจากเดิม

มาตรา ๔๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวและหนังสือมอบหมายจากนายทะเบียนแก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๔๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม นายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

ส่วนที่ ๑

บททั่วไป

มาตรา ๔๘ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการกระทำการหรือดเว้นไม่กระทำการอันเป็นหน้าที่ของกรรมการผู้จัดการหรือ

บุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการประกอบธุรกิจโรงแรมของนิติบุคคลนั้น ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้
สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

ส่วนที่ ๒

โทษปรับทางปกครอง

มาตรา ๔๙ ให้นายทะเบียนมีอำนาจลงโทษปรับทางปกครองตามที่กำหนดไว้ใน

พระราชบัญญัตินี้

ในการลงโทษปรับทางปกครอง ให้นายทะเบียนคำนึงถึงความร้ายแรงแห่งพฤติกรรม
ที่กระทำผิด และในกรณีให้เห็นสมควร นายทะเบียนอาจมีคำสั่งให้ผู้นั้นดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขให้
ถูกต้องหรือเหมาะสมได้

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาโทษทางปกครองให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
และถ้าผู้ถูกลงโทษปรับทางปกครองไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครอง ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการ
บังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม และใน
กรณีไม่มีเจ้าหน้าที่ดำเนินการบังคับตามคำสั่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อ
บังคับชำระค่าปรับ ในกรณี ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคำสั่งให้ชำระค่าปรับนั้นชอบด้วยกฎหมายก็ให้
ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาและบังคับให้มีการยึดหรืออายัดทรัพย์สินขายทอดตลาดชำระ
ค่าปรับได้

มาตรา ๕๐ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ผู้ใด
ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๒ (๑) หรือ (๒) มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง
ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาทตลอดเวลา
ที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๕๑ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ผู้ใด
ฝ่าฝืนมาตรา ๒๒ (๓) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกิน
ห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๕๒ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ผู้ใด
ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทาง
ปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท

มาตรา ๕๓ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ผู้ใด
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๔๐
วรรคสี่ หรือมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองแสนบาทและปรับอีกวันละไม่เกิน
หนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๕๔ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕ หรือผู้
ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ต้องระวางโทษ
ปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท

มาตรา ๕๕ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕
ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา ๓๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา
๓๔ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) หรือ (๖) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท
และปรับอิกวันละไม่เกินหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๕๖ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้xorรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา ๒๕
ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา ๓๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา
๓๔ (๑๐) มาตรา ๓๕ วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษ
ปรับทางปกครองตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๕๗ ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา
๓๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๕ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๕๘ ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้มอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา ๓๒
ผู้ใดปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมโดยไม่มีเหตุตามมาตรา ๓๙ ต้องระวางโทษปรับ
ทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ส่วนที่ ๓

โทษอาญา

มาตรา ๕๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ
ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอิกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่า
ฝืนอยู่

มาตรา ๖๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๑ ผู้ใดแจ้งรายการเท็จลงในบัตรทะเบียนผู้พักหรือทะเบียนผู้พัก หรือ
ขีดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๕ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๖๒ ใบอนุญาตให้เปิดดำเนินกิจการโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช ๒๔๗๘ ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ใช้ได้จนกว่าจะสิ้นอายุ ใบอนุญาต

มาตรา ๖๓ ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตอยู่ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป ต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อนายทะเบียนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๑๓ ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตแล้วให้นายทะเบียนรับคำขอดังกล่าวเพื่อดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้นั้นประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียน

ในกรณีที่กฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๑๓ กำหนดให้โรงแรมต้องมีสถานที่จอดรถเพียงพอสอดคล้องกับจำนวนห้องพัก หรือกำหนดมิให้โรงแรมตั้งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ใดก็ตาม ในกรณีนี้มีให้นำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้บังคับกับโรงแรมตามวรรคหนึ่ง

ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งได้รับแจ้งการไม่อนุญาตจากนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ต้องเลิกประกอบธุรกิจโรงแรมภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการไม่อนุญาต ในกรณีดังกล่าว นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดหาโรงแรมที่มีมาตรฐานใกล้เคียงให้แก่ผู้พักหรือกำหนดวิธีการอื่นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์และสว่นได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ

ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคสาม ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๓

มาตรา ๖๔ ผู้ใดควบคุมและจัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช ๒๔๗๘ หรือจัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้อยู่แล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้าประสงค์จะเป็นผู้จัดการต่อไป ให้แจ้งต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้แจ้งแล้วให้เป็นผู้จัดการต่อไปได้จนกว่าจะถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ ในกรณีนี้มีให้นำมาตรา ๓๓ (๒) มาใช้บังคับ

มาตรา ๖๕ คำขออนุญาตเปิดดำเนินกิจการโรงแรมที่ได้อื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน และการอนุญาตให้เปลี่ยนชื่อหรือยี่ห้อ ให้ย้ายสถานที่ หรือให้เพิ่มหรือลดจำนวนห้องสำหรับพักที่ได้ให้ไว้ตามพระราชบัญญัติโรงแรม พุทธศักราช ๒๔๗๘ ให้ถือว่าเป็นคำขออนุญาตและการอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม

ในกรณีที่การขออนุญาตหรือการพิจารณาอนุญาตให้เปิดดำเนินกิจการโรงแรมตามวรรคหนึ่งมีข้อแตกต่างไปจากการขออนุญาตหรือการพิจารณาอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้ ให้การขออนุญาตหรือการพิจารณาอนุญาตนั้นเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติตามให้ถูกต้องภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้คำขอรับใบอนุญาตนั้นเป็นอันตกไป

ภาคผนวก ข

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานพระราชบัญญัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

การสาธารณสุข

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๓๕ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) พระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๕

(๓) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๕

(๕) พระราชบัญญัติสาธารณสุข (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๖) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย พุทธศักราช ๒๔๘๐

(๗) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๔

(๘) พระราชบัญญัติควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙/ตอนที่ ๓๘/หน้า ๒๗/๕ เมษายน ๒๕๓๕

“มูลฝอย”^๒ หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ซากสัตว์หรือสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น และหมายความรวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมีโฉนดของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้*

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงานหรือสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้*

“ตลาด” หมายความว่า สถานที่ซึ่งปกติจัดไว้ให้ผู้ใช้ไปรษณีย์เพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทสัตว์ปีก นို့สัตว์ปีก ผลไม้ หรืออาหารอันมีสภาพเปื้อนของสด ประกอบหรือปรุงแล้วหรือของเสียอื่น ๆ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการจำหน่ายสินค้าประเภทอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงบริเวณซึ่งจัดไว้สำหรับให้ผู้ใช้ไปรษณีย์ที่ชุมนุมเพื่อจำหน่ายสินค้าประเภทดังกล่าวเปื้อนประจำหรือเปื้อนครั้งคราวหรือตามวันที่กำหนด

“สถานที่จำหน่ายอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้เพื่อประกอบอาหารหรือปรุงอาหารจนสำเร็จและจำหน่ายให้ผู้ใช้สามารถบริโภคได้ทันที ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเปื้อนการจำหน่ายโดยจัดให้มีบริเวณไว้สำหรับการบริโภค ณ ที่นั้น หรือนำไปบริโภคที่อื่นก็ตาม

“สถานที่สะสมอาหาร” หมายความว่า อาคาร สถานที่ หรือบริเวณใด ๆ ที่มีใช้ที่หรือทางสาธารณะ ที่จัดไว้สำหรับเก็บอาหารอันมีสภาพเปื้อนของสดหรือของแห้งหรืออาหารในรูปลักษณะอื่นใด ซึ่งผู้ซื้อต้องนำไปทำ ประกอบ หรือปรุงเพื่อบริโภคในภายหลัง

“ราชการส่วนท้องถิ่น”^๓ หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า ข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ หรือข้อบังคับซึ่งตราขึ้นโดยราชการส่วนท้องถิ่น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น”^๔ หมายความว่า

(๑) นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

(๒) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล

(๓) นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

(๔) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร

(๕) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา

(๖) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วน

ท้องถิ่นนั้น

^๒ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “มูลฝอย” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^๓ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๔ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสาธารณสุข

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

[คำว่า “ขอขบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานสาธารณสุข กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมหรือยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้*

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการให้ไปไปตามพระราชบัญญัตินี้* รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดมาตรฐานสภาวะความเป็อยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน และวิธีดำเนินการเพื่อตรวจสอบควบคุมหรือกำกับดูแล หรือแก้ไขสิ่งที่จะมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้ใช้บังคับเป็การทั่วไปทุกท้องถิ่นหรือให้ใช้บังคับเฉพาะท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งก็ได้* และในกรณีที่กฎกระทรวงดังกล่าวจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิควิชาการหรือเป็นเรื่องที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคมให้ไปไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๗ เมื่อมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ใช้บังคับในท้องถิ่นใดให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีกิจการหรือการดำเนินการตามกฎกระทรวงดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของท้องถิ่นนั้นดำเนินการให้ไปไปตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง ในกรณีนี้ หากมีการแจ้งเป็ให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือแก้ไขปรับปรุงข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ใช้บังคับอยู่จนมีกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ เพื่อกำหนดรายละเอียดการดำเนินการในเขตท้องถิ่นนั้นให้ไปไปตามกฎกระทรวงดังกล่าวได้*

มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” (๖) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๖ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อบัญญัติท้องถิ่นใดขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ให้บังคับตามกฎกระทรวงนั้น ทั้งนี้ เว้นแต่กรณีที่มีความจำเป็นหรือมีเหตุผลเป็นพิเศษเฉพาะท้องถิ่นราชการส่วนท้องถิ่นอาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องใดขัดหรือแย้งกับที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๖ ได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๘ ในกรณีที่เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสภาวะความเป็อยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนซึ่งจำเป็นต้องมีการแก้ไขโดยเร่งด่วนให้อธิบดีกรมอนามัยมีอำนาจออกคำสั่งให้เจ้าของวัตถุหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดหรืออาจเกิดความเสียหายดังกล่าวระงับการกระทำหรือให้กระทำการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหาย เช่นว่านั้นได้ตามที่เห็นสมควร

ถ้าบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งตามวรรคหนึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในระยะเวลาตามสมควร อธิบดีกรมอนามัยจะสั่งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขปฏิบัติการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายดังกล่าวนั้นแทนก็ได้ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่พฤติการณ์ และบุคคลซึ่งได้รับคำสั่งดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีกรมอนามัยแจ้งแก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดปฏิบัติการตามความในวรรคสองสำหรับในเขตท้องที่จังหวัดนั้น

มาตรา ๘/๑^๗ ในการพิจารณาออกคำสั่งตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง อธิบดีกรมอนามัยอาจให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาโดยไม่ชักช้า

หมวด ๒

คณะกรรมการสาธารณสุข

มาตรา ๙^๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการสาธารณสุข” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงสาธารณสุขประธานกรรมการ อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ อธิบดีกรมควบคุมโรค อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมวิชาการเกษตร อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปลัดกรุงเทพมหานคร นายกษมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย นายกษมาคมองคศิริการบริหารส่วนจังหวัดแห่งประเทศไทย นายกษมาคมองคศิริการบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทยและผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินสี่คน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้

^๗ มาตรา ๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๘ มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

ความสามารถหรือประสบการณ์ในด้านกฎหมายสาธารณสุข การอนามัยสิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกรรมการให้อธิบดีกรมอนามัยเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีในการกำหนดนโยบาย แผนงานและมาตรการเกี่ยวกับการสาธารณสุข และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ เกี่ยวกับการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

(๒) ศึกษา วิเคราะห์ผลสะท้อนความเห็นต่อรัฐมนตรีในการปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และคำสั่งเกี่ยวกับการสาธารณสุข

(๓) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวง และตราพระราชกฤษฎีกาในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น

(๔) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) กำหนดโครงการและประสานงานระหว่างส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ควบคุม สอดส่องการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อรัฐมนตรี

(๖/๑)^๑ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินการของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ และตามที่กฎหมายกำหนดไว้*

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้ประกอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๑๑^๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร วรราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งมีเขตอำนาจในท้องถิ่นใดไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ให้คณะกรรมการ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แจ้งตมผู้มีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น เพื่อสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ หรือแก้ไขการดำเนินการให้ไปโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี
กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้*

^๑ มาตรา ๑๐ (๖/๑) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๑} มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๑๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ ๑๐ โทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่งที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเปิดการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งขอมให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้นหรือของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๕ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเปิดองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็เสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และให้นำมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็หนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาได้* ในกรณีที่เห็นสมควร คณะกรรมการอาจมอบหมายให้คณะอนุกรรมการซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา ๑๖ คณะหนึ่งคณะใด เป็ผู้มีอำนาจออกคำสั่งดังกล่าวแทนคณะกรรมการเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะอนุกรรมการนั้นได้*

หมวด ๒/๑

คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร^{๑๑}

^{๑๑} หมวด ๒/๑ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร มาตรา ๑๗/๑ ถึง มาตรา ๑๗/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑๗/๑^{๑๒} ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) อัยการจังหวัด ปลัดจังหวัด เกษตรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด ท้องถิ่นจังหวัด ปศุสัตว์จังหวัด โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด สวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นกรรมการ

(๓) นายกเทศมนตรี จำนวนหนึ่งคน และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหนึ่งคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง เพื่อกิจกรรม และในกรณีที่จังหวัดใดมีองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษ หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นกรรมการด้วย

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชนซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เพื่อกิจกรรมและเลขานุการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๗/๒^{๑๓} ให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ

(๒) รองปลัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งปลัดกระทรวงสาธารณสุขมอบหมาย รองปลัดกรุงเทพมหานครซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครมอบหมาย ผู้อำนวยการสำนักเทคนิคกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักสิ่งแวดล้อมกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมควบคุมโรค ผู้แทนกรมปศุสัตว์ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผู้แทนกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ ผู้แทนกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ผู้แทนกรมอนามัย ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม จำนวนไม่เกินสี่คน และผู้แทนภาคประชาชน ซึ่งประธานกรรมการแต่งตั้ง จำนวนไม่เกินสองคน เป็นกรรมการ

ให้ผู้ว่าราชการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร เพื่อกิจกรรมและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน และให้ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

^{๑๒} มาตรา ๑๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๓} มาตรา ๑๗/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑๗/๓^{๑๔} คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดหรือในเขตกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน และมาตรการตามมาตรา ๑๐ (๑)

(๒) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขตามที่รัฐมนตรี หรือคณะกรรมการมอบหมาย

(๓) ให้ความเห็นแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่น และให้คำปรึกษาหรือสนับสนุนราชการส่วนท้องถิ่นและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ให้สอดคล้องกับแนวทางที่คณะกรรมการกำหนด

(๔) ประสานงาน สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพในการดำเนินการของส่วนราชการและราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตามโครงการที่คณะกรรมการกำหนด โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชนด้วย

(๕) สอดส่องหรือกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุขเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนการรณรงค์และสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อม

(๗) ตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘/๑

(๘) ออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

(๙) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้ปฏิบัติอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด หรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร หรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๗/๔^{๑๕} การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) และกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๗/๕^{๑๖} การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ และการประชุมของคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัด คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร และคณะอนุกรรมการที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๓

^{๑๔} มาตรา ๑๗/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๕} มาตรา ๑๗/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๖} มาตรา ๑๗/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

การจัดการสิ่งปฏิภูลและมูลฝอย^{๑๗}

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑๘^{๑๘} การเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจรวมกับหน่วยงานของรัฐหรือราชการส่วนท้องถิ่นอื่นดำเนินการภายใต้ชื่อกองรวมกันก็ได้* แต่ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะโดยส่วนรวม รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงโดยคำแนะนำของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการร่วมกันได้*

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการตามวรรคหนึ่งแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น หรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอยตามมาตรา ๑๙ ก็ได้*

บทบัญญัติตามมาตรา ๑๙ นี้ ให้ใช้บังคับกับการจัดการของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน แต่ให้ผู้ดำเนินการโรงงานที่มีของเสียอันตราย และผู้ดำเนินการรับทำการเก็บ ขนหรือกำจัดของเสียอันตรายดังกล่าว แจกการดำเนินการเปิดหนังสือต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑๙ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอย โดยทำเปิดธุรกิจหรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๐ เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอย ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามการถย เท ทิ้ง หรือทำให้สูงขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิภูล หรือมูลฝอย นอกจากในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้*

(๒) กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๓) กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอยหรือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพหรือลักษณะการใช้* อาคารหรือสถานที่นั้น ๆ

มาตรา ๒๑ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือบุคคลอื่นที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบให้ดำเนินการแทน ในการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอยไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ การจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๑๗} ชื่อหมวด ๓ การจัดการสิ่งปฏิภูลและมูลฝอย แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^{๑๘} มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^{๑๙} มาตรา ๒๐ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

มูลฝอยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้งดำเนินการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ ปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการชั้นสูงตามลักษณะการให้บริการที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๙ จะพึงเรียกเก็บได้*

(๖) กำหนดการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

[คำว่า “ขบัตัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สุขลักษณะของอาคาร สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๑ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารหรือส่วนของอาคารใดหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งติดเนื่องกับอาคาร มีสภาพชำรุดทรุดโทรม หรือปล่อยให้สภาพทรุดโทรมจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือมีลักษณะไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้ประโยชน์อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารนั้นจัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอนอาคาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งติดเนื่องกับอาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือจัดการอย่างอื่นตามความจำเป็นเพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะภายในเวลาซึ่งกำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๒ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารใดมีสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระสะสมไว้มากเกินสมควร หรือจัดสิ่งของเหล่านั้นซับซ้อนกันเกินไป จนอาจเป็นเหตุให้ใช้ประโยชน์อยู่อาศัยของสัตว์ให้โทษใด ๆ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้ประโยชน์อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารย้ายสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระออกจากอาคารนั้น หรือให้จัดสิ่งของเหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อมิให้ใช้ประโยชน์อยู่อาศัยหรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะหรือให้กำจัดสัตว์ซึ่งเป็นพาหะของโรคภายในเวลาที่กำหนดให้ตามสมควร

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดดำเนินการตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒ และผู้นั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการแทนได้โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวต้งเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับกรนั้น

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมิให้อาคารใดมีคนอยู่มากเกินไปจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ที่อยู่ในอาคารนั้น ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดจำนวนคนต่อจำนวนพื้นที่ของอาคารที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพความเจริญ จำนวนประชากร และย่านชุมชนของแต่ละท้องถิ่น

เมื่อมีประกาศของรัฐมนตริตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารตามประกาศนั้นยอมหรือจัดให้อาคารของตนมีคนอยู่เกินจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๕

เหตุรำคาญ

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณ

ใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็เหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใดเป็เหตุให้กลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็พิษ หรือเป็หรือจนจะเป็ที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็เหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) อาคารอันเป็ที่อยู่ของคนหรือสัตว์โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็พิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็พิษขอยงพอเพียงจนเป็เหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็อันตรายต่อสุขภาพ

(๔) การกระทำใด ๆ อันเป็เหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็เหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็อันตรายต่อสุขภาพ

(๕) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๖ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่ง ๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็หนังสือเพื่อระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้*

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็หนังสือให้บุคคลซึ่งเป็ต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับกรก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้*

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่งร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญ

นั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องแปดผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งแปดหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้*

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องแปดผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความแปดอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งแปดหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะแปดที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้*

มาตรา ๒๘/๑^{๒๐} เมื่อปรากฏว่ามีเหตุรำคาญเกิดขึ้นตามมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ แปดบริเวณกว้างจนก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศกำหนดให้บริเวณดังกล่าวแปดพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา การระงับเหตุรำคาญตามวรรคหนึ่ง และการจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้แปดไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

ในกรณีที่เหตุรำคาญตามวรรคหนึ่งได้ระงับจนไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศยกเลิกพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญนั้นโดยไม่ชักช้า

หมวด ๖ การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

มาตรา ๒๙ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความแปดอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้*

^{๒๐} มาตรา ๒๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจกำหนดให้ปิดเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด หรือไม่เกินจำนวนที่กำหนด หรือเปิดเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทตั้งอยู่ในภายใต้มาตรการอย่งใดอย่างหนึ่งก็ได้*

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่สำหรับการกักสัตว์ไว้จากอุบัติเหตุอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้*

หมวด ๗

กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๑ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา ๓๒ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้ปิดกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (๑) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๓ เมื่อพนักงาหนดเกา์สิบวันนับแต่นั้นที่ขอขบัญญัติทอองถิ่นตามมาตรา ๓๒

(๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ได้ดำเนินการตามประเภทที่มีขอขบัญญัติทอองถิ่นกำหนดให้ปฏิบัติงานที่ตอองมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เปดการศฯ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจา์พนักงานทอองถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจา์พนักงานทอองถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายตอสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในขอขบัญญัติทอองถิ่นตามมาตรา ๓๒ (๒) ก็ได้*

ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แหว่

เดียว

[คำว 9 “ขอขบัญญัติทอองถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แหว่พระราชบัญญัติการ

สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๘

ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ได้จัดตั้งตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจา์พนักงาน

ทอองถิ่นตามมาตรา ๕๖

การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เปดตลาดภายหลังจากที่เจา์

พนักงานทอองถิ่นได้ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้ว จะกระทำได้ตอเมื่อได้รับอนุญาต

เป็นหนังสือจากเจา์พนักงานทอองถิ่นตามมาตรา ๕๖

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก้กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนทอองถิ่นหรือ

องคการของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินการตลาดจะตอองปฏิบัติ

เช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแหว่พระราชบัญญัตินี้ด้วย และให้เจา์พนักงานทอองถิ่นมี

อำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามวรรคนี้ปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้*

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลตลาด ใ้ราชการส่วนทอองถิ่นมีอำนาจ

ออกขอขบัญญัติทอองถิ่นดังตอไปนี้

(๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แพนผังและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะ

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่เกี่ยวข้อง

กับการดำเนินการตลาด

(๓) กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติ

เกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาดใ้ทุกตอองตามสุขลักษณะและอนามัย การ

จัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มี

ป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

[คำว 9 “ขอขบัญญัติทอองถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แหว่พระราชบัญญัติการ

สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๖ ผู้ใดขายของหรือชรายขายของในตลาด ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๗

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๗ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการขายของในตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ขายของ และผู้ชรายขายของในตลาดปฏิบัติให้ถูกต้องเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบริเวณที่ขายของ สุขลักษณะส่วนบุคคล และสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปรง เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่าง ๆ

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๓๘ ผู้ใดจะจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใจเปิดการขายของในตลาด ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ ถ้าสถานที่ดังกล่าวมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร ต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อขอรับหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๗ ก่อนการจัดตั้ง

มาตรา ๓๙ ผู้จัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหาร ซึ่งได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๖ หรือหนังสือรับรองการแจ้งตามมาตรา ๔๘ และผู้จำหน่าย ทำ ประกอบ ปรง เก็บหรือสะสมอาหารในสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๘ ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๔๐ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้ง

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๐ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมหรือกำกับดูแลสถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหารที่ได้รับใบอนุญาต หรือได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทของสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามประเภทของอาหารหรือตามลักษณะของสถานที่ประกอบกิจการหรือตามวิธีการจำหน่าย

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้ง ใช้น้ำและดูแลรักษาสถานที่และสุขลักษณะของบริเวณที่ใช้จำหน่ายอาหาร ที่จัดไว้สำหรับบริโภคอาหาร ที่ใช้ทำ ประกอบ หรือปรงอาหาร หรือที่ใส่สะสมอาหาร

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

(๔) กำหนดเวลาจำหน่ายอาหาร

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ปรุงอาหารและผู้ให้บริการ

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของอาหาร กรรมวิธีการจำหน่าย ทำประกอบ ปรุง เก็บรักษาหรือสะสมอาหาร

(๗) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของภาชนะ อุปกรณ์ น้ำใช้ และของใช้อื่น ๆ [คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๙ การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

มาตรา ๔๑ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป

ห้ามมิให้ผู้จำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ไม่อาจจะเปิดการจำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งใดเปิดปกติหรือเรื้อรัง เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคสอง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระบุชนิด หรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า และสถานที่ที่จะจัดวางสินค้า เพื่อจำหน่ายในกรณีที่จะมีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งใดเปิดปกติ รวมทั้งจะกำหนดเงื่อนไขของขงใดตามที่เห็นสมควรไว้ในใบอนุญาตด้วยก็ได้*

การเปลี่ยนแปลงชนิดหรือประเภทของสินค้า ลักษณะวิธีการจำหน่ายสินค้า หรือสถานที่จัดวางสินค้าให้แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาต จะกระทำได้อีกเมื่อผู้รับใบอนุญาตได้ขงติดต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ขงแจ้งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตแล้ว

มาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นด้วยความเห็นชอบของเจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกประกาศดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเปิดเขตห้ามจำหน่ายหรือซื้อสินค้าโดยเด็ดขาด

(๒) กำหนดบริเวณที่หรือทางสาธารณะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพื้นที่ดังกล่าวเปิดเขตที่ห้ามจำหน่ายสินค้าบางชนิดหรือบางประเภท หรือเปิดเขตห้ามจำหน่ายสินค้าตามกำหนดเวลา หรือเปิดเขตห้ามจำหน่ายสินค้าโดยวิธีการจำหน่ายในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการจำหน่ายสินค้าในบริเวณนั้น

ในการดำเนินการตาม (๑) หรือ (๒) ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นปดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สถานที่ทำการของราชการส่วนท้องถิ่นและบริเวณที่จะกำหนดเปิดเขตตาม (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี และต้องกำหนดวันที่จะบังคับตามประกาศนั้นมีให้น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันประกาศ

มาตรา ๔๓ เพื่อประโยชน์ของประชาชนและการควบคุมการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะส่วนบุคคลของผู้จำหน่ายหรือผู้ขายจำหน่ายสินค้า

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำประกอบ ปรง เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ น้ำใช้และของใช้ต่าง ๆ

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดวางสินค้าและการเรขายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ

(๔) กำหนดเวลาสำหรับการจำหน่ายสินค้า

(๕) กำหนดการอื่นที่จำเป็นเพื่อการรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันโรคติดต่อ

[คำว่า “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แกะไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๑๐

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

มาตรา ๔๔ เพื่อปฏิบัติการให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเปื้อนหนังสือหรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้ปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือรับรองการแจ้งหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(๓) แนะนำให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการแจ้งหรือตามข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) ยึดหรืออายัดสิ่งของใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(๕) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใด ๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะหรือจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใด ๆ เปื้อนปริมาณตามสมควรเพื่อเปื้อนตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้*

ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น บุคคลดังกล่าวจะต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดใน

กฎกระทรวงตบุงคคซึ่งเกี่ยวข้องในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วย และให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

[คำว ๑ “ขบบัญญัติทอูงถัน” แกไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๕ ในกรณีทีปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามทีระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ขบบัญญัติทอูงถันหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานทอูงถันทีกำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานทอูงถันมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแกไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้และถผู้ดำเนินกิจการไม่แกไข หรือถการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานทอูงถันจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นทีพอใจแก่เจ้าพนักงานทอูงถันว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้*

คำสั่งของเจ้าพนักงานทอูงถันตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาทีจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ขงไม่ขยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่ถกรณีทีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีทีไม่พบผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนินกิจการไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณียลงทะเบียนตอบรับหรือปศคำสั่งนั้นไว้ในทีเปิดเผยเห็นได้ขงย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำกรงานของผู้ดำเนินกิจการ และให้ถถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาทีคำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

[คำว ๑ “ขบบัญญัติทอูงถัน” แกไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๖ ในกรณีทีเจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุทีไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ทีฝ่าฝืนตบุงคทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ขบบัญญัติทอูงถัน หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานทอูงถันเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า และให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งตรวจพบเหตุ นั้นแจ้งตบุงคคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี พิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๑^{๒๑}

ในกรณีทีเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นวเหตุตามวรรคหนึ่งจะมีผลกระทบต่อสุขภาพความเป๋อยู่ทีเหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน หรือจะเป๋อันตรายอย่งร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป๋ส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแกไขโดยเร็ดด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแกไขหรือระงับเหตุ นั้น หรือดำเนินการใด ๆ เพื่อแกไขหรือระงับเหตุ นั้นได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานทอูงถันทราบ

[คำว ๑ “ขบบัญญัติทอูงถัน” แกไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

^{๒๑} มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง แกไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๔๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุข และผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ เป็เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และเพื่อประโยชน์ในการจับกุมหรือปราบปรามผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๑๑

หนังสือรับรองการแจ้ง

มาตรา ๔๘ การแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบเพื่อดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๘ และหนังสือรับรองการแจ้ง ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับแจ้ง ให้ออกใบรับแก่ผู้แจ้งเพื่อใช้เป็หลักฐานในการประกอบกิจการตามที่แจ้งได้ชั่วคราวในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นยังมีได้ออกหนังสือรับรองการแจ้ง

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจการแจ้งให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ถ้าการแจ้งเป็ไปโดยถูกต้องให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง

ในใบรับแจ้งหรือหนังสือรับรองการแจ้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้*

ในกรณีที่การแจ้งไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ผู้แจ้งทราบภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับการแจ้ง ถ้าผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้การแจ้งของผู้แจ้งเป็อันสิ้นผล แต่ถ้าผู้แจ้งได้ดำเนินการแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกหนังสือรับรองการแจ้งให้ผู้แจ้งภายในเจ็ดวันทำการ นับแต่วันที่ได้รับการแจ้งซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องตามแบบที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๔๙ ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งต้องแสดงหนังสือรับรองการแจ้งไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ที่ดำเนินกิจการตลอดเวลาที่ดำเนินกิจการ

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่หนังสือรับรองการแจ้งสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับหนังสือรับรองการแจ้งยื่นคำขอรับใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งภายในสิบห้าวินนับแต่วันที่ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนและการออกใบแทนหนังสือรับรองการแจ้งให้เป็ไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๑ เมื่อผู้แจ้งตามมาตรา ๔๘ ประสงค์จะเลิกกิจการหรือโอนการดำเนิน
กิจการให้แก่บุคคลอื่น ให้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบด้วย

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่ผู้ดำเนินการใดดำเนินการตามทีระบุไว้ใน
พระราชบัญญัตินี้โดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และเคยได้รับโทษตาม
พระราชบัญญัตินี้เพราะเหตุที่ฝ่าฝืนดำเนินการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาแล้วครั้งหนึ่ง
ยังฝ่าฝืนดำเนินการโดยมิได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไป ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้*
ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ ถ้ายังฝ่า
ฝืนอีกให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งห้ามการดำเนินการนั้นไว้ตามเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกิน
สองปีก็ได้*

มาตรา ๕๓ การแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๘ และคำสั่งของเจ้า
พนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๒ ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้แจ้งหรือผู้ดำเนินการทราบ ในกรณีที่
ไม่พบตัวหรือไม่ยอมรับหนังสือ ให้ส่งหนังสือการแจ้งหรือคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือไปรษณีย์
นั้นไว้วันที่เปิดเผยเห็นได้ชัด ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ที่ควรรับหนังสือ และให้ถือว่าผู้
นั้นได้ทราบหนังสือดังกล่าวแล้วตั้งแต่วันที่หนังสือไปถึงหรือวันปิดหนังสือ แล้วแต่กรณี

หมวด ๑๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ใบอนุญาต

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้การประกอบกิจการใดหรือการ
กระทำใดต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติ
ท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาตในเรื่องนั้นได้*

เพื่อประโยชน์ในการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัย
เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของ
คณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทหรือขนาดของกิจการ
หลักเกณฑ์ในการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และ
เงื่อนไขที่ผู้ขออนุญาตจะต้องดำเนินการก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง^{๒๒}

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

^{๒๒} มาตรา ๕๔ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๕๕ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่ 9 วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอกินใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอ พร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุ ใบอนุญาต

หลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุ ใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้า พนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้อง หรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้อง และสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็ที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอ พร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วย เหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือ ครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมี คำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละ ไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็แต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบ ก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๗ ผู้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดย เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้* ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูก ทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกไปแทนใบอนุญาตให้ไปทำตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่น่าปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตสำหรับกิจการใดไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๖๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาต และการไม่ปฏิบัติหรือการปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้น ก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสถานะความเป็อยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๖๑ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็หนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไมพบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปะตคำสั่งนั้นไว้ในที่ปะทเผยเห็นโดงรย ญ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำกาารงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือวผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๒ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับกาประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไมได้จนกวจะพ้นกำหนดหนึ่งปนับแต่วันที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๑๓

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

มาตรา ๖๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๖๔ บรรดาธรรมเนียมและครุปรับตามพระราชบัญญัตินี้ให้ปดรายได*
ของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๖๕ ในกรณีที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนิน
กิจการที่ต้องงงตจเจ้าพนักงานท้องถิ่นกฉนดำเนินกิจการหรือตชงได้รับใบอนุญาตตาม
พระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราและตาม
ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียม
ภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระครุปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่คงชำระ เว้น
แต่ผู้แจ้งหรือผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้ออกเลิกการดำเนินกิจการนั้นกฉนถึงกำหนดการเสีย
ค่าธรรมเนียมครั้งต่อไปตามที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งคงชำระค่าธรรมเนียม
ติดตฉกันเกินกวสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไวจนกว
จะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

หมวด ๑๔ การกฤษฎีกา

การอุทธรณP

มาตรา ๖๖^{๒๓} ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒
มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๘ วรรคห้า มาตรา ๕๒
หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง หรือมีคำสั่งในเรื่องการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่อนุญาตให้ตชออายุ
ใบอนุญาต หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงาน
สาธารณสุขมีคำสั่งตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง ถ้าผู้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณP
เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุทุเลาการบังคับตามคำสั่ง เว้นแต่คณะกรรมการ
พิจารณาอุทธรณจะเห็นสมควรให้มีการทุเลาการบังคับตามคำสั่งนั้นไว้ชั่วคราว

มาตรา ๖๖/๑^{๒๔} ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ ประกอบด้วย

(๑) อธิบดีกรมอนามัย เป็นประธานกรรมการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๒๓} มาตรา ๖๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๔} มาตรา ๖๖/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

(๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ ผู้แทนกรมปศุสัตว์ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นกรรมการ

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ หรือประสบการณ์ในด้านการสาธารณสุขและการอนามัยสิ่งแวดล้อมไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ในจำนวนนี้ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนอย่างน้อยหนึ่งคน

ให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

การแต่งตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคหนึ่ง (๓) ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๖๖/๒^{๒๕} ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งตามมาตรา ๖๖

(๒) มีหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ช้อยคำ หรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

(๓) สอบถามข้อเท็จจริงหรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา ๖๖/๓^{๒๖} การประชุมคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ และการแต่งตั้งและการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้นำมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๗^{๒๗} ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วแต่กรณี คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

หมวด ๑๕

สำนักกำหนดโทษ

มาตรา ๖๘^{๒๘} ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

^{๒๕} มาตรา ๖๖/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๖} มาตรา ๖๖/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๗} มาตรา ๖๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๖๘/๑^{๒๙} ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เปื้อนพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙^{๓๐} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัยตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ วรรคสอง หรือนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดตามมาตรา ๘ วรรคสาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๐^{๓๑} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการตามมาตรา ๑๗ คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดหรือคณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครตามมาตรา ๑๗/๓ (๘) หรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๒ (๒) โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๑^{๓๒} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๙ มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๒^{๓๓} ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามมาตรา ๓๘ ซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ผู้ใดจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่สะสมอาหารตามวรรคหนึ่ง ซึ่งมีพื้นที่ไม่เกินสองร้อยตารางเมตร โดยไม่มีหนังสือรับรองการแจ้ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

มาตรา ๗๓^{๓๔} ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) มาตรา ๓๒ (๒) มาตรา ๓๕ (๑) หรือ (๔) หรือมาตรา ๔๐ (๒) หรือ (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๕ (๒) หรือ (๓) หรือมาตรา ๔๐ (๑) (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท

^{๒๘} มาตรา ๖๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๒๙} มาตรา ๖๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^{๓๐} มาตรา ๖๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๑} มาตรา ๗๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๒} มาตรา ๗๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๓} มาตรา ๗๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๔} มาตรา ๗๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๗๓/๑^{๓๕} ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๑) (๒) (๓) หรือ (๖) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อหรือมูลฝอยที่เปื้อนพิษหรืออันตรายจากชุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๓/๒^{๓๖} ผู้รับอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งออกตามความในมาตรา ๒๐ (๕) ในกรณีเกี่ยวกับมูลฝอยติดเชื้อ หรือมูลฝอยที่เปื้อนพิษหรืออันตรายจากชุมชนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

[คำว ๑ “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

มาตรา ๗๔^{๓๗} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศที่ออกตามมาตรา ๒๘/๑ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๗ วรรคสอง หรือมาตรา ๒๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๕^{๓๘} เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๔ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันห้าร้อยบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๗๖^{๓๙} ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ วรรคสอง หรือมาตรา ๔๑ วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๗^{๔๐} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๑ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๑) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๘^{๔๑} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ (๒) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

^{๓๕} มาตรา ๗๓/๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๖} มาตรา ๗๓/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

^{๓๗} มาตรา ๗๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๘} มาตรา ๗๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๓๙} มาตรา ๗๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๔๐} มาตรา ๗๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๔๑} มาตรา ๗๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๗๙^๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียก หรือไม่ยอมแจงชข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐาน หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๔ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๐^๓ ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่งที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ มาตรา ๕๒ หรือมาตรา ๖๕ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง

มาตรา ๘๑^๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๒^๕ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๓^๖ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท

มาตรา ๘๔^๗ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๘๔/๑^๘ ในกรณีผู้กระทำความผิดนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการ และละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

^๒ มาตรา ๗๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๓ มาตรา ๘๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๔ มาตรา ๘๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๕ มาตรา ๘๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๖ มาตรา ๘๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๗ มาตรา ๘๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

^๘ มาตรา ๘๔/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๘๕^{๔๙} ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบ

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็คณะกรรมการ และให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรุงเทพมหานครเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด และผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด เป็คณะกรรมการ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็เลขานุการ และให้* นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเป็ ผู้ช่วยเลขานุการอีกไม่เกินสองคน

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าเห็นว่ผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก หรือไม่ควรถูกฟ้องร้อง ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบมีอำนาจเปรียบเทียบ

สำหรับความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็ความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกิน สามเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คณะกรรมการเปรียบเทียบอาจ มอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบได้ด้วยการเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบและเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ให้ไปไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศ กำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค้ำประกันตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่9 วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หมวด ๑๖ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๘๖ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการใดตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและกิจการนั้นมีลักษณะ เชดเดียวกับกิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตหรือต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตาม พระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นประกอบกิจการนั้นต่อไปได้เสมือนเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตหรือเป็นผู้ที่ได้แจ้ง และได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว แต่เมื่อใบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุและผู้นั้น ยังคงประสงค์จะดำเนินกิจการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการขอรับใบอนุญาตหรือแจ้งตาม พระราชบัญญัตินี้ก่อนการดำเนินการ

มาตรา ๘๗ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่ไม่ต้องแจ้งและได้รับหนังสือรับรองการแจ้ง ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่๑๐กิจการที่จะต้องแจ้ง และได้รับหนังสือรับรองการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ และมีใช๑๐ผู้ได้รับใบอนุญาตอยู่แล้วตาม

มาตรา ๘๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๘๖ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป แต่จะต้องมาดำเนินการแจ้งต้อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๘๘ ผู้ซึ่งประกอบกิจการใดที่มีได้ไปกิจการที่ต้องได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ แต่กิจการที่จะต้องได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไป แต่จะต้องมายื่นคำขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ยังคงประกอบกิจการได้ต่อไปจนกว่าจะมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๙ บรรดากิจการต่ง ๆ ที่กำหนดให้ปิดกิจการซึ่งเป็ที่รังเกียจหรืออาจเป็อันตรายแก่สุขภาพตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และการแต่งผมตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้ถือว่าเป็นกิจการที่เป็อันตรายต่อสุขภาพ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๑ หรือมาตรา ๓๒

มาตรา ๙๐ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ ขับัญญัติ เทศบัญญัติ ขับังคับ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขซึ่งได้ออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ประกาศ ขับัญญัติท้องถิ่น หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้

[คำว ๑ “ขับัญญัติท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐]

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
อนันท์ ปันยารชุน
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติควบคุมการใช้จุจาระเปื้อนป่วย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งเปื้อนกฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินงานควบคุมดูแลในต้ำนสาธารณสุข ได้ใช้บังคับมานานแล้ว แม้วรจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกหลายครั้งก็ตาม แต่ด็ยังไม่อาจทันต้อสภาพความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของสังคม จำเปื้อนต้องขยายขอบเขตการกำกับดูแลกิจการต้อง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาธารณสุขในต้ำนต้อง ๆ ให้อ่างกว้างขึ้น เพื่อสามารถนำมาปรับใช้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้* ทันท่วงที และโดยที่ในปจจุบันเปื้อนที่ยอมรับวการสาธารณสุขเปื้อนเรื่องเกี่ยวกับความเปื้อนอยู่และสภาพแวดล้อมของมนุษย์อยงใกล้เคียง แต่บทบัญญัติของกฎหมายปจจุบันยังมีได้กำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามยสิ่งแวดล้อมไว้อยงเพียงพอและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้สมควรปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมให้สีลักษณะการกำกับดูแลและติดตาม และปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่และบทกำหนดโทษตามกฎหมายปจจุบันให้สามารถบังคับให้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายอย่างเคร่งครัด ฉะนั้น เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในต้ำนการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามยสิ่งแวดล้อม สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการใช้จุจาระเปื้อนป่วยเสียใหม่ และรวมกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

*พระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้ไปไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕^{๕๐}

มาตรา ๓๕ ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก้ไขคำว “อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ” เป็น “อธิบดีกรมควบคุมโรค”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้จัดตั้งส่วนราชการขึ้นใหม่โดยมีภารกิจใหม่ ซึ่งได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้ไปไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม นั้นแล้ว และเนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวได้* บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการเดิมมาเปื้อนของส่วนราชการใหม่ โดยให้มีการแก้ไขบทบัญญัติต้อง ๆ ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่โอนไปต้อย ฉะนั้น เพื่ออนวัติให้ไปไปตามหลักการที่ปรากฏในพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับการโอนส่วนราชการ เพื่อให้* ผู้เกี่ยวข้องมีความชัดเจนในการใช้กฎหมายโดยไม่ต้องไปค้นหาในกฎหมายโอนอำนาจหน้าที่วตามกฎหมายใดได้มีการโอนภารกิจของส่วนราชการหรือผู้รับผิดชอบตามกฎหมายนั้นไปเปื้อนของหน่วยงานใดหรือผู้ใดแล้ว โดยแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการเปลี่ยนชื่อส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับการโอนอำนาจหน้าที่ และเพิ่มผู้แทนส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วนราชการเดิมมาเปื้อนของส่วน

ราชการใหม่รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิกแล้ว ซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามพระราชบัญญัติ และพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐^{๕๑}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดบทนิยามคำว่า “มูลฝอย” ยังไม่ชัดเจน ซึ่งทำให้อำนาจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยมีความซ้ำซ้อนกัน บทนิยามในเรื่อง “ราชการส่วนท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ไม่สอดคล้องกับกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งผลจากการปฏิรูประบบ ราชการเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๔๕ ได้เปลี่ยนแปลงหน่วยงานกำกับดูแลราชการส่วนท้องถิ่น และยังมี หน่วยงานอื่นที่ทำหน้าที่สนับสนุนและเกี่ยวข้องกับการดำเนินการในเรื่องการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูล ฝอย จึงต้องปรับปรุงประกอบในคณะกรรมการสาธารณสุข นอกจากนี้การดำเนินงานเรื่องการจัด สิ่งปฏิกูลและมูลฝอยไม่ได้ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและ กำหนดวิธีการในเรื่องดังกล่าวประกอบกับมิได้มีบทกำหนดโทษในเรื่องมูลฝอยติดเชื้อและมูลฝอยที่ เปื้อนพิษหรืออันตรายจากชุมชนไว้วางรวมถึงสมควรกำหนดให้อำนาจรัฐมนตรีโดยคำแนะนำของ คณะกรรมการสาธารณสุขออกประกาศเรื่องที่เกี่ยวข้องทางเทคนิควิชาการหรือเรื่องที่ต้องมี การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามสภาพสังคม เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐^{๕๒}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่ 9 วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๒๒ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดประกอบด้วย กรรมการตามมาตรา ๑๗/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็กรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตาม มาตรา ๑๗/๑ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่คืนหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดซึ่งรับผิดชอบ งานด้านกฎหมายและการอนามัยสิ่งแวดล้อม ด้านละหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๓ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยกรรมการตามมาตรา ๑๗/๒ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครเป็

^{๕๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔/ตอนที่ ๒๘ ก/หน้า ๑/๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐

^{๕๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๔/ตอนที่ ๖๕ ก/หน้า ๔๘/๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๐

กรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการสาธารณสุขกรุงเทพมหานครไปพลางก่อน จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๗/๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ ไซ้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน และให้ผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดสำนักอนามัยกรุงเทพมหานครซึ่งรับผิดชอบงานด้านกฎหมายหรือการอนามัยสิ่งแวดล้อมหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๔ ในวาระเริ่มแรก ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกอบด้วยการ กรรมการตามมาตรา ๖๖/๑ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ และให้รองอธิบดีกรมอนามัยซึ่งอธิบดีกรมอนามัยมอบหมายเป็ กรรมการและเลขานุการ ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการ แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๖๖/๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัติฯ ไซ้บังคับ ทั้งนี้ ให้อธิบดีกรมอนามัยแต่งตั้งข้าราชการในสังกัดกรมอนามัยจำนวนสองคน เป็ ผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๕ อุทธรณ์ที่ได้ยื่นและยังค้างพิจารณาอยู่ในวันก่อกวนวันที่ พระราชบัญญัติฯ ไซ้บังคับ ให้ผู้อำนวยการของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๖๖/๑ แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฯ นี้ด้วย

มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัติฯ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีกลไกหรือหน่วยงานที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่ โดยตรง ทำให้การจัดการปัญหาด้านอนามัยสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ประกอบกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีปัจจัยที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนมากขึ้น สมควรกำหนดให้มีคณะกรรมการสาธารณสุขจังหวัดและคณะกรรมการสาธารณสุข กรุงเทพมหานครทำหน้าที่ขับเคลื่อนการบังคับใช้กฎหมายในระดับพื้นที่โดยคำนึงถึงหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจประกาศพื้นที่ควบคุมเหตุรำคาญเพื่อระงับ และจัดการตามความจำเป็นมิให้เหตุรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีก ตลอดจนกำหนดให้ผู้อนุญาตในกิจการ บางประเภทหรือบางขนาดต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาต นอกจากนี้ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ให้เกิด ความครอบคลุมโดยให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์P ให้รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษและบทบัญญัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบให้* เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติฯ นี้

ภาคผนวก ค

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานพระราชบัญญัติกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ควบคุมอาคาร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคาร และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้ และรวมเป็นกฎหมายฉบับเดียวกัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจะใช้บังคับในท้องที่ใด มีบริเวณเพียงใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำหรับเขตท้องที่ได้มีการประกาศให้ใช้บังคับผังเมืองรวมตามกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือเขตท้องที่ได้เคยมีการประกาศดังกล่าว ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับตามเขตของผังเมืองรวมนั้นโดยไม่ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา^๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำหรับอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ อาคารชุมนุมคน และโรงแรมสรรพ ให้ใช้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้บังคับไม่ว่าท้องที่อาคารนั้นตั้งอยู่จะได้มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ก็ตาม^๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๙

(๒) พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔

(๓) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๙๒ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้ พุทธศักราช ๒๔๗๖

(๕) พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖/ตอนที่ ๘๐/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๑๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๒ มาตรา ๒ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^๓ มาตรา ๒ วรรคสาม เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน และ
สิ่งทีสร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง

(๑) อัฒจันทร์หรือสิ่งทีสร้างขึ้นอย่างอื่นเพื่อใช้เป็นที่ชุมนุมของประชาชน

(๒) เขื่อน สะพาน อุโมงค์ ทางหรือทอระบายน้ำ อุโมงค์ คานเรือ ทาหน้า ทาจอดเรือ
รั้ว กำแพง หรือประตู ทีสร้างขึ้นติดต่อกันหรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะหรือสิ่งทีสร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไปใช้สอย

(๓) ป้ายหรือสิ่งทีสร้างขึ้นสำหรับติดหรือตั้งป้าย

(๔) ทีติดหรือตั้งไว้เหนือที่สาธารณะและมีขนาดเกินหนึ่งตารางเมตร หรือมี
น้ำหนักรวมทั้งโครงสร้างเกินสิบกิโลกรัม

(๕) ทีติดหรือตั้งไว้ในระยะห่างจากที่สาธารณะซึ่งเมื่อวัดในทางราบแล้ว
ระยะห่างจากที่สาธารณะมีน้อยกว่าความสูงของป้ายนั้นเมื่อวัดจากพื้นดิน และมีขนาดหรือมีน้ำหนัก
เกินกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๖) พื้นทีหรือสิ่งทีสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่จอดรถ ทีกัลัรบรถ และทางเข้าออกของรถ
สำหรับอาคารทีกำหนดตามมาตรา ๘ (๙)

(๗) สิ่งทีสร้างขึ้นอย่างอื่นตามทีกำหนดในกฎกระทรวง

ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึงสวนต่าง ๆ ของอาคารด้วย

“อาคารสูง”^๔ หมายความว่า อาคารทีบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ทีมีความสูง
ตั้งแต่ยี่สิบสามเมตรขึ้นไป การวัดความสูงของอาคารให้วัดจากระดับพื้นดินทีก่อสร้างถึงพื้นดาดฟ้า
สำหรับอาคารทรงจั่ว หรือปั้นหยาให้วัดจากระดับพื้นดินทีก่อสร้างถึงยอดผนังของชั้นสูงสุด

“อาคารขนาดใหญ่พิเศษ”^๕ หมายความว่า อาคารทีก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้พื้นที่อาคาร
หรือส่วนใดของอาคารเป็นทีอยู่อาศัย หรือประกอบกิจการประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมี
พื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันตั้งแต่หนึ่งหมื่นตารางเมตรขึ้นไป

“อาคารชุมนุมคน”^๖ หมายความว่า อาคารหรือส่วนใดของอาคารทีบุคคลอาจเข้าไป
ภายในเพื่อประโยชน์ในการชุมนุมคนทีมีพื้นที่ตั้งแต่หนึ่งพันตารางเมตรขึ้นไป หรือชุมนุมคนได้ตั้งแต่
ห้าร้อยคนขึ้นไป

“โรงมหรสพ”^๗ หมายความว่า อาคารหรือส่วนใดของอาคารทีใช้เป็นสถานที่สำหรับ
ฉายภาพยนตร์ แสดงละคร แสดงดนตรี หรือการแสดงรื่นเริงอื่นใด และมีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดให้
สาธารณชนเข้าชมการแสดงนั้นเป็นปกติธุระ โดยจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “อาคารสูง” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๓

^๕ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “อาคารขนาดใหญ่พิเศษ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๓

^๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “อาคารชุมนุมคน” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๓

^๗ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “โรงมหรสพ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ที่สาธารณะ” หมายความว่า ที่ซึ่งเปิดหรือยินยอมให้ประชาชนเข้าไปหรือใช้เป็นทางสัญจรได้ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าตอบแทนหรือไม่

“แผนผังบริเวณ” หมายความว่า แผนที่แสดงลักษณะ ที่ตั้ง และขอบเขตของที่ดิน และอาคารที่ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้ รวมทั้งแสดงลักษณะและขอบเขตของที่สาธารณะ และอาคารในบริเวณที่ดินที่ติดต่อดังกล่าวด้วย

“แบบแปลน” หมายความว่า แบบเพื่อประโยชน์ในการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร โดยมีรูปแสดงรายละเอียดส่วนสำคัญ ขนาดเครื่องหมายวัสดุ และการใช้สอยต่าง ๆ ของอาคารอย่างชัดเจนพอที่จะใช้ในการดำเนินการได้

“รายการประกอบแบบแปลน” หมายความว่า ข้อความชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับคุณภาพ และชนิดของวัสดุ ตลอดจนวิธีปฏิบัติหรือวิธีการสำหรับการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารเพื่อให้เป็นไปตามแบบแปลน

“รายการคำนวณ” หมายความว่า รายการแสดงวิธีการคำนวณกำลังของวัสดุการรับน้ำหนักและกำลังต้านทานของส่วนต่าง ๆ ของอาคาร

“ก่อสร้าง” หมายความว่า สร้างอาคารขึ้นใหม่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขึ้นแทนของเดิมหรือไม่

“ดัดแปลง” หมายความว่า เปลี่ยนแปลง ต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยายซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างของอาคารหรือส่วนต่าง ๆ ของอาคาร ซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิม และมีใช้การซ่อมแซมหรือการดัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ซ่อมแซม” หมายความว่า ซ่อมหรือเปลี่ยนส่วนต่าง ๆ ของอาคารให้คงสภาพเดิม

“รื้อถอน” หมายความว่า รื้อส่วนอันเป็นโครงสร้างของอาคารออกไป เช่น เสา คาน ตง หรือส่วนอื่นของโครงสร้างตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เขตเพลิงไหม้” หมายความว่า บริเวณที่เกิดเพลิงไหม้อาคารตั้งแต่สามสิบหลังคาเรือนขึ้นไปหรือมีเนื้อที่ตั้งแต่หนึ่งไร่ขึ้นไป รวมทั้งบริเวณที่อยู่ติดต่อกภายในระยะสามสิบเมตรโดยรอบบริเวณที่เกิดเพลิงไหม้ด้วย

“ผู้ควบคุมงาน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรับผิดชอบในการอำนวยความสะดวก การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร

“ผู้ดำเนินการ” หมายความว่า เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารซึ่งกระทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารด้วยตนเอง และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งตกลงรับกระทำการดังกล่าวไม่ว่าจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม และผู้รับจ้างช่วง

“ผู้ครอบครองอาคาร” หมายความว่า ผู้จัดการของนิติบุคคลอาคารชุดสำหรับทรัพย์สินส่วนกลางตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดด้วย

“ผู้ตรวจสอบ” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม หรือผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นแล้วแต่กรณี ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้

^๕ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้ครอบครองอาคาร” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

^๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้ตรวจสอบ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

“นายตรวจ” หมายความว่า ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งให้เป็นนายตรวจ
 “นายช่าง”^{๑๐} หมายความว่า ข้าราชการหรือพนักงานของราชการส่วนท้องถิ่น
 ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งให้เป็นนายช่าง หรือวิศวกรหรือสถาปนิกซึ่งอธิบดีกรมโยธาธิการ
 และผังเมือง*แต่งตั้งให้เป็นนายช่าง

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วน
 จังหวัด กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์การปกครองท้องถิ่นอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้
 เป็นราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้

“ข้อบัญญัติท้องถิ่น” หมายความว่า กฎซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจนิติบัญญัติของ
 ราชการส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบัญญัติ ข้อบังคับสุขาภิบาล ข้อบัญญัติจังหวัด ข้อบัญญัติ
 กรุงเทพมหานคร หรือข้อบัญญัติเมืองพัทยา เป็นต้น

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น”^{๑๑} หมายความว่า

- (๑) นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล
- (๒) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๓) ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การ
 บริหารส่วนตำบล
- (๔) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- (๕) นายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา
- (๖) ผู้บริหารท้องถิ่นขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด
 สำหรับในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
 และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง

- (๑) กำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือยกเว้น
 ค่าธรรมเนียม
- (๒) กำหนดแบบคำขออนุญาต ใบอนุญาต ใบรับรอง ใบแทน ตลอดจนแบบของ
 คำสั่งหรือแบบอื่นใดที่จะใช้ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
- (๓) กำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
 กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

บททั่วไป

^{๑๐} มาตรา ๔ นิยามคำว่า “นายช่าง” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)
 พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๑} มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุม
 อาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๖ พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่พระที่นั่งหรือพระราชวัง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงยกเว้น ผ่อนผัน หรือกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเกี่ยวกับอาคาร ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) อาคารของกระทรวง ทบวง กรม ที่ใช้ในราชการหรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์

(๒) อาคารของราชการส่วนท้องถิ่น ที่ใช้ในราชการหรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์

(๓) อาคารขององค์การของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย ที่ใช้ในกิจการขององค์การหรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) โบราณสถาน วัดวาอาราม หรืออาคารต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อการศาสนา ซึ่งมีกฎหมายควบคุมการก่อสร้างไว้แล้วโดยเฉพาะ

(๕) อาคารที่ทำการขององค์การระหว่างประเทศ หรืออาคารที่ทำการของหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๖) อาคารที่ทำการสถานทูตหรือสถานกงสุลต่างประเทศ

(๗) อาคารชั่วคราวเพื่อใช้ประโยชน์ในการก่อสร้างอาคารถาวร หรืออาคารเพื่อใช้ประโยชน์เป็นการชั่วคราวที่มีกำหนดเวลาการรื้อถอน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๘)^{๑๒} อาคารที่กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ จัดให้มีหรือพัฒนาเพื่อเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อย ทั้งนี้ ต้องมิใช่การยกเว้นหรือผ่อนผันเงื่อนไขเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง และความปลอดภัยของอาคาร หรือความปลอดภัยของผู้ซึ่งอยู่อาศัยหรือใช้อาคาร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๘^{๑๓} เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร ตลอดจนการอื่นที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคารมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) ประเภท ลักษณะ แบบ รูปทรง สัดส่วน ขนาด เนื้อที่ และที่ตั้งของอาคาร

(๒) การรับน้ำหนัก ความต้านทาน ความคงทน ตลอดจนลักษณะ และคุณสมบัติของวัสดุที่ใช้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๓) การรับน้ำหนัก ความต้านทาน ความคงทนของอาคาร และพื้นดินที่รองรับอาคาร

(๔) แบบและวิธีการเกี่ยวกับการติดตั้งระบบประปา ก๊าซ ไฟฟ้า เครื่องกล ความปลอดภัยเกี่ยวกับอัคคีภัยหรือภัยพิบัตินอกจากนี้ และการป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุฉุกเฉินนุ้่นวาย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๕) แบบและจำนวนของห้องน้ำและห้องส้วม

(๖) ระบบการจัดการเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของอาคาร เช่น ระบบการจัดแสงสว่าง การระบายอากาศ การปรับอากาศ การฟอกอากาศ การระบายน้ำ การบำบัดน้ำเสีย และการกำจัดขยะมูลฝอย และสิ่งปฏิกูล

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๗) ลักษณะ ระดับ ความสูง เนื้อที่ของที่ว่างภายนอกอาคาร หรือแนวอาคาร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๑๒} มาตรา ๗ (๘) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๑๓} มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๘) ระยะหรือระดับระหว่างอาคารกับอาคารหรือเขตที่ดินของผู้อื่น หรือระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ซอย ทางเท้า ทาง หรือที่สาธารณะ

(๙) พื้นที่หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่จอดรถ ที่กั๊บลรถ และทางเข้าออกของรถสำหรับอาคารบางชนิด หรือบางประเภท ตลอดจนลักษณะและขนาดของพื้นที่หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นดังกล่าว

(๑๐) บริเวณห้ามก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารชนิดใดหรือประเภทใด

(๑๑) หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้ายใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร

(๑๒) หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาต การอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การโอนใบอนุญาต การออกใบรับรอง และการออกใบแทนตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ออกแบบ ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการผู้ครอบครองอาคาร และเจ้าของอาคาร

(๑๔) คุณสมบัติเฉพาะและลักษณะต้องห้ามของผู้ตรวจสอบ ตลอดจนหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการขอขึ้นทะเบียน และการเพิกถอนการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ตรวจสอบ

(๑๕) หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการตรวจสอบอาคาร ติดตั้งและตรวจสอบอุปกรณ์ประกอบของอาคาร

(๑๖) ชนิดหรือประเภทของอาคารที่เจ้าของอาคาร หรือผู้ครอบครองอาคาร หรือผู้ดำเนินการต้องทำการประกันภัยความรับผิดชอบตามกฎหมายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลภายนอก

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งจะกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิคเกี่ยวกับการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ที่มีเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคารประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาก็ได้^{๑๔}

มาตรา ๘ ทวิ^{๑๕} เพื่อประโยชน์แห่งความปลอดภัยของประชาชน ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคารมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทหรือลักษณะของสิ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการขนส่งบุคคลในบริเวณใดในลักษณะกระเช้าไฟฟ้าหรือสิ่งอื่นใดที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน หรือออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทหรือลักษณะของสิ่งก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องเล่นในสวนสนุก หรือในสถานที่อื่นใดเพื่อประโยชน์ในลักษณะเดียวกันเป็นอาคารตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งต้องกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการก่อสร้าง การอนุญาตให้ใช้ การตรวจสอบ มาตรฐานการรับน้ำหนัก ความปลอดภัย และคุณสมบัติของวัสดุ หรืออุปกรณ์ที่จำเป็นเกี่ยวกับสิ่งนั้น ทั้งนี้ ตามความเหมาะสมของสิ่งก่อสร้างขึ้นแต่ละประเภทหรือแต่ละลักษณะ โดยอาจกำหนดให้แตกต่างจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๑๔} มาตรา ๘ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘

^{๑๕} มาตรา ๘ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๙^{๑๖} ในกรณีที่ได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดตามมาตรา ๘ แล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติตามกฎหมายกระทรวงนั้น เว้นแต่เป็นกรณีตามมาตรา ๑๐

ในกรณีที่ยังมีได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดตามมาตรา ๘ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องนั้นได้

ในกรณีที่ได้มีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องใดตามวรรคสองแล้ว ถ้าต่อมาได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องนั้น ให้ข้อกำหนดของข้อบัญญัติท้องถิ่นในส่วนที่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงเป็นอันยกเลิก และให้ข้อกำหนดของข้อบัญญัติท้องถิ่นในส่วนที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงยังคงใช้บังคับต่อไปได้จนกว่าจะมีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่ตามมาตรา ๑๐ แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงนั้นใช้บังคับ

การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคสามย่อมไม่กระทบกระเทือนต่อการดำเนินการที่ได้กระทำไปแล้วโดยถูกต้องตามข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

มาตรา ๑๐^{๑๗} ในกรณีที่ได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดตามมาตรา ๘ แล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องนั้นได้ในกรณี ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดรายละเอียดในเรื่องนั้นเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงโดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

(๒) เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องนั้นขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าวเนื่องจากมีความจำเป็น หรือมีเหตุผลพิเศษเฉพาะท้องถิ่น

การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตาม (๒) ให้มีผลใช้บังคับได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมอาคารและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

คณะกรรมการควบคุมอาคารจะต้องพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบในข้อบัญญัติท้องถิ่นตาม (๒) ให้เสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น ถ้าไม่ให้ความเห็นชอบให้แจ้งเหตุผลให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นทราบด้วย

ถ้าคณะกรรมการควบคุมอาคารพิจารณาข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นไม่เสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ถือว่าคณะกรรมการควบคุมอาคารได้ให้ความเห็นชอบในข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นแล้ว และให้ราชการส่วนท้องถิ่นเสนอรัฐมนตรีเพื่อส่งการต่อไป ถ้ารัฐมนตรีไม่ส่งการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น ให้ถือว่ารัฐมนตรีได้อนุมัติตามวรรคสอง

มาตรา ๑๐ ทวิ^{๑๘} ในกรณีที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคารเห็นว่าข้อบัญญัติท้องถิ่นใดที่ออกตามมาตรา ๑๐ (๑) ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๑๐ (๒) มีข้อกำหนดที่ก่อภาระหรือความยุ่งยากให้แก่ประชาชนเกินความจำเป็น หรือก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของประชาชน ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแจ้งให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นดำเนินการยกเลิกหรือแก้ไขข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวเสียใหม่ได้

^{๑๖} มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕
^{๑๗} มาตรา ๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕
^{๑๘} มาตรา ๑๐ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันรับแจ้งจากรัฐมนตรี กำหนดวันดังกล่าวให้หมายถึงวันในสมัยประชุมของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

การยกเลิกหรือแก้ไขข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่งย่อมไม่กระทบกระเทือนต่อการดำเนินการที่ได้กระทำไปแล้วโดยถูกต้องตามข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

มาตรา ๑๑ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๑๒ กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ ถ้าขัดหรือแย้งกับกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองให้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่สมควรห้ามการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารชนิดใดหรือประเภทใด ในบริเวณหนึ่งบริเวณใด แต่ยังไม่มีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดการตามมาตรา ๘ (๑๐) ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของอธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง*หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น แล้วแต่กรณี มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา ห้ามการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารในบริเวณนั้นเป็นการชั่วคราวได้ และให้ดำเนินการออกกฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ประกาศนั้นมีผลใช้บังคับ

ถ้าไม่มีการออกกฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประกาศดังกล่าวเป็นอันยกเลิก

มาตรา ๑๓ ทวิ^{๑๙} เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนซึ่งจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายอื่นแจ้งข้อห้าม ข้อจำกัด หรือข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารหรือการดำเนินการอย่างอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อดำเนินการตาม (๒)

(๒) ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดให้มีเอกสารเผยแพร่หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาตและการอนุญาตดำเนินการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนข้อมูลที่รับแจ้งตาม (๑) ไว้จำหน่ายหรือให้แก่ประชาชนซึ่งจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งคำเตือนไว้ในใบอนุญาตที่ได้ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ยังคงมีหน้าที่ต้องขออนุญาตเกี่ยวกับอาคารนั้นตามกฎหมายอื่นในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย

^{๑๙} มาตรา ๑๓ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

(๔) ราชการส่วนท้องถิ่นอาจจัดให้มีแบบแปลนอาคารต่าง ๆ ที่ได้มาตรฐานและถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง และหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ไว้จำหน่ายหรือให้แก่ประชาชนได้

มาตรา ๑๓ ตรี^{๒๐} ถ้าผู้ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้มีข้อสงสัยเกี่ยวกับ

(๑) การกำหนดระยะหรือระดับระหว่างอาคารกับอาคาร หรือเขตที่ดินของผู้อื่นหรือระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ซอย ทางเท้า หรือที่สาธารณะ หรือ

(๒) การกำหนดบริเวณห้ามก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย และใช้หรือเปลี่ยนแปลงใช้อาคารชนิดใดหรือประเภทใด

ผู้นั้นมีสิทธิหรือไปยังเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้โดยทำเป็นหนังสือ และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตอบข้อหารือนั้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ แต่ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่ามี ความจำเป็นต้องขอคำปรึกษาจากคณะกรรมการควบคุมอาคารเสียก่อนหรือมีเหตุจำเป็นอื่นใด ก็ให้ ขยายกำหนดเวลาดังกล่าวออกไปได้อีกไม่เกินสองคราว คราวละไม่เกินสามสิบวัน

ในกรณีที่ผู้หารือตามวรรคหนึ่งได้ดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือ เคลื่อนย้ายอาคารโดยถือปฏิบัติตามคำตอบข้อหารือของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ถ้าต่อมาปรากฏว่าเจ้า พนักงานท้องถิ่นได้ตอบข้อหารือไปโดยผิดพลาดเป็นเหตุให้ผู้หารือได้ดำเนินการดังกล่าวไปโดยไม่ ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตาม พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

หมวด ๒ มาตรา ๑๓ กฤษฎีกา

คณะกรรมการควบคุมอาคาร

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการควบคุมอาคาร ประกอบด้วยอธิบดีกรมโยธาธิการ และผังเมือง^{๒๑}*เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมการปกครอง ผู้แทนกรมทางหลวง ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด^{๒๒}* ผู้แทนสำนักผังเมือง^{๒๓}

^{๒๐} มาตรา ๑๓ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๒๑} มาตรา ๔๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของ ส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้แก้ไขคำใน พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จากคำว่า “อธิบดีกรมโยธาธิการ” เป็น “อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง”

^{๒๒} ข้อ ๖ แห่งประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ ๔๗ เรื่อง การแก้ไข เพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดให้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งใดอ้างถึงกรมอัยการ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับ ซึ่งกรมอัยการ กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่ อธิบดีกรมอัยการ รองอธิบดีกรมอัยการ ให้ถือว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งนั้นอ้างถึงสำนักงานอัยการสูงสุด นายกรัฐมนตรี อัยการสูงสุด และรองอัยการสูงสุด

^{๒๓} “สำนักผังเมือง” ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “กรมการผังเมือง” เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ต่อมาได้มีการปฏิรูประบบราชการเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ได้มีการรวมภารกิจของกรมโยธาธิการและกรมการผังเมือง เข้าด้วยกัน เป็น “กรมโยธาธิการและผังเมือง” ซึ่งมาตรา ๔๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับ

ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม* ผู้แทนกรุงเทพมหานคร
ผู้แทนคณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรมและผู้แทนคณะกรรมการควบคุมการ
ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมแห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินสี่คนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็น
กรรมการ และให้หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการควบคุมอาคาร เป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๕ กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี

ในกรณีมีการแต่งตั้งกรรมการในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ใน
ตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับ
วาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองคราวติดต่อกัน

มาตรา ๑๖ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๕ กรรมการซึ่ง
รัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ขอบด้วยกฎหมายให้จำคุก

เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๗ การประชุมของคณะกรรมการควบคุมอาคารต้องมีกรรมการมาประชุม
ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่หรือไม่
สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก

กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธาน

ในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๘ ให้คณะกรรมการควบคุมอาคารมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในการดำเนินการตามมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๐ ทวิ

(๒) ให้ความเห็นชอบในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๑๐ (๒)

(๓) ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือส่วนราชการในการปฏิบัติการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

การโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕
พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้แก้ไขถ้อยคำ ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยให้ตัดคำว่า “ผู้อำนวยการ
สำนักผังเมือง” ออก เพื่อให้สอดคล้องกับการยุบเลิกกรมการผังเมือง แต่ไม่ปรากฏว่ามีกรแก้ไของค์ประกอบของ
คณะกรรมการควบคุมอาคารที่เป็นผู้แทนสำนักผังเมือง

มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

(๔)^{๒๖} กำกับดูแลและตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและผู้ซึ่งมีหน้าที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๕)^{๒๗} รับขึ้นทะเบียนและเพิกถอนการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ตรวจสอบ

(๖)^{๒๘} ปฏิบัติการอื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๙ คณะกรรมการควบคุมอาคารอาจตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการควบคุมอาคารมอบหมายได้

ให้นำมาตรา ๑๗ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๒๐^{๒๙} ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการควบคุมอาคารขึ้นในกรมโยธาธิการและผังเมือง^{๓๐}* มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ปฏิบัติงานธุรการและงานวิชาการให้แก่คณะกรรมการควบคุมอาคาร

(๒) ปฏิบัติงานธุรการ ตรวจสอบข้อเท็จจริง และเสนอความเห็นแก่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(๓) ประสานงานและให้ความช่วยเหลือแก่ราชการส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนให้คำแนะนำแก่ภาคเอกชน

(๔) ปฏิบัติงานตามที่คณะกรรมการควบคุมอาคารมอบหมาย

หมวด ๓

การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย

และใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร

มาตรา ๒๑^{๓๑} ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ

มาตรา ๒๑ ทวิ^{๓๒} การก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารชนิดหรือประเภทที่กฎกระทรวงกำหนดให้มีการตรวจสอบงานออกแบบ และคำนวณสวนต่าง ๆ ของโครงสร้างอาคาร

^{๒๕} มาตรา ๑๘ (๓) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๒๖} มาตรา ๑๘ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๒๗} มาตรา ๑๘ (๕) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๒๘} มาตรา ๑๘ (๖) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๒๙} มาตรา ๒๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๓๐} เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ได้มีการปฏิรูประบบราชการ และมีการรวมภารกิจของกรมโยธาธิการและกรมการผังเมืองเข้าด้วยกัน เป็น “กรมโยธาธิการและผังเมือง”

^{๓๑} มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๓๒} มาตรา ๒๑ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

ผู้ขอรับใบอนุญาต หรือผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ต้องจัดให้มีการตรวจสอบงานออกแบบ และคำนวณ
ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๒ ผู้ใดจะรื้อถอนอาคารดังต่อไปนี้ ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ

(๑) อาคารที่มีส่วนสูงเกินสิบห้าเมตรซึ่งอยู่ห่างจากอาคารอื่นหรือที่สาธารณะน้อยกว่า
ความสูงของอาคาร

(๒) อาคารที่อยู่ห่างจากอาคารอื่นหรือที่สาธารณะน้อยกว่าสองเมตร

มาตรา ๒๓ (ยกเลิก)

มาตรา ๒๔ (ยกเลิก)

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่เป็นการยื่นคำขอรับใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจ
พิจารณาและออกใบอนุญาต หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผล ให้ผู้ขอรับ
ใบอนุญาตทราบภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่รับคำขอ

ในกรณีมีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาต หรือยังไม่อาจมี
คำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองคราว
คราวละไม่เกินสี่สิบห้าวัน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละคราวให้ผู้ขอรับ
ใบอนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง หรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วแล้วแต่กรณี

ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบอนุญาตหรือมีคำสั่งไม่อนุญาต ให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นแจ้งให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร
ที่ขออนุญาตนั้นมีลักษณะหรืออยู่ในประเภทที่ได้กำหนดเป็นวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมาย
ว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรม หรือเป็นวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพ
สถาปัตยกรรม ถ้าวิศวกรหรือสถาปนิกผู้รับผิดชอบในการนั้นตามทีระบุไว้ในคำขอมิได้เป็นผู้ได้รับ
ใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม หรือวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมาย
ดังกล่าว แล้วแต่กรณี ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นปฏิเสธไม่รับพิจารณาคำขอนั้น

มาตรา ๒๗ ในการตรวจพิจารณาคำขอรับใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น
มีอำนาจสั่งให้ผู้ขอรับใบอนุญาตแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบ

^{๓๓} มาตรา ๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๓๔} มาตรา ๒๓ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๓๕} มาตรา ๒๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๓๖} มาตรา ๒๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๓๗} มาตรา ๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๓๘} มาตรา ๒๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

แบบแปลน หรือรายการคำนวณที่ได้ยื่นไว้ เพื่อให้ถูกต้องและเป็นไปตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ และให้นำมาตรา ๒๕ วรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อผู้ขอรับใบอนุญาตได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน หรือรายการคำนวณตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาและออกใบอนุญาตให้ภายในสามสิบวัน แต่ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญผิดจากคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ในกรณีนี้ให้ถือว่าเป็นการยื่นคำขอใหม่ และให้ดำเนินการตามมาตรา ๒๕ ต่อไป

มาตรา ๒๘^{๓๙} ในกรณีที่แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณที่ได้ยื่นมาพร้อมกับคำขอรับใบอนุญาตกระทำโดยผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาแต่เฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับรายการคำนวณ

มาตรา ๒๘ ทวิ^{๔๐} ในกรณีที่แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายละเอียดด้านสถาปัตยกรรมของอาคารซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ที่ได้ยื่นมาพร้อมกับคำขอรับใบอนุญาตกระทำโดยผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาแต่เฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับรายละเอียดด้านสถาปัตยกรรมส่วนภายในอาคาร เว้นแต่ทางหนีไฟและบันไดหนีไฟ

มาตรา ๒๙^{๔๑} เมื่อได้รับใบอนุญาตแล้ว ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตมีหนังสือแจ้งชื่อผู้ควบคุมงานกับวันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดการดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ พร้อมทั้งแนบหนังสือแสดงความยินยอมของผู้ควบคุมงานมาด้วย

ผู้ควบคุมงานจะเป็นบุคคลใดหรือเป็นเจ้าของอาคารก็ได้ เว้นแต่จะเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมหรือกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพสถาปัตยกรรม

มาตรา ๓๐^{๔๒} ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตจะบอกเลิกตัวผู้ควบคุมงานที่ได้แจ้งชื่อไว้ หรือผู้ควบคุมงานจะบอกเลิกการเป็นผู้ควบคุมงาน ให้มีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ แต่ทั้งนี้ไม่เป็นการกระทบถึงสิทธิและหน้าที่ทางแพ่งระหว่างผู้ได้รับใบอนุญาตกับผู้ควบคุมงานนั้น

ในกรณีที่มีการบอกเลิกตามวรรคหนึ่ง ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องระงับการดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตไว้ก่อนจนกว่าจะได้มีหนังสือแจ้งชื่อและแนบหนังสือแสดงความยินยอมของผู้ควบคุมงานคนใหม่ให้แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว

^{๓๙} มาตรา ๒๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๔๐} มาตรา ๒๘ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๔๑} มาตรา ๒๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๔๒} มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๓๑^{๔๓} ห้ามมิให้ผู้ใดจัดให้มีหรือดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารให้ผิดไปจากแผนผังบริเวณ แบบแปลน และรายการประกอบแบบแปลนที่ได้รับอนุญาต ตลอดจนวิธีการหรือเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต หรือให้ผิดไปจากที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ เว้นแต่

(๑) เจ้าของอาคารนั้นได้ยื่นคำขออนุญาตและได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้

(๒) เจ้าของอาคารนั้นได้แจ้งการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว หรือ

(๓) การดำเนินการดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องหรือเป็นกรณีตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นำมาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๓๙ ทวิ มาใช้บังคับแก่การดำเนินการตาม (๑) หรือ (๒) แล้วแต่กรณี โดยอนุโลม

ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร เป็นการฝ่าฝืนความในวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการกระทำของผู้ควบคุมงาน เว้นแต่ผู้ควบคุมงานจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นการกระทำของผู้อื่นซึ่งผู้ควบคุมงานได้มีหนังสือแจ้งขอทักท้วงการกระทำดังกล่าวให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร และผู้ดำเนินการทราบแล้ว แต่บุคคลดังกล่าวไม่ยอมปฏิบัติตาม

มาตรา ๓๒^{๔๔} อาคารประเภทควบคุมการใช้ คือ อาคารดังต่อไปนี้

(๑)^{๔๕} อาคารสำหรับใช้เป็นคลังสินค้า โรงแรม อาคารชุด หรือสถานพยาบาล

(๒) อาคารสำหรับใช้เพื่อกิจการพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม การศึกษา การสาธารณสุขหรือกิจการอื่น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารประเภทควบคุมการใช้ หรือผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ได้กระทำการดังกล่าวเสร็จแล้ว ให้แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบตามแบบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด เพื่อทำการตรวจสอบการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารนั้นให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ห้ามมิให้บุคคลใดใช้อาคารนั้นเพื่อกิจการดังที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง

ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ทำการตรวจสอบแล้วเห็นว่ากรก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารนั้นเป็นไปโดยถูกต้องตามที่ได้รับใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ แล้ว ก็ให้ออกใบรับรองให้แก่ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ เพื่อให้มีการใช้อาคารนั้นตามที่ได้รับใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ได้ แต่ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นมิได้ทำการตรวจสอบภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารนั้นใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารนั้นเพื่อกิจการดังที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ต่อไปได้

ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารประเภทควบคุมการใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารนั้นเพื่อกิจการอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ

^{๔๓} มาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๔๔} มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๔๕} มาตรา ๓๒ (๑) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๓๒ ทวิ^{๔๖} เจ้าของอาคารดังต่อไปนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) อาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ

(๒) อาคารชุมนุมคน

(๓) อาคารตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ต้องจัดให้มีผู้ตรวจสอบด้านวิศวกรรมหรือผู้ตรวจสอบด้านสถาปัตยกรรม แล้วแต่กรณี ทำการ
ตรวจสอบสภาพอาคาร โครงสร้างของตัวอาคาร อุปกรณ์ประกอบต่าง ๆ เกี่ยวกับระบบไฟฟ้า และ
การติดตั้งแสงสว่าง ระบบการเตือน การป้องกันและการระงับอัคคีภัย การป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุ
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ฉุกเฉิน ทุพภิกขภัย ระบบระบายอากาศ ระบบระบายน้ำ ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบเครื่องกล หรือระบบอื่น ๆ
ของอาคารที่จำเป็นต่อการป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน
แล้วรายงานผลการตรวจสอบต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาผลการตรวจสอบสภาพอาคารตามวรรคหนึ่งโดยมีชักช้า
เพื่อพิจารณาออกใบรับรองการตรวจสอบสภาพอาคารหรือดำเนินการตามมาตรา ๔๖ หรือมาตรา ๔๖ ทวิ
แล้วแต่กรณี ต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๓๒ ตรี^{๔๗} เจ้าของอาคาร ผู้ครอบครองอาคาร หรือผู้ดำเนินการ สำหรับ
อาคารชนิดหรือประเภทตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๖) ต้องจัดให้มีการ
ประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลภายนอกตามหลักเกณฑ์
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
วิธีการ เงื่อนไขและจำนวนเงินเอาประกันภัยที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวงโดยคำแนะนำของ
คณะกรรมการควบคุมอาคาร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๓๓^{๔๘} ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารซึ่งไม่เป็นอาคารประเภท
ควบคุมการใช้ ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารดังกล่าวเพื่อกิจการตามมาตรา ๓๒ เว้นแต่จะได้รับ
ใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือได้แจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว และให้นำมาตรา ๒๕
และมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๓๙ ทวิ แล้วแต่กรณี มาใช้บังคับโดยอนุโลม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับแก่การเปลี่ยนการใช้อาคารประเภทควบคุมการ
ใช้สำหรับกิจการหนึ่งไปใช้เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับอีกกิจการหนึ่ง โดยอนุโลม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๓๔^{๔๙} ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ต้องมีพื้นที่หรือสิ่งก่อสร้างขึ้น
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เพื่อใช้เป็นที่จอดรถ ที่กั๊บล้อ และทางเข้าออกของรถตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๘ (๙) ดัดแปลงหรือใช้
หรือยินยอมให้บุคคลอื่นดัดแปลงหรือใช้ที่จอดรถ ที่กั๊บล้อ และทางเข้าออกของรถนั้นเพื่อการอื่น
ทั้งนี้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๔๖} มาตรา ๓๒ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๔๗} มาตรา ๓๒ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘

^{๔๘} มาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ^{๔๙} มาตรา ๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อห้ามตามวรรคหนึ่งให้ถือว่าเป็นการติดพันในอสังหาริมทรัพย์นั้นโดยตรงที่อาคารนั้นยังมีอยู่ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการโอนที่จอดรถ ที่คลังรถ และทางเข้าออกของรถนั้นต่อไปยังบุคคลอื่นหรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๓๕^{๕๐} ใบอนุญาตที่ออกตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒ ให้ใช้ได้ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ดำเนินการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๓๖^{๕๑} ใบอนุญาตที่ออกตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๓๓ จะโอนแก่กันได้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๓๗^{๕๒} ในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ หรือมาตรา ๓๓ ตาย ทายาทหรือผู้จัดการมรดกของบุคคลดังกล่าวซึ่งประสงค์จะทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารนั้นต่อไป ต้องมีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ได้รับใบอนุญาตตาย ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่าทายาทหรือผู้จัดการมรดกดังกล่าวเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตนั้นแทน

มาตรา ๓๘ ในระหว่างการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารแล้วแต่กรณี ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเก็บใบอนุญาต แผนผังบริเวณ แบบแปลน และรายการประกอบแบบแปลนไว้ในบริเวณที่ได้รับอนุญาตให้กระทำการดังกล่าวหนึ่งชุด และพร้อมที่จะให้นายช่างหรือนายตรวจตรวจดูได้

ให้ผู้ครอบครองอาคารประเภทควบคุมการใช้แสดงใบรับรองตามมาตรา ๓๒ หรือใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ ไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารนั้น

มาตรา ๓๙ ในกรณีที่ใบอนุญาตหรือใบรับรองสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตหรือใบแทนใบรับรองต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด

การขอรับใบแทนใบอนุญาตหรือใบแทนใบรับรอง และการออกใบแทนใบอนุญาตหรือใบแทนใบรับรอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ใบแทนใบอนุญาตหรือใบแทนใบรับรอง ให้มีผลตามกฎหมายเช่นเดียวกับใบอนุญาตหรือใบรับรอง แล้วแต่กรณี

^{๕๐} มาตรา ๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๕๑} มาตรา ๓๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๕๒} มาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๓๙ ทวิ^{๕๓} ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร โดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ได้ โดยการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบที่คณะกรรมการควบคุมอาคารกำหนดพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว โดยอย่างน้อยต้องแจ้งข้อมูลและยื่นเอกสารและหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(๑) ชื่อของผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคาร ซึ่งเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก และต้องไม่เป็นผู้ได้รับการแจ้งชื่อตามมาตรา ๔๙ ทวิ

(๒) ชื่อของผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร ซึ่งเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร และต้องไม่เป็นผู้ได้รับการแจ้งชื่อตามมาตรา ๔๙ ทวิ

(๓) ชื่อของผู้ควบคุมงาน ซึ่งต้องประกอบด้วยผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก และผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร และต้องไม่เป็นผู้ได้รับการแจ้งชื่อตามมาตรา ๔๙ ทวิ

(๔) สำเนาใบอนุญาตของบุคคลตาม (๑) (๒) และ (๓) พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง และหนังสือรับรองการได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมหรือผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมที่ออกโดยสภาสถาปนิกหรือสภาวิศวกร แล้วแต่กรณี

(๕) แผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณของอาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอน ซึ่งลงลายมือชื่อพร้อมกับระบุชื่อของบุคคลตาม (๑) และ (๒) ให้ชัดเจนว่าตนเป็นผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคารและเป็นผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคารนั้น

(๖) หนังสือรับรองของบุคคลตาม (๑) และ (๒) ซึ่งรับรองว่าตนเป็นผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคารหรือเป็นผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งรับรองว่าการออกแบบอาคารและการออกแบบและคำนวณอาคารดังกล่าว ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงและข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ สำหรับอาคารที่ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพ คนชรา หรือผู้สูงอายุ ตามที่กฎหมายกำหนดให้รับรองการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากอาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกนั้นด้วย

(๗) หนังสือรับรองของผู้ควบคุมงานตาม (๓) ซึ่งรับรองว่าจะควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารนั้น ให้ถูกต้องตามแบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน และรายการคำนวณตามที่ได้แจ้งไว้และที่ได้มีการแก้ไขตามข้อทักท้วง หรือดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงและข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๘) หนังสือรับรองการตรวจสอบงานออกแบบและคำนวณส่วนต่าง ๆ ของโครงสร้างอาคาร ในกรณีอาคารที่จะก่อสร้างหรือดัดแปลงนั้น เป็นอาคารชนิดหรือประเภทที่กำหนดให้ต้องมีการตรวจสอบงานออกแบบและคำนวณส่วนต่าง ๆ ของโครงสร้างอาคารตามมาตรา ๒๑ ทวิ

^{๕๓} มาตรา ๓๙ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘

(๙) หนังสือแสดงการให้ความเห็นชอบรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้น ในกรณีที่เป็นอาคารในโครงการหรือกิจการซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ แล้วแต่กรณี

(๑๐) หนังสือรับรองจากผู้แจ้ง พร้อมเอกสารและหลักฐานแสดงการให้ข้อมูลและการแจ้งสิทธิในการแสดงความคิดเห็นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นแก่บุคคลที่อยู่บริเวณข้างเคียง เกี่ยวกับการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือการดำเนินโครงการหรือกิจการ ในกรณีที่อาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลงหรือดำเนินโครงการหรือกิจการเป็นอาคารที่ไม่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นตาม (๙) แต่อาคารดังกล่าวเป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ตามมาตรา ๓๒ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการควบคุมอาคารกำหนด

ในกรณีอาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนตามวรรคหนึ่ง เป็นอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ หรืออาคารตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคารตาม (๑) ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม ระดับวุฒิสถาปนิก ตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก และผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคารตาม (๒) ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ระดับวุฒิวิศวกร ตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร

ในกรณีอาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนตามวรรคหนึ่ง เป็นอาคารที่มีลักษณะ ขนาด หรืออยู่ในประเภทที่ได้กำหนดให้เป็นการวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม ตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิกหรือเป็นการวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ในสาขาวิศวกรรมโยธา ตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร และมีได้เป็นอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ หรืออาคารตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคารตาม (๑) ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุมไม่ต่ำกว่าระดับสามัญสถาปนิก ตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก และผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคารตาม (๒) ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมไม่ต่ำกว่าระดับสามัญวิศวกร ตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร

ในกรณีอาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนตามวรรคหนึ่ง มิได้เป็นอาคารตามวรรคสอง และวรรคสาม ผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคารตาม (๑) ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมควบคุม สาขาสถาปัตยกรรมหลัก ตามกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก และผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคารตาม (๒) ต้องเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมสาขาวิศวกรรมโยธา ตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกร

มาตรา ๓๙ ตรี^{๕๔} เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับข้อมูล และเอกสารและหลักฐานจากผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ และผู้แจ้งได้ชำระค่าธรรมเนียมการตรวจแบบแปลนการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารครบถ้วนแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบรับแจ้งภายในสามวันทำการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓๙ ตรี แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นับแต่วันที่ได้รับชำระค่าธรรมเนียมและให้ผู้แจ้งก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ ได้ตั้งแต่วันที่ผู้แจ้งได้รับใบรับแจ้ง

ในกรณีที่ผู้แจ้งไม่ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ภายในหนึ่ง ร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้ออกใบรับแจ้ง ให้ถือว่าผู้แจ้งไม่ประสงค์จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอน อาคารตามใบรับแจ้งอีกต่อไป และให้ใบรับแจ้งเป็นอันยกเลิก

ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้ออกใบรับแจ้งตามวรรคสอง หรือนับแต่วันที่ เริ่มการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร แล้วแต่กรณี หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพบเหตุไม่ ถูกต้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารและหลักฐานตามมาตรา ๓๙ ทวิ ไว้ไม่ถูกต้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือแจ้งขอทักท้วงให้ผู้แจ้งดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในสิบห้าวันนับ นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ในกรณีที่ผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และมีการ ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการตามมาตรา ๔๐ (๑) และ หากอาคารได้ก่อสร้าง หรือดัดแปลง จนแล้วเสร็จตามที่ได้แจ้งไว้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะดำเนินการ ตามมาตรา ๔๐ (๒) จนกว่าจะดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องด้วยก็ได้

(๒) แผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบแบบแปลน หรือรายการคำนวณ ของอาคารที่ผู้แจ้งได้ยื่นไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ ไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้า พนักงานท้องถิ่นมีหนังสือแจ้งขอทักท้วงให้ผู้แจ้งแก้ไขแผนผังบริเวณ แบบแปลน รายการประกอบ แบบแปลน หรือรายการคำนวณดังกล่าว ให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องภายในระยะเวลาที่เจ้า พนักงานท้องถิ่นกำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน

(๓) การก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารที่ได้แจ้งไว้ไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมาย อื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือแจ้งขอทักท้วงให้ผู้แจ้งดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารดังกล่าว ให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องภายในระยะเวลาที่เจ้า พนักงานท้องถิ่นกำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน และในระหว่างระยะเวลาที่ผู้แจ้งดำเนินการ แก้ไขตามหนังสือแจ้งขอทักท้วง ให้ผู้แจ้งระงับการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารในส่วนที่ไม่ ถูกต้องนั้นจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง เว้นแต่เป็นการกระทำเพื่อแก้ไขให้เป็นไปตามข้อทักท้วงของ เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ในกรณีที่ผู้แจ้งไม่ดำเนินการแก้ไขให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นได้กำหนดไว้ในหนังสือแจ้งขอทักท้วงตามวรรคสาม (๒) หรือ (๓) ให้ถือว่าผู้แจ้งไม่ประสงค์จะ ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารตามที่ได้แจ้งไว้ในวันอีกต่อไป และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่ง ยกเลิกใบรับแจ้งที่ได้ออกไว้และมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๔๐ (๑) และ (๒) และมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี

ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นมิได้มีหนังสือแจ้งขอทักท้วงให้ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ทราบภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ถือว่าอาคารก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารดังกล่าว

ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว เว้นแต่กรณีดังต่อไปนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแจ้งข้อ
ทักท้วงได้ตลอดเวลา

(๑) กรณีเกี่ยวกับการรื้อถอนที่สาธารณะ

(๒) กรณีเกี่ยวกับระยะ หรือระดับระหว่างอาคารกับถนน ตรอก ซอย ทางเท้า หรือ
ที่สาธารณะ ที่เป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวง ประกาศ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้
หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้แจ้งได้ยื่นแจ้ง หรือ

(๓) กรณีเกี่ยวกับข้อกำหนดในการห้ามก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน ใช้ หรือเปลี่ยน
การใช้อาคารชนิดใดหรือประเภทใดที่เป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวง ประกาศ หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่
ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้แจ้งได้ยื่นแจ้ง

ใบรับแจ้งและหนังสือแจ้งข้อทักท้วง ให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการควบคุม
อาคารกำหนด

ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่
ออกตามมาตรา ๘ (๑๒) และให้นำมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ และมาตรา ๓๙
มาใช้บังคับแก่ใบรับแจ้งโดยอนุโลม

หมวด ๓ ทวิ

การอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการเกี่ยวกับโรงแรมหรสพ^{๕๕}

มาตรา ๓๙ จัตวา^{๕๖} การก่อสร้าง ดัดแปลง เคลื่อนย้าย รื้อถอน หรือตรวจสอบ
อาคารที่ใช้เพื่อประกอบกิจการโรงแรมหรสพ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง
พระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๓๙ เบญจ^{๕๗} ห้ามมิให้เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารใช้หรือยินยอม
ให้ผู้ใดใช้อาคารหรือส่วนใดของอาคารเป็นโรงแรมหรสพ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อ
ประกอบกิจการโรงแรมหรสพจากคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาตามวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ให้มีคณะกรรมการพิจารณาการประกอบกิจการโรงแรมหรสพที่มีอำนาจพิจารณาออก
ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต ต่ออายุใบอนุญาต โอนใบอนุญาต และออกใบแทนใบอนุญาตเพื่อ
ประกอบกิจการโรงแรมหรสพ ดังต่อไปนี้

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยอธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง^{๕๘*}

เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ผู้แทน

^{๕๕} หมวด ๓ ทวิ การอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการเกี่ยวกับโรงแรมหรสพ มาตรา ๓๙

จัตวา ถึง มาตรา ๓๙ ฉ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๖} มาตรา ๓๙ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๗} มาตรา ๓๙ เบญจ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๘*} มาตรา ๔๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของ
ส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้แก้ไขคำใน
พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จากคำว่า “อธิบดีกรมโยธาธิการ” เป็น “อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง”

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นกรรมการ และให้ผู้อำนวยการกองควบคุมการก่อสร้าง กรมโยธาธิการ และผังเมือง^{๕๙}* เป็นกรรมการและเลขานุการ

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ เจ้าพนักงานท้องถิ่นแห่งท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง สาธารณสุขจังหวัด หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดเป็นกรรมการ และให้โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด* เป็นกรรมการและเลขานุการ

ในการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก และให้ประธานคณะกรรมการ พิจารณาการประกอบกิจการโรงมหรสพตามวรรคสอง แล้วแต่กรณี เป็นผู้ที่มีอำนาจลงนามออก ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต ต่ออายุใบอนุญาต โอนใบอนุญาต และออกใบแทนใบอนุญาตตาม

ประเภทของโรงมหรสพ ระบบความปลอดภัย และการป้องกันอันตรายอันอาจเกิดขึ้นกับคนดู และจำนวนและระยะห่างของสิ่งของหรือส่วนต่าง ๆ ภายในและภายนอกอาคารที่ใช้เป็น โรงมหรสพ เช่น ห้องฉาย ทางเข้าออก ประตู ที่นั่งคนดู ทางเดิน เป็นต้น ให้เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎกระทรวง

มาตรา ๓๙ ฉ^{๖๐} ใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพให้มีอายุสองปี โดยให้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีที่สองนับแต่ปีที่ออกใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาต การอนุญาต การต่ออายุ ใบอนุญาต การโอนใบอนุญาต และการออกใบแทนใบอนุญาตสำหรับโรงมหรสพ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพ ให้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอตกลงแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าผู้มีอำนาจอนุญาตตามมาตรา ๓๙ เบญจ จะมีคำสั่งไม่อนุญาต

หมวด ๔

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๔๐^{๖๑} ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดย ผ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการดังนี้

(๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว

^{๕๙} เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ได้มีการปฏิรูประบบราชการ และมีการรวมภารกิจของกรมโยธาธิการและกรมการผังเมืองเข้าด้วยกัน เป็น “กรมโยธาธิการและผังเมือง”

^{๖๐} มาตรา ๓๙ ฉ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๖๑} มาตรา ๔๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

(๒) มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคาร หรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และ

(๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑)

มาตรา ๔๑^{๒๒} ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของอาคารยื่นคำขออนุญาต หรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้ และให้นำมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๒^{๒๓} ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐

มาตรา ๔๓^{๒๔} ถ้าไม่มีการรื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องต่อศาล นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๔๒ ได้ล่วงพ้นไป ขอให้ศาลมีคำสั่งจับกุมและกักขังบุคคลซึ่งมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ โดยให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๒) ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารดังกล่าวได้เอง โดยจะต้องปิดประกาศกำหนดการรื้อถอนไว้ในบริเวณนั้นแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร ผู้ควบคุมงาน และผู้ดำเนินการจะต้องร่วมกันเสียค่าใช้จ่ายในการนั้น เว้นแต่บุคคลดังกล่าวจะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้เป็นผู้กระทำหรือมีส่วนร่วมในการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย

ในการดำเนินการรื้อถอนอาคารตามวรรคหนึ่ง เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งดำเนินการแทนเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่พฤติการณ์แล้ว บุคคลตามวรรคหนึ่งจะเรียกร้องค่าเสียหายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งดำเนินการแทนเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ได้

^{๒๒} มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๒๓} มาตรา ๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๒๔} มาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

วัสดุก่อสร้างที่ถูกรื้อถอนและสิ่งของที่ขนออกจากอาคารส่วนที่มีการรื้อถอน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจยึดและเก็บรักษาไว้ หรือขายและถือเงินไว้แทนได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาทรัพย์สินหรือเงินนั้นคืนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ที่มีการรื้อถอน ให้ทรัพย์สินหรือเงินนั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เพื่อนำมาใช้จ่ายในการรื้อถอนอาคารตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๔^{๖๕} ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนมาตรา ๓๒ วรรคสาม หรือมาตรา ๓๓ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารระงับการใช้อาคารส่วนที่ยังไม่ได้รับใบรับรอง ใบอนุญาต หรือที่ไม่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา ๓๙ ทวิ จนกว่าจะได้รับใบรับรอง ใบอนุญาต หรือได้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ แล้ว

มาตรา ๔๕^{๖๖} ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ครอบครองพื้นที่หรือสิ่งที่สร้างขึ้นดังกล่าว หรือผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ ระงับการกระทำนั้น และสั่งให้บุคคลดังกล่าวดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพื้นที่หรือสิ่งที่สร้างขึ้นให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และให้นำมาตรา ๔๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๖ ในกรณีที่อาคารซึ่งก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายโดยได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ หรือได้ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน หรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญ หรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ดำเนินการแก้ไขตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และถ้าอาคารนั้นอาจเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้รื้อถอนอาคารนั้นได้โดยให้นำมาตรา ๔๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๖ ทวิ^{๖๗} ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบต่าง ๆ เกี่ยวกับระบบไฟฟ้าและการจัดแสงสว่าง ระบบการเตือน การป้องกันและการระงับอัคคีภัย การป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุฉุกเฉิน วนวาย ระบบระบายอากาศ ระบบระบายน้ำ ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบเครื่องกล หรือระบบอื่น ๆ ของอาคารตามมาตรา ๓๒ ทวิ มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน หรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญ หรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ดังนี้

^{๖๕} มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๖๖} มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๖๗} มาตรา ๔๖ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๑) มีคำสั่งห้ามมิให้เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองอาคารใช้ หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อุปกรณ์ประกอบต่าง ๆ และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ที่อุปกรณ์หรือบริเวณที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายที่อยู่ใกล้กับอุปกรณ์นั้น

(๒) มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขอุปกรณ์ประกอบต่าง ๆ นั้น ให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยหรือสามารถใช้งานได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีมีเหตุอันสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และหากอุปกรณ์ดังกล่าวมีผลทำให้อาคารนั้นมีสภาพหรือการใช้ที่อาจเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสั่งห้ามใช้อาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนไว้ก่อนก็ได้ และต้องจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ บริเวณอาคาร หรือบริเวณดังกล่าว

มาตรา ๔๗^{๖๘} การสั่งหรือการแจ้งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากกรณีตามมาตรา ๔๐ (๒) และมาตรา ๔๗ ทวิ ให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ดำเนินการ หรือผู้ควบคุมงาน แล้วแต่กรณี ณ ภูมิลำเนาของผู้นั้น หรือจะกำหนดยกเว้นและให้บุคคลดังกล่าวลงลายมือชื่อรับทราบก็ได้

ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจดำเนินการตามวรรคหนึ่งได้ ให้ปิดประกาศสำเนาคำสั่งหรือหนังสือแจ้ง แล้วแต่กรณี ไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่ทำกรก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้นั้น และให้ถือว่าผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ดำเนินการ หรือผู้ควบคุมงานได้ทราบคำสั่งหรือหนังสือแจ้งนั้นแล้ว เมื่อพ้นกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้มีการปิดประกาศดังกล่าว

มาตรา ๔๗ ทวิ^{๖๙} การแจ้งคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่สั่งให้ระงับการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือให้รื้อถอนอาคาร ให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ซึ่งจะต้องรับคำสั่งดังกล่าว ณ ภูมิลำเนาของผู้นั้น และให้ปิดประกาศคำสั่งดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และให้ถือว่าผู้ซึ่งจะต้องรับคำสั่งได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วเมื่อพ้นกำหนดสามวันนับแต่วันที่ได้มีการปิดประกาศดังกล่าว

มาตรา ๔๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจเข้าไปในอาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือสั่งให้แสดงเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องจากบุคคลที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น

^{๖๘} มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๖๙} มาตรา ๔๗ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๔๙^{๗๐} ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมีความรู้หรือคุณสมบัติตามที่กำหนดในกฎกระทรวงให้เป็นนายตรวจหรือนายช่างได้

ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือได้รับการร้องขอจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง^{๗๑}* มีอำนาจแต่งตั้งวิศวกรหรือสถาปนิกเป็นนายช่างได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๔๙ ทวิ^{๗๒} ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ดำเนินการตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี แต่มิได้มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และมีเหตุอันควรสงสัยว่าผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร หรือผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคาร หรือผู้ควบคุมงานอาจเป็นผู้กระทำหรือมีส่วนร่วมในการกระทำดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้บุคคลเช่นนั้นทราบและให้มีหนังสือแสดงหลักฐานภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง เพื่อพิสูจน์ว่าเป็นการกระทำของผู้อื่น หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นการกระทำของผู้อื่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการแจ้งชื่อและการกระทำของบุคคลเช่นนั้นให้คณะกรรมการควบคุมอาคารทราบ และให้แจ้งสภาวิศวกรและสภาสถาปนิกทราบเพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยวิศวกรและกฎหมายว่าด้วยสถาปนิก

หมวด ๕ การอุทธรณ์

มาตรา ๕๐^{๗๓} ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานครหรือในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง* ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้แทนคณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม และผู้แทนคณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรม เป็นกรรมการ และกรรมการอื่นอีกไม่เกินหกคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในจำนวนนี้ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนไม่น้อยกว่าสองคน และให้หัวหน้าสำนักงานคณะกรรมการควบคุมอาคาร เป็นกรรมการและเลขานุการ

กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง (๑) ต้องไม่เป็นผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ราชการของกรุงเทพมหานครหรือองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือสมาชิกสภากรุงเทพมหานครหรือสภาจังหวัด

^{๗๐} มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๗๑} มาตรา ๔๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ให้แก้ไขคำในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จากคำว่า “อธิบดีกรมโยธาธิการ” เป็น “อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง”

^{๗๒} มาตรา ๔๙ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๗๓} มาตรา ๕๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

(๒)^{๗๔} ในเขตเทศบาล เขตเมืองพัทยา หรือเขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ อัยการจังหวัดซึ่งเป็นหัวหน้าทำการอัยการจังหวัด และบุคคลอื่นอีกไม่เกินหกคนซึ่งปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้แต่งตั้ง ในจำนวนนี้ให้แต่งตั้งจากภาคเอกชนไม่น้อยกว่าสองคนเป็นกรรมการ และให้โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด*เป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้นำมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยอนุโลม

มาตรา ๕๑ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) มีหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
- (๓) สอบถามข้อเท็จจริงหรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็น เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

ในการปฏิบัติหน้าที่ตาม (๓) กรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือผู้ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มอบหมายจะเข้าไปในอาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคาร อันเป็นมูลกรณีแห่งการอุทธรณ์ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกก็ได้

มาตรา ๕๑ ทวิ^{๗๕} คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ เพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่มอบหมายก็ได้
ให้นำมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ และมาตรา ๕๑ มาใช้บังคับแก่การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๕๒^{๗๖} ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ และผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

การอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นหนังสือและยื่นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้ออกคำสั่งดังกล่าว และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจัดส่งอุทธรณ์และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไปยังคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ถ้าผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้เสนอคดีต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์

^{๗๔} มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๒) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๗๕} มาตรา ๕๑ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๗๖} มาตรา ๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือศาลได้มีคำวินิจฉัยหรือคำพิพากษาเป็นประการใด ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นปฏิบัติตามนั้น

ในระหว่างอุทธรณ์ ห้ามมิให้ผู้อุทธรณ์หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นกระทำการใดแก่อาคารอันเป็นมูลกรณีแห่งการอุทธรณ์ เว้นแต่อาคารนั้นจะเป็นภัยอันตรายต่อบุคคลหรือทรัพย์สิน หรือมีลักษณะซึ่งไม่อาจรอได้

ให้นำมาตรา ๔๗ มาใช้บังคับแก่การแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์โดยอนุโลม

หมวด ๖

นายช่าง นายตรวจ และผู้ตรวจสอบ^{๗๗}

มาตรา ๕๓ ให้นายช่างหรือนายตรวจมีอำนาจเข้าไปในบริเวณที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร เพื่อตรวจสอบว่าได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือสั่งให้แสดงเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องจากบุคคลที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น

มาตรา ๕๔ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าอาคารใดซึ่งได้ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายเสร็จแล้วนั้น ได้กระทำขึ้นโดยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าอาคารใดมีการใช้หรือเปลี่ยนการใช้โดยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ หรืออาคารใดมีลักษณะตามมาตรา ๔๖ ให้นายช่างมีอำนาจเข้าไปตรวจอาคารและบริเวณที่ตั้งอาคารนั้นได้ และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือสั่งให้แสดงเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องจากบุคคลที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น

มาตรา ๕๕ ในการปฏิบัติตามมาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ นายช่างหรือนายตรวจต้องกระทำการในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น และในการนี้ให้นายช่างหรือนายตรวจแสดงบัตรประจำตัวเมื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องร้องขอ บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๕ ทวิ^{๗๘} ห้ามมิให้ผู้ใดทำการตรวจสอบตามมาตรา ๓๒ ทวิ เว้นแต่ผู้นั้นเป็นผู้ตรวจสอบตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๕ ตรี^{๗๙} ในกรณีที่ผู้ตรวจสอบทำการตรวจสอบอาคารตามมาตรา ๓๒ ทวิ โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำมาตรา ๔๙ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

^{๗๗} ชื่อ หมวด ๖ นายช่าง นายตรวจ และผู้ตรวจสอบ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๗๘} มาตรา ๕๕ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๗๙} มาตรา ๕๕ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมวด ๗

เขตเพลิงไหม้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๖ เมื่อเกิดเพลิงไหม้ในบริเวณใดอันเข้าลักษณะเป็นเขตเพลิงไหม้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศแสดงเขตเพลิงไหม้ไว้ ณ สำนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น และบริเวณที่เกิดเพลิงไหม้ โดยมีแผนที่สังเขปแสดงแนวเขตเพลิงไหม้ พร้อมทั้งระบุให้ทราบถึงการกระทำอันต้องห้ามตามพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๗ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่เกิดเพลิงไหม้ ห้ามมิให้ผู้ใดก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารในเขตเพลิงไหม้ และให้ผู้ได้รับใบอนุญาตให้ทำการก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร หรือผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ในเขตดังกล่าวอยู่แล้วก่อนวันที่เกิดเพลิงไหม้ระงับการกระทำตามที่ได้รับอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้แล้วนั้นตามระยะเวลาดังกล่าวด้วย ให้ตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ มาใช้บังคับแก่การฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

บทบัญญัติในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่

(๑) การก่อสร้างอาคารชั่วคราวเพื่อประโยชน์ในการบรรเทาทุกข์ ซึ่งจัดทำหรือควบคุมโดยทางราชการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) การตัดแปลงหรือซ่อมแซมอาคารเพิงเท่าที่จำเป็น เพื่ออยู่อาศัยหรือใช้สอยชั่วคราว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๘ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาว่าสมควรจะมีการปรับปรุงเขตเพลิงไหม้หรือไม่ โดยคำนึงถึงประโยชน์ในการป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเสนอความเห็นพร้อมด้วยแผนที่สังเขปแสดงแนวเขตเพลิงไหม้ต่อคณะกรรมการควบคุมอาคาร ในกรณีที่เขตเพลิงไหม้อยู่ในเขตอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นมากกว่าหนึ่งท้องที่ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแห่งท้องที่ที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ร่วมกันพิจารณาและเสนอความเห็น ทั้งนี้ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่เกิดเพลิงไหม้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมื่อคณะกรรมการควบคุมอาคารพิจารณาความเห็นของเจ้าพนักงานท้องถิ่นแล้ว ให้เสนอความเห็นพร้อมทั้งข้อสังเกตต่อรัฐมนตรี เพื่อสั่งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศให้ประชาชนในเขตเพลิงไหม้ทราบว่ามีการปรับปรุงหรือไม่ ประกาศดังกล่าวให้ประกาศไว้ ณ สำนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นและบริเวณที่เกิดเพลิงไหม้ ภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่เกิดเพลิงไหม้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่มีการประกาศไม่ปรับปรุงเขตเพลิงไหม้แล้ว ให้การห้ามตามมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง เป็นอันยกเลิก

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

ในกรณีที่มีการประกาศปรับปรุงเขตเพลิงไหม้แล้ว ให้การห้ามตามมาตรา ๕๗
วรรคหนึ่ง ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปอีกเป็นเวลาหกสิบวันนับแต่วันที่มีประกาศปรับปรุงเขตเพลิงไหม้
นั้น และให้สำนักงานคณะกรรมการควบคุมอาคารจัดทำแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้เสนอต่อ
รัฐมนตรี เพื่อประกาศใช้บังคับแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ในราชกิจจานุเบกษาภายในกำหนดเวลา
ดังกล่าว

มาตรา ๖๐^{๕๑} เมื่อมีประกาศใช้บังคับแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้แล้ว ห้ามมิให้
ผู้ใดก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารในเขตตามแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ให้ผิดไป
จากที่กำหนดในแผนผังนั้น และบรรดาใบอนุญาตให้ทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้าย
อาคาร หรือใบรับแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ที่ได้ออกไว้ก่อนวันประกาศใช้บังคับแผนผังปรับปรุงเขต
เพลิงไหม้ซึ่งขัดกับแผนผังดังกล่าวให้เป็นอันยกเลิก

ให้นำมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ มาใช้บังคับแก่การฝ่าฝืนบทบัญญัติ
ในวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม

มาตรา ๖๐ ทวิ^{๕๒} ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเริ่มต้นดำเนินการปรับปรุงเขตเพลิงไหม้
ตามประกาศใช้บังคับแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ตามมาตรา ๖๐ ภายในสองปีนับแต่วันใช้บังคับ
ประกาศดังกล่าว

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการเวนคืนที่ดินหรือสังหาริมทรัพย์ใด เพื่อใช้
ประโยชน์ตามที่กำหนดในแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ ให้จ่ายเงินค่าทดแทนให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงิน
ค่าทดแทนก่อนเริ่มต้นดำเนินการปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ โดยกำหนดตามราคาประเมินทุนทรัพย์ตาม
ประมวลกฎหมายที่ดินที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่มีประกาศปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ แต่ถ้าไม่สามารถจ่ายเงิน
ค่าทดแทนได้ภายในสองปีนับแต่วันใช้บังคับประกาศดังกล่าว ให้กำหนดตามราคาประเมินทุนทรัพย์
ดังกล่าวที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ ๑ มกราคมของปีที่มีการจ่ายเงินค่าทดแทน

ถ้าเจ้าพนักงานท้องถิ่นมิได้เริ่มต้นดำเนินการปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ภายใน
กำหนดเวลาดังกล่าว ให้ประกาศดังกล่าวเป็นอันยกเลิก

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องจัดให้ได้มาซึ่งที่ดินหรือสังหาริมทรัพย์ใด
เพื่อใช้ประโยชน์ตามที่กำหนดในแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ ให้ดำเนินการเวนคืนที่ดินหรือ
สังหาริมทรัพย์นั้นโดยให้นำกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๒ เมื่อเกิดเพลิงไหม้ในท้องที่ได้อันเข้าลักษณะเป็นเขตเพลิงไหม้ ถ้าท้องที่นั้น
ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับ ให้ถือว่าได้มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้
พระราชบัญญัตินี้ในท้องที่นั้นตั้งแต่วันที่เกิดเพลิงไหม้ แต่ถ้าต่อมามีการประกาศไม่ปรับปรุงเขตเพลิงไหม้
ตามมาตรา ๕๘ ให้ถือว่าพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวเป็นอันยกเลิกตั้งแต่วันที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมี
ประกาศนั้น

^{๕๑} มาตรา ๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕
^{๕๒} มาตรา ๖๐ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๘

บทเบ็ดเตล็ด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๖๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มอบหมาย กรรมการเปรียบเทียบคดี เจ้าพนักงานท้องถิ่น นายช่างหรือนายตรวจ ตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับอนุญาต เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ดำเนินการ ผู้ควบคุมงาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นต้องให้ความสะดวกและช่วยเหลือตามสมควร

มาตรา ๖๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มอบหมาย กรรมการเปรียบเทียบคดี เจ้าพนักงานท้องถิ่น นายช่าง และนายตรวจ เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๖๕ ทวิ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหักเงินค่าธรรมเนียมการตรวจแบบแปลนก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารที่ได้รับจากผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ ไว้ได้ไม่เกินร้อยละสิบของเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าว เพื่อนำมาจัดสรรเป็นเงินค่าตอบแทนให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจแบบแปลนก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคาร นายช่าง และนายตรวจได้ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมวด ๙

บทกำหนดโทษ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๖๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๕๒ วรรคหก มาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๖๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ หรือมาตรา ๕๗ ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๖๕ ทวิ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ ทวิ หรือมาตรา ๓๒ ตริ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ ทวิ หรือมาตรา ๓๒ ตริ ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

๘๓ มาตรา ๖๔ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

๘๔ มาตรา ๖๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

๘๕ มาตรา ๖๕ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๖๕ ตรี^{๘๖} ผู้ได้ฝ่าฝืนมาตรา ๓๙ เบื้อง วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๓๙ เบื้อง วรรคหนึ่ง ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๖๕ จัตวา^{๘๗} ผู้ได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๖ ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๖ ทวิ ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๖๖^{๘๘} ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ หรือมาตรา ๓๙ ตรี วรรคสาม (๓) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๖๖ ทวิ^{๘๙} ผู้ใดมิได้รื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ โดยมีได้อยู่ในระหว่างการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินสามหมื่นบาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

มาตรา ๖๗^{๙๐} ผู้ได้ฝ่าฝืนมาตรา ๓๐ วรรคสอง หรือฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๔ หรือมาตรา ๔๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกินสามหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๖๘ ผู้ใด

(๑) ไม่มาให้อยู่คำหรือส่งเอกสารตามหนังสือเรียกของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๕๑ (๒) โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือ

(๒) ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มอบหมาย เจ้าพนักงานท้องถิ่น นายช่าง หรือนายตรวจ ตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๕๑

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๘๖ มาตรา ๖๕ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

๘๗ มาตรา ๖๕ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

๘๘ มาตรา ๖๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘

๘๙ มาตรา ๖๖ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

๙๐ มาตรา ๖๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๕๓ หรือมาตรา ๕๔ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ หรือมาตรา ๖๓ แล้วแต่กรณี

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖๙ ถ้าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำของ
ผู้ดำเนินการ ผู้กระทำต้องระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

มาตรา ๗๐^{๑๑} ถ้าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำอัน
เกี่ยวกับอาคารเพื่อพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม การศึกษา หรือการสาธารณสุข หรือเป็นการกระทำ
ในทางการค้าเพื่อให้เช่า ให้เช่าซื้อ ขาย หรือจำหน่ายโดยมีค่าตอบแทนซึ่งอาคารใด ผู้กระทำต้อง
ระวางโทษเป็นสองเท่าของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

มาตรา ๗๑^{๑๒} ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒
มาตรา ๓๔ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๒ วรรคหก มาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๖๐ ให้ถือว่าเป็นการกระทำ
ของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ดำเนินการ ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ותרณ์ตามมาตรา ๕๒
แล้วแต่กรณี หรือเป็นการกระทำตามคำสั่งของบุคคลดังกล่าว เว้นแต่บุคคลนั้นจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นการ
กระทำของผู้อื่น

มาตรา ๗๒^{๑๓} ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของ
นิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบ
ในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือทำการ
และละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษ
ตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๗๓ ในกรณีมีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าเจ้าของ
หรือผู้ครอบครองที่ดินหรืออาคารที่อยู่ใกล้ชิดหรือติดต่อกับอาคารที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น หรือ
บุคคลซึ่งความเป็นอยู่หรือการใช้สอยที่ดินหรืออาคารถูกระทบกระเทือนเนื่องจากการกระทำ
ความผิดดังกล่าว เป็นผู้เสียหายตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๗๔^{๑๔} ให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบคดี

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้แทน
สำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

^{๑๑} มาตรา ๗๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๑๒} มาตรา ๗๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

^{๑๓} มาตรา ๗๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับ

ความรับผิดในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐

^{๑๔} มาตรา ๗๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัด อัยการจังหวัด ซึ่งเป็นหัวหน้าทำการอัยการจังหวัด และหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด

ความผิดตามมาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ ตรี วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๕ จัตวา วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๖ ทวิ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ หรือมาตรา ๗๐ ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีมีอำนาจเปรียบเทียบได้

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนพบว่าผู้ใดกระทำความผิดตามวรรคสอง ถ้าผู้กระทำความผิดดังกล่าวและผู้เสียหาย ถ้ามี ยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ

ถ้าคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรถูกฟ้องร้องหรือได้รับโทษถึงจำคุก ให้กำหนดค่าปรับซึ่งผู้ต้องหาจะพึงชำระ ถ้าผู้ต้องหาและผู้เสียหาย ถ้ามี ยินยอมตามนั้น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบ ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในเวลาตามวรรคสี่ ให้ดำเนินคดีต่อไป

ค่าปรับที่เปรียบเทียบตามพระราชบัญญัตินี้ให้ตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น โดยไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๕ บรรดาคำขออนุญาตใด ๆ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังคงอยู่ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรืออธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง* และการอนุญาตใด ๆ ที่ได้ให้ไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคาร หรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้ หรือการปฏิบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตตามที่ได้รับใบอนุญาต แล้วแต่กรณี ให้ถือว่าเป็นคำขออนุญาต และการอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้โดยอนุโลม

ในกรณีที่การขออนุญาตหรือการพิจารณาอนุญาตดังกล่าวมีข้อแตกต่างไปจากการขออนุญาตหรือการพิจารณาอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ให้การขออนุญาตหรือการพิจารณาอนุญาตนั้นเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งตามมาตรา ๒๗ เพื่อให้ผู้ขอรับใบอนุญาตปฏิบัติตามให้ถูกต้องภายในเวลาสามสิบวัน ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้คำขอรับใบอนุญาตนั้นเป็นอันตกไป

มาตรา ๗๖ อาคารซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ทำการก่อสร้างหรือดัดแปลง และได้กระทำการเสร็จแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แม้จะเข้าลักษณะเป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ตามพระราชบัญญัตินี้ ก็ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง

มาตรา ๗๗ ท้องที่ใดมีอาคารก่อสร้างขึ้นเป็นจำนวนมากในที่ดินที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีสภาพหรืออาจทำให้เกิดสภาพที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ปลอดภัยในการอยู่อาศัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพ

สิ่งแวดล้อม การผังเมือง และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร เมื่อมีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตปรับปรุงอาคารในท้องที่นั้นแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือถอนอาคารนั้นภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง แต่การสั่งถอนอาคารจะต้องกระทำเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง การพัฒนาท้องถิ่น หรือประโยชน์ในการใช้ที่สาธารณะของประชาชน

(๒) มีคำสั่งภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตปรับปรุงอาคารมีผลใช้บังคับ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารแก้ไขเปลี่ยนแปลงอาคารให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

(๓) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารดำเนินการเพื่อขจัดหรือระงับเหตุที่ก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดสภาพที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ปลอดภัยในการอยู่อาศัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร ภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

(๔) มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารทำสัญญาเช่าที่ดินกับเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และอัตราค่าเช่าที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ถ้าเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้ผู้นั้นได้รับยกเว้นโทษ แต่ถ้าผู้นั้นไม่ปฏิบัติตาม ผู้นั้นต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งให้ผู้นั้นรื้อถอนอาคารนั้นเสียภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าผู้นั้นไม่รื้อถอนอาคารให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ผู้นั้นต้องระวางโทษปรับเป็นรายวันอีกวันละหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่ หรือจนกว่าผู้นั้นยินยอมให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นเอง ในกรณีหลังนี้ให้นำมาตรา ๔๒ วรรคสี่ และวรรคห้า มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่ง ให้มีแผนที่แสดงแนวเขตบริเวณที่กำหนดนั้นแนบท้ายพระราชกฤษฎีกาดวย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการให้เช่าที่ดินในบริเวณนั้น เพื่อเป็นรายได้สำหรับบำรุงท้องถิ่นได้ แต่ที่ดินนั้นยังคงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

สัญญาเช่าที่ดินที่ทำขึ้นตามวรรคหนึ่ง (๔) ให้มีระยะเวลาเช่าตามที่ตกลงกันแต่ต้องไม่เกินสิบปี การต่อระยะเวลาเช่าจะกระทำมิได้ เมื่อสิ้นกำหนดเวลาเช่าที่ดินแล้วเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดไม่รื้อถอนขยายอาคารหรือสิ่งปลูกสร้างของตนออกจากบริเวณที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และต้องระวางโทษปรับเป็นรายวันอีกวันละหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน หรือจนกว่าผู้นั้นยินยอมให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นเอง ในกรณีหลังนี้ให้นำมาตรา ๔๒ วรรคสี่และวรรคห้า มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๗๘ ให้ถือว่าอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคารที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ได้ยื่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัตินี้

อัตราค่าธรรมเนียม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๑) ใบอนุญาตก่อสร้าง	ฉบับละ	๒๐๐	บาท
(๒) ใบอนุญาตดัดแปลง	ฉบับละ	๑๐๐	บาท
(๓) ใบอนุญาตรื้อถอน	ฉบับละ	๕๐	บาท
(๔) ใบอนุญาตเคลื่อนย้าย	ฉบับละ	๕๐	บาท
(๕) ใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้	ฉบับละ	๒๐๐	บาท
(๖) ^{๕๕} ใบรับรอง	ฉบับละ	๑๐๐	บาท
(๖ ทวิ) ^{๕๖} ใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบ กิจการโรงแรมหรสห	ฉบับละ	๕๐๐	บาท
(๖ تري) ^{๕๗} ใบรับรองการตรวจสอบ สภาพอาคาร	ฉบับละ	๑๐๐	บาท
(๗) ใบแทนใบอนุญาตหรือใบแทนใบรับรอง	ฉบับละ	๑๐	บาท
(๘) การต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามอัตราใน (๑) ถึง (๔)			
(๘ ทวิ) ^{๕๘} การต่ออายุใบอนุญาตให้ใช้อาคารเพื่อประกอบกิจการโรงแรมหรสหให้เป็นไปตาม อัตราใน (๖ ทวิ)			
(๙) การตรวจแบบแปลนก่อสร้าง หรือดัดแปลงอาคาร ให้คิดค่าธรรมเนียมสำหรับการ ก่อสร้าง หรือสำหรับส่วนที่มีการดัดแปลง ดังนี้			
(ก) อาคารซึ่งสูงไม่เกินสามชั้นหรือ ไม่เกินสิบห้าเมตร คิดตามพื้นที่ของพื้นอาคาร แต่ละชั้นรวมกัน	ตารางเมตรละ	๒	บาท
(ข) อาคารซึ่งสูงเกินสามชั้นหรือ เกินสิบห้าเมตร คิดตามพื้นที่ของพื้นอาคาร แต่ละชั้นรวมกัน	ตารางเมตรละ	๔	บาท
(ค) อาคารประเภทซึ่งจะต้องมีพื้นรับน้ำหนักบรรทุก ชั้นใดชั้นหนึ่งเกินห้าร้อยกิโลกรัมต่อหนึ่งตารางเมตร คิดตามพื้นที่ของพื้นอาคาร แต่ละชั้นรวมกัน	ตารางเมตรละ	๔	บาท
(ง) ป้าย คิดตามพื้นที่ของป้ายโดยเอาส่วนกว้างที่สุด คูณด้วยส่วนยาวที่สุด	ตารางเมตรละ	๕	บาท

^{๕๕} อัตราค่าธรรมเนียม (๖) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๖} อัตราค่าธรรมเนียม (๖ ทวิ) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๗} อัตราค่าธรรมเนียม (๖ تري) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๕๘} อัตราค่าธรรมเนียม (๘ ทวิ) เพิ่มโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช ๒๔๗๙ และพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้ พุทธศักราช ๒๔๗๖ ได้ประกาศใช้มานานแล้ว แม้จะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกันอยู่ตลอดมา แต่ปัจจุบันบ้านเมืองได้เจริญก้าวหน้าและขยายตัวมากขึ้น ฉะนั้น เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคารและกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างในเขตเพลิงไหม้เสียใหม่ และสมควรรวมกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวเข้าเป็นฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

*ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ ๔๗ เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕^{๙๙}

ข้อ ๖ บทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งใดอ้างถึงกรมอัยการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับซึ่งกรมอัยการ กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าหน้าที่ อธิบดีกรมอัยการ รองอธิบดีกรมอัยการ ให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งนั้นอ้างถึงสำนักงานอัยการสูงสุด นายกรัฐมนตรี อัยการสูงสุด และรองอัยการสูงสุด

ข้อ ๗ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติฉบับนี้

ข้อ ๘ ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติฉบับนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕^{๑๐๐}

มาตรา ๒๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ขึ้นใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๘ บรรดาคำขออนุญาตใด ๆ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังคงอยู่ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตมิได้มาขอรับคืนจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาคำขออนุญาตดังกล่าวต่อไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

^{๙๙} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๘/ตอนที่ ๓๗/หน้า ๕๐ พ/๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

^{๑๐๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙/ตอนที่ ๓๙/หน้า ๑/๖ เมษายน ๒๕๓๕

มาตรา ๒๙ บรรดาเขตเพลิงไหม้ที่ได้มีประกาศใช้บังคับแผนผังปรับปรุงเขตเพลิงไหม้ตามมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเริ่มต้นดำเนินการปรับปรุงภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและให้นำมาตรา ๖๐ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๐ บรรดากฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือคำสั่งที่ได้ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติที่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงบทบัญญัติในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ว่าด้วยการออกอนุบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้เหมาะสมและคล่องตัวมากยิ่งขึ้น เพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยการแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบก่อนการดำเนินการก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร แทนการขออนุญาต เพื่อให้เกิดความสะดวก และรวดเร็วแก่ประชาชนมากยิ่งขึ้น ปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการบังคับการตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ปรับปรุงบทกำหนดโทษ อัตราโทษ และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีให้เหมาะสมกับสถานะทางเศรษฐกิจ และลักษณะของการกระทำความผิด และปรับปรุงบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับการปรับปรุงบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นหรือให้เหมาะสม และชัดเจนยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓^{๑๑}

มาตรา ๓๑ กฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ มติ หรือคำสั่งใดที่อ้างถึงโรงมหรสพตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแต่การเล่นมหรสพ พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ให้ถือว่ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ มติ หรือคำสั่งนั้น อ้างถึงโรงมหรสพตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๒ บรรดาคำขออนุญาตตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแต่การเล่นมหรสพ พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และที่ยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง ให้ถือว่าเป็นคำขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๓ ใบนุญาตให้ก่อสร้างโรงมหรสพ และใบนุญาตให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือเพิ่มเติมโรงมหรสพที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแต่การเล่นมหรสพ พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปโดยให้ถือเป็นใบนุญาต

^{๑๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๓/ตอนที่ ๔๒ ก/หน้า ๑/๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๓

ก่อสร้างโรงมหรสพ หรือใบอนุญาตดัดแปลงโรงมหรสพตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๔ ใบอนุญาตให้ใช้เป็นสถานที่แสดงการมหรสพที่ออกให้ตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแต่การเล่นมหรสพ พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุ ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตดังกล่าวประสงค์จะใช้สถานที่นั้นเป็นโรงมหรสพต่อไปหลังจากใบอนุญาตสิ้นอายุ และได้ยื่นคำขออนุญาตใช้สถานที่ดังกล่าวเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพต่อไปก่อนวันที่ใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุ ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตใช้โรงมหรสพนั้นต่อไปได้ตามใบอนุญาตเดิม เว้นแต่ผู้มีอำนาจอนุญาตตามมาตรา ๓๙ เบื้องหน้าพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จะมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ใช้สถานที่นั้นเพื่อประกอบกิจการโรงมหรสพตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๕ บรรดาคำขออนุญาตที่ได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้ถือว่าเป็นคำขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่คำขออนุญาตดังกล่าวมีข้อความแตกต่างไปจากคำขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้แก้ไขเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น เพื่อให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๖ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้แก่บุคคลใดก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้คงใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะสิ้นอายุใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๓๗ บรรดากฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือคำสั่งที่ได้ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ยังคงใช้บังคับต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติที่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ในเรื่องนั้น ๆ ใช้บังคับ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันการพัฒนาประเทศได้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะได้มีการขยายตัวของเมืองในด้านการก่อสร้างอาคารเพิ่มมากขึ้น กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารที่ใช้บังคับอยู่ไม่เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารเสียใหม่ โดยกำหนดมาตรการในด้านการควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคูณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร นอกจากนี้ กฎหมายว่าด้วยการป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแต่การเล่นมหรสพได้ใช้

บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับโรงมหรสพก็เป็นอาคารอย่างหนึ่ง สมควรที่จะนำหลักการเกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้โรงมหรสพมาบัญญัติรวมเป็นฉบับเดียวกันกับกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารเพื่อสะดวกต่อการใช้กฎหมาย และสมควรกำหนดให้สิ่ง ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการขนส่งบุคคลในลักษณะกระเช้าไฟฟ้าหรือสิ่ง ที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ เป็นเครื่องเล่นในสวนสนุก หรือสถานที่อื่นใดเพื่อประโยชน์ในลักษณะเดียวกันเป็นอาคารตาม กฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

*พระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไป ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕^{๑๐๒}

มาตรา ๔๗ ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

(๑) ให้แก้ไขคำว่า “กรมโยธาธิการ” เป็น “กรมโยธาธิการและผังเมือง” คำว่า “อธิบดีกรมโยธาธิการ” เป็น “อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง” และคำว่า “ผู้แทนสำนักงาน นโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม” เป็น “ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม” และคำว่า “โยธาธิการจังหวัด” เป็น “โยธาธิการและผังเมืองจังหวัด”

(๒) ให้ตัดคำว่า “ผู้อำนวยการสำนักผังเมือง” ออก เพื่อให้สอดคล้องกับการยุบเลิก กรมการผังเมือง

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้จัดตั้งส่วนราชการขึ้นใหม่โดยมีภารกิจใหม่ ซึ่งได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหาร และอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม นั้นแล้ว และเนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ บัญญัติให้โอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่ง หรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วน ราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่ โดยให้มีการแก้ไขบทบัญญัติต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับอำนาจ หน้าที่ที่โอนไปด้วย ฉะนั้น เพื่ออนุวัติให้เป็นไปตามหลักการที่ปรากฏในพระราชบัญญัติและพระราช กฤษฎีกาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับการโอนส่วนราชการ เพื่อให้ ผู้เกี่ยวข้องมีความชัดเจนในการใช้กฎหมายโดยไม่ต้องไปค้นหาในกฎหมายโอนอำนาจหน้าที่ว่าตาม กฎหมายใดได้มีการโอนภารกิจของส่วนราชการ หรือผู้รับผิดชอบตามกฎหมายนั้นไปเป็นของ หน่วยงานใด หรือผู้ใดแล้ว โดยแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการเปลี่ยนชื่อส่วนราชการ รัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่ง หรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับภารกิจที่โอนอำนาจหน้าที่ และเพิ่มผู้แทน ส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วน ราชการใหม่ รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิกแล้ว ซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามพระราชบัญญัติ และพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๑๐๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙/ตอนที่ ๑๐๒ ก/หน้า ๖๖/๘ ตุลาคม ๒๕๔๕

^{๑๐๓} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔/ตอนที่ ๖๘ ก/หน้า ๑/๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันรัฐบาลมีนโยบายแก้ไข ปัญหาความยากจน และขยายโอกาสให้คนยากจนและคนด้อยโอกาส ซึ่งนโยบายประการหนึ่งคือการ ส่งเสริมให้ผู้มีรายได้น้อยมีที่อยู่อาศัย รวมทั้งได้รับการพัฒนา และปรับปรุงคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ดังนั้น เพื่อให้กระทรวง ทบวง กรม ราชการ ส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ องค์การของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย หรือหน่วยงานอื่นของรัฐสามารถดำเนินการจัดให้มีหรือพัฒนาที่อยู่อาศัยต้นทุนต่ำสำหรับ ประชาชนผู้มีรายได้น้อย โดยไม่มีปัญหาอุปสรรคในด้าน การขออนุญาตก่อสร้าง หรือด้านข้อกำหนด มาตรฐานอาคารในบางเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความมั่นคงแข็งแรงหรือความปลอดภัยของ อาคาร เช่น ระยะเวลาขออนุญาตก่อสร้าง หรือระยะห่างจากแนวเขตที่ดิน เป็นต้น สมควรยกเว้น ผ่อนผัน หรือกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารบาง ประการ โดยออกเป็นกฎกระทรวง เพื่อให้อาคารที่หน่วยงานของรัฐดังกล่าวจัดให้มีหรือพัฒนานั้น สอดคล้องกับความต้องการและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้มีรายได้น้อยอย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๘^{๑๐๔}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๘ แบบการแจ้งและใบรับแจ้งที่ใช้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้ บังคับให้ยังคงใช้ได้ต่อไปจนกว่าจะได้มีการกำหนดขึ้นใหม่ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดแบบหนังสือแจ้งข้อทักท้วงเพื่อใช้ไปพลางก่อนจนกว่า จะได้มีการกำหนดขึ้นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ ผู้แจ้งซึ่งได้รับใบรับแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม อาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ไว้แล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารตามที่ได้มี การแจ้งไว้ต่อไปได้จนกว่าระยะเวลาตามที่ระบุไว้ในใบรับแจ้งจะสิ้นสุดลง และให้ถือว่าใบรับแจ้ง ดังกล่าวเป็นใบรับแจ้งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่ผู้แจ้งตามวรรคหนึ่งได้ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ตามที่ได้แจ้งไว้แต่ยังไม่แล้วเสร็จ และระยะเวลาตามที่ระบุไว้ในใบรับแจ้งสิ้นสุดลง เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยนำหลักเกณฑ์การต่ออายุใบอนุญาตตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๘ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติ

ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลมก็ได้

ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีหนังสือแจ้งข้อทักท้วงตามมาตรา ๓๙ ตรี แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและผู้ได้รับการแจ้งข้อทักท้วงปฏิบัติตามความในวรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า ของมาตรา ๓๙ ตรี แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคาร สามารถออกกฎกระทรวงกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิคเกี่ยวกับการก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคารประกาศกำหนดได้ เพื่อใช้เป็นข้อปฏิบัติในการก่อสร้าง ตัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารให้เป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามมาตรฐานสากลซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามพัฒนาการของเทคโนโลยีเกี่ยวกับการก่อสร้างเพิ่มเติมบทบัญญัติที่กำหนดให้เจ้าของอาคาร ผู้ครอบครองอาคาร หรือผู้ดำเนินการสำหรับอาคารบางชนิดหรือประเภทต้องจัดให้มีการประกันภัยความรับผิดตามกฎหมายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลภายนอก เพื่อให้บุคคลดังกล่าวได้รับการชดเชยค่าเสียหายในเบื้องต้นในกรณีที่บุคคลนั้นได้รับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินจากอาคารนั้น ปรับปรุงกระบวนการเกี่ยวกับการแจ้งการก่อสร้าง ตัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร โดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ให้มีความเหมาะสมกับการพัฒนาบุคลากรและองค์กรวิชาชีพด้านวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม อันเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนมากยิ่งขึ้น และปรับปรุงบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับการปรับปรุงบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดในทางอาญาของผู้แทนนิติบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๐^{๑๐๕}

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติชายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๕๔ เฉพาะในส่วนที่สันนิษฐานให้กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องรับโทษทางอาญารวมกับการกระทำความผิดของนิติบุคคล โดยไม่ปรากฏว่ามีการกระทำหรือเจตนาประการใด

อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๙ วรรคสอง เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และต่อมามาตรารัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยในลักษณะดังกล่าวทำนองเดียวกัน คือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๗๔ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๗๘ พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙ มาตรา ๒๘/๔ และพระราชบัญญัติปุ๋ย พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๗๒/๕ ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๙ วรรคสอง เป็นอันใช้บังคับไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ ดังนั้น เพื่อแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวและกฎหมายอื่นที่มีบทบัญญัติในลักษณะเดียวกันมิให้ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

